

Em Muốn Trái Tim Anh Một Lần Nữa Vì Em Mà Rỉ Máu Đúng Không?

Contents

Em Muốn Trái Tim Anh Một Lần Nữa Vì Em Mà Rỉ Máu Đúng Không?	2
1. Chương 1 : Tuổi Thơ	3
2. Chương 2 : Trở Lại Việt Nam	5
3. Chương 3 : Gặp Lại	6
4. Chương 4 : Đổi Đầu	8
5. Chương 5 : Mèo Hoang	10
6. Chương 6 : Sao Tránh...mà Vẫn Gặp	11
7. Chương 7 : Người Bạn?	15
8. Chương 8 : Hiểu Lầm	17
9. Chương 9 : Cái Ôm Vô Tình...	19
10. Chương 10 : Tim Tôi Sao Thế?	21
11. Chương 11 : Tiếng Hát Ấy...	24
12. Chương 12 : Chuyến Đi Thực Tế	25
13. Chương 13 : Vay Nợ Bất Đắc Dĩ	27
14. Chương 14 : Nụ Hôn...tình Cờ	30
15. Chương 15 : Tại Sao Tôi Lại Lo Lắng...vì Em?	32
16. Chương 16 : Dị Ứng	36
17. Chương 17 : Cảm Xúc Tự Tìm Đến	38
18. Chương 18 : Trái Tim Của Kẻ Si Tình	39
19. Chương 19 : Tên Trộm...nhưng Đã Trộm Gì?	41
20. Chương 20 : Sao Anh Lại Ngốc Vậy Chứ?	42
21. Chương 21 : Vì Sao Lại Đổi Cách Xưng Hô?	44
22. Chương 22 : Cẩn Thận...	45
23. Chương 23 : Tôi Và Cô Ấy Chẳng Liên Quan Gì Cả	47
24. Chương 24 : Tại Sao Lại Đỡ Giúp Tôi?	48
25. Chương 25 : Anh Nhất Định Không Buông Tay Em Ra Dù Em Là Ai Đi Nữa	50
26. Chương 26 : Một Ngày Dành Cho Tôi Và Cậu	52
27. Chương 27 : Tổ Thăm Chúc Phúc Cho Cậu	55
28. Chương 28 : Đóng Thế	57
29. Chương 29 : Cùng Suy Nghĩ	59
30. Chương 30 : Người Xưa Gặp Lại	60
31. Chương 31 : Mừng Cho Người Bạn	63
32. Chương 32 : Một Người Lộ Diện	64
33. Chương 33 : Người Thứ Hai Lộ Diện	66
34. Chương 34 : Vị Khách Không Mời	68
35. Chương 35 : Cả Hai Đều Không Phải	69
36. Chương 36 : Ai Mới Thật Sự Là Anh Bí?	70
37. Chương 37 : Rắc Rối Của Phi Nhân	71
38. Chương 38 : Trái Tim Nhỏ Hồn Dối	74

39. Chương 39 : Bị Bắt Cóc	76
40. Chương 40 : Em Phải Đợi Anh, Nhất Định Phải Đợi Anh	78
41. Chương 41 : Em Chính Là Su Su	81
42. Chương 42 : Một Tình Yêu Chớm Nở	83
43. Chương 43 : Em Phải Xa Anh	84
44. Chương 44 : Anh Không Tin Em Đã Rời Xa Anh Mãi Mãi	85
45. Chương 45 : Anh Sẽ Sống Vì Em	86
46. Chương 46 : Lễ Tốt Nghiệp	90
47. Chương 47 : Nếu Như Em Có Ở Nơi Đây...	92
48. Chương 48 : Trở Lại	93
49. Chương 49 : Người Đây Không Phải Cô Ấy	95
50. Chương 50 : Giám Đốc Mới Bổ Nhiệm	96
51. Chương 51 : Tìm Về Những Ký Ức Xưa	98
52. Chương 52 : Mai Mối	99
53. Chương 53 : Kỷ Niệm	101
54. Chương 54 : Lời Bàn Tán	102
55. Chương 55 : Vị Khách Đặc Biệt	104
56. Chương 56 : Mình Bị Sao Thế?	106
57. Chương 57 : Vị Cháo Ngày Nào	108
58. Chương 58 : Âm Mưu	110
59. Chương 59 : Ghen	112
60. Chương 60 : Tại Rượu Hay Do Sợi Dây Mang Tên Cảm Xúc	115
61. Chương 61 : Đó Là Cảm Xúc Thật Sự	117
62. Chương 62 : Sợ Hải	120
63. Chương 63 : Mang Thai – Vui Buồn Lẫn Lộn	122
64. Chương 64 : Cô Ấy Là Bảo Anh	123
65. Chương 65 : Em Lại Gây Rắc Rối Cho Anh	125
66. Chương 66 : Em Phải Ra Đi...vì Anh	127
67. Chương 67 : Em Muốn Trái Tim Anh Một Lần Nữa Vì Em Mà Rỉ Máu, Đúng Không?	129
68. Chương Ngoại Truyện	131

Em Muốn Trái Tim Anh Một Lần Nữa Vì Em Mà Rỉ Máu Đúng Không?

Giới thiệu

Chúc mọi người đọc truyện vui!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-trai-tim-anh-mot-lan-nua-vi-em-ma-ri-mau-dung-khong>

1. Chương 1 : Tuổi Thơ

-Hahaha...thách anh Bi bắt được em đó...

-Dám trêu anh hả? Anh nhất định sẽ bắt được em...đứng lại đó...

Tiếng la cùng tiếng cười khúc khích của 2 đứa trẻ, kẻ đuổi theo người chạy trốn làm náo động cả một không gian yên tĩnh của buổi chiều tà. Hai ngôi nhà nằm cách nhau một cái sân không lớn, xung quanh là một hàng hoa dâm bụt đỏ thắm, gió thổi vi vu làm lay động những nhành hoa như đang vui đùa cùng hai đứa trẻ.

-Bắt được em rồi nhé! Dám trêu anh nè...thằng con trai vẹo má đứa con gái

-Huhuhu...

-Thôi bé Su Su nín đi anh Bi cho bé kẻo nè anh Bi không dành nữa đâu

-Hức...hức...thiệt anh Bi cho bé Su Su không?

-Thiệt anh Bi không đòi lại đâu...nè!

-Hihi cảm ơn anh Bi, bé Su Su một cây anh Bi một cây nha!

-Uhm hihi...thằng con trai hôn lên má đứa con gái, đứa con gái đẩy ra vừa chạy vừa khóc

-Huhuhu.....anh Bi ăn hiếp Su Su, Su Su nghĩ chơi anh Bi ra huhu...

-Su Su anh Bi xin lỗi Su Su đừng khóc...anh Bi xin lỗi...thằng con trai đuổi theo

Đứa con gái bỏ chạy không may té đập đầu xuống đất, nó khóc in ỏi ba mẹ cả hai đứa trong nhà vội chạy ra, đầu đứa con gái bị chảy máu còn thằng con trai thấy thế cũng đứng khóc theo. Ba mẹ Su Su bế nó lên trạm xá khâu lại vết thương ngay trán, vết thương không sâu lắm nhưng cũng để lại một vết sẹo nhỏ lệch về bên phải trên trán nó.

-Bé Su Su sao rồi? Hai vợ chồng tôi qua đây xin lỗi anh chị chỉ tại thằng Bi nhà tôi... Ba Bi hỏi

-Không sao cũng do con bé nhà tôi nghịch quá thôi, có vết sẹo này nó sẽ chữa mà haha. Ba nhỏ không giận mà còn vui vẻ đón tiếp gia đình Bi

-Vậy tôi cũng cảm ơn anh chị nhiều...thấy con bé như thế này gia đình tôi cũng ngại quá

-Không sao mà...hàng xóm với nhau cả...và lại nếu sau này chỉ tại vết sẹo mà không ai thương nó thì tôi bắt thằng Bi phải lấy nó làm vợ xem như huê haha

-Haha vậy mình quyết định vậy nhé! Nói rồi ba Bi quay sang Bi: “ Sao con không lại xin lỗi bé Su Su đi”

-Bé Su Su anh Bi xin lỗi bé Su Su nha...từ nay anh Bi không dành kẻo với bé Su Su nữa...anh cũng không làm bé Su Su khóc nữa đâu...anh Bi xin lỗi bé Su Su, đừng giận anh nhé!

-Hihi em hết giận anh Bi ời...anh Bi hứa nha sau này không được dành kẻo với Su Su cũng không được ăn hiếp Su Su nữa

-Hihi anh Bi hứa mà....sau này anh Bi sẽ cưới bé Su Su nha!

-Dạ hihi...anh Bi ngoéo tay

-Hahaha anh thấy đó hai đứa nó chịu rồi đó nha vậy từ nay cứ xem nhau như một gia đình nha anh xuôi. Ba bé Su Su nói

-Haha vậy còn gì bằng nữa

Tiếng cười lẫn tiếng trêu đùa của cả người lớn và trẻ nhỏ làm cho căn nhà trở nên ấm cúng hơn lấp đi cái lạnh lẽo bên ngoài. Đêm xuống mọi người đều yên giấc chỉ còn tiếng gió vi vu, tiếng kêu của côn trùng, những âm thanh khiến người ta liên tưởng đến những điều đáng sợ...

Hôm nay gia đình Bi về quê ngoại, mẹ Bi cùng Bi đi chợ mua ít đồ tặng ngoại, đi suốt buổi mua nào quà tặng ông bà, cô chú...cuối cùng đi ngang qua gian hàng quà lưu niệm Bi cứ đảo mắt nhìn vào con búp bê màu hồng, tóc bím 2 bên, đôi mắt màu nâu cộng thêm cái má lúng đồng tiền xinh xắn.

-Mẹ mua cho con con búp bê đó đi, con muốn tặng cho bé Su Su

-Uhm con ngoan

Vừa về đến nhà Bi vội chạy sang qua nhà Su Su

-Su Su ơi! anh Bi có cái này cho Su Su nè!

-Cái gì vậy anh Bi?

-Nè...đẹp không anh Bi tặng Su Su nè!

-Hihi cảm ơn anh Bi. Su Su vui típ mắt. “Su Su tặng anh Bi bé heo con nè”

-Uhm cảm ơn Su Su, mai anh Bi về ngoại 5 ngày lận có búp bê cho Su Su chơi đỡ buồn hihi

-Dạ...khi về anh Bi nhớ mua kẹo cho Su Su nha!

-Uhm anh Bi nhớ mà hihi anh Bi về nha

-Dạ

Bi cùng gia đình về quê ngoại được hai hôm thì ông nội Su Su ngã bệnh gia đình báo cho ba mẹ Su Su biết, họ gấp rút sang Mĩ

-Ba mình không ở lại đây nữa ạ

-Ừ gia đình mình phải sang Mĩ ông nội con đang bệnh, con không nhớ ông nội sao?

-Dạ Su Su nhớ ông lắm...mình có quay về đây không ba con muốn gặp anh Bi

-Ừ khi nào ba sắp xếp được mình sẽ về nha con

-Dạ....con yêu ba. Su Su hôn lên má ba nó vui mừng

Một ngày sau khi thu xếp mọi việc ở Việt Nam, gia đình Su Su bay sang Mĩ chỉ tiếc một điều không thể chào hỏi gia đình nhà Bi

Sau 5 ngày Bi trở về vừa đến nhà đã vội sang nhà Su Su gọi nó gọi mãi nhưng chẳng nghe tiếng ai trả lời...

-Su Su ơi anh Bi về rồi nè....anh Bi mua nhiều kẹo cho Su Su lắm nè ra đi Su Su không ra là anh Bi ăn hết đó nha...Su Su...Su Su...

Mặc cho thằng bé gọi, đập cửa ầm ầm nhưng không một tiếng trả lời thằng bé khóc chạy về nhà

-Bi, sao con khóc vậy con? Mẹ Bi hỏi

-Dạ...hức..hức..Su Su không trả lời con, con gọi mà Su Su không ra Su Su giận con...hức..hức..

-Nín mẹ thương...Su Su sang Mĩ rồi con mẹ không biết con bé có về đây nữa không...mẹ Bi thở dài Bi nghe xong càng khóc to hơn nữa

-Bé Su Su đi bỏ con rồi hả mẹ hức...hức...con không chịu con không chịu đâu...hức...hức

-Nín đi con mai mời Su Su về chơi với con mà. Mẹ Bi dỗ dành, Bi khóc rồi mệt nằm ngủ trên tay mẹ nó

Ngày qua ngày Bi vẫn sang nhà nó nhìn xem nó đã về chưa...cứ thế cứ thế Bi chờ đợi trong vô vọng rồi một năm sau đó gia đình Bi chuyển lên Sài Gòn sinh sống, phần vì công ty ba mẹ Bi sát nhập với công ty ông nội Bi nên về đây tiếp quản công việc thuận tiện hơn, phần vì muốn cho Bi có một môi trường học tập tốt hơn...dù không muốn đi dù rất muốn ở lại để đợi Su Su trở về nhưng Bi vẫn phải đi.

2. Chương 2 : Trở Lại Việt Nam

Thời gian cứ thế trôi qua, Bi càng ít nói, trầm lặng hẳn, gương mặt trở nên lạnh lùng hơn và bây giờ Bi không còn là một đứa nhóc tinh nghịch như xưa mà đã trở thành một chàng trai 20 tuổi với gương mặt thanh tú nhưng lạnh giá, đôi mắt nâu buồn nhìn về phía xa xăm nhưng những điều đó không làm cho hấn xấu đi mà càng làm tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng của hấn, đó chính là Vũ Khánh Bằng

Kể từ ngày sang Mỹ đến nay đã 15 năm nó vẫn chưa có dịp trở lại Việt Nam, ông nội nó sau cơn bạo bệnh đã mất vậy là ba nó phải ở lại tiếp quản công ty, dù rất muốn cho nó về Việt Nam nhưng quá bận...bây giờ nó đã lớn nó có thể tự chăm sóc cho bản thân mình ba nó cũng yên tâm. Ngày mai nó sẽ bay trở lại Việt Nam, thứ duy nhất mà nó vẫn luôn giữ bên mình cho đến tận bây giờ là một con búp bê màu hồng. Bây giờ nó đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp 18 tuổi có thể nói đây là cái tuổi đẹp nhất, nó không còn cột bím 2 bên như ngày xưa nữa mà tóc xoã thẳng, để mái một bên che đi phần sẹo nhỏ trên trán, đôi mắt màu nâu vẫn tinh nghịch như ngày nào chỉ là giờ có chút chững chạc hơn...đó là Trần Nguyễn Bảo Anh

-Mai con về Việt Nam phải cố gắng chăm sóc tốt bản thân nha con, nếu ba mà nghe chuyện gì không tốt ba sẽ bắt con trở lại đây nhé! Ba nó dặn dò trước khi đi

-Dạ con biết rồi ba mẹ yên tâm con lớn rồi mà hihi. Nó nũng nịu

-Ừ...ba mẹ sẽ cho chị Lam đi cùng con để lo cho việc ăn uống của con nữa. Mẹ nó lên tiếng

-Dạ không cần đâu mẹ...con có thể tự lo mà con cũng học một khoá nấu ăn rồi chứ bộ với lại có Hân đi cùng con rồi, ba mẹ yên tâm đi ạ

-Ừ...mẹ biết nhưng mà có chị Lam đi ba mẹ vẫn yên tâm hơn

-Con hứa mà con sẽ chăm sóc được mình mà ba mẹ cho chị Lam theo làm sao con có thể lớn được con phải tự mình làm tất cả...đi mà mẹ...

-Ừ...thôi được rồi nhưng con phải nhớ những gì con nói đấy về đó phải báo tin liền cho ba mẹ biết nghe chưa

-Dạ con biết rồi ạ! Nó vui mừng hôn ba rồi hôn mẹ

Chuyến bay đưa nó trở lại Việt Nam, nó trở về cùng một người bạn thân Huỳnh Gia Hân – cùng tuổi với nó, học chung trường, chơi rất thân, xinh đẹp không bằng nó nhưng nữ tính hơn nó nhiều.

-Tối rồi...Việt Nam ơi!...vừa ra khỏi sân bay là nó hét lên

-Nhỏ khủng hả? Người ta nhìn kìa

-Uhm ha hihi tao quên, thôi về nhà tao đi. Nó bắt một chiếc taxi rồi đi về nhà - nhà nằm ở Sài Gòn

Tại một ngôi nhà lớn trong thành phố:

-Ba mẹ con muốn ra ở riêng

-Sao vậy con? Ở nhà ba mẹ có thể chăm sóc con ra ngoài...

-Dạ con muốn sống tự lập

-Thôi được rồi, ba đồng ý với một điều kiện con phải vào công ty phụ ba

-Dạ, vâng. Cuối đầu chào, gương mặt băng giá ấy trở về phòng, hai bậc sinh thành nhìn theo chua xót từ rất lâu họ không thấy hấn nở một nụ cười nào thật sự

Sài Gòn hôm nay nắng khá gay gắt, xé chiều mà nắng muốn cháy da, về đến nhà cả hai đứa cũng mệt nên lê la đóng đồ lên phòng, trước khi về mẹ nó đã sớm cho người dọn dẹp nên về đến là nó cứ thả mình trên chiếc nệm mềm mại rồi thiếp đi. Bất chợt chuông điện thoại vang lên mà nó tỉnh giấc

-Dạ con nghe ba!

-Con về tới nhà chưa sao không gọi điện cho ba mẹ hay?

-Dạ con vừa về tới mệt quá con quên hihi

-Ừ vậy thôi con nằm nghỉ đi nhớ có chuyện gì phải báo cho ba mẹ hay nghe chưa!

-Dạ con biết rồi ạ, ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Con không chăm sóc được ba mẹ...nó nũng nịu

-Thôi được rồi không có con ba mẹ mới khỏe đó. Ba nó trên

-Ba...

-Thôi thôi được rồi lớn rồi làm như còn bé lằm con nhớ chăm sóc tốt bản thân nha, ah nhớ về nhà cũ xem gia đình Bi còn ở đó không hỏi thăm họ giúp ba nhá!

-Dạ con biết rồi mai con sẽ đi.

-Ừ con nghỉ đi...nhớ có chuyện gì phải báo cho ba mẹ hay đó

-Dạ! con chào ba

Tắt điện thoại nó tiếp tục với sự nghiệp thiêng liêng của mình cho đến tận sáng hôm sau

3. Chương 3 : Gặp Lại

-Bảo Anh mày dậy chưa. Hân đập cửa phòng gọi nó

-Uhm...dậy nè...mày làm gì mà sáng sớm la um xùm vậy? Tao còn mệt quá nè...Nó đưa gương mặt ngáy ngủ ra mở cửa

-Hôm nay phải làm thủ tục nhập học đó con quý...dậy rồi đi nhanh lên

-Ừ...tao quên đợi tao tí.

Nó quay vào...rẹt...rẹt...15 phút sau...

-Xong rồi đi nhanh đi rồi về tao ngủ nữa

-Ngủ nữa hả? Mày không sợ thành heo hả?

-Ngủ là nghề của chị mà cưng hehe

-Thôi đi nhanh đi con quý

Đón chiếc taxi đi thẳng đến trường ĐH ECNM, vì đã theo học bên Mĩ nên nó chỉ cần bổ sung một số thủ tục nữa là vào trường để học. Sau khi gặp thầy hiệu trưởng để bổ sung hồ sơ nó và Hân đi một vòng quanh trường...

-Ê trường này rộng thiệt nha... Hân nói

-Ừ...mà mày xem xong chưa tao muốn ngủ

-Ừ về thì về ngủ đi ày thành heo luôn, mà khoan đứng đây đợi tao xiu nhỏ lật đật kiểm toilet chạy vọt vô để nó đứng lắc đầu ngán ngẩm

Đợi nhỏ lâu quá nó đi dọc hàng lang, nhìn thấy một cái cây khá to gần đó có một cái hồ lớn nằm phía bên trái thư viện, nó đi lại hứng bóng râm từ cái cây đó. Chạy tới không nhìn trước nhìn sau đứng một hồi nó thấy như có con gì cắn ở chân nó nhìn xuống thì thấy một ổ kiến lửa đang vây lấy chân nó tưởng như chân nó là một món ăn béo bở. Nó không im lặng được nữa tay thì phải, chân thì chạy, miệng thì la...một người đứng cạnh mé hồ đang tìm sự yên tĩnh nghe tiếng la của nó quay sang chưa nhìn được mặt nó thì đã nghe...ùm...ùm...cả hai lọt chũm xuống cái hồ

-Cứu...cứu...tôi không biết bơi...Nó quơ tay quơ chân hụp lên hụp xuống kêu cứu..

Hắn bơi ra đem nó lên bờ thì nó đã ngất một phần vì sợ một phần do không biết bơi...Thấy nó nằm im hắn đành phải...hồ...hấp...nhân...tạo....Hắn cúi xuống hành động...nó mở mắt ra mở tròn hết cỡ...ai đó đang hôn nó ah không đang hồ hấp nhân tạo cho nó, chợt tim nó đập thành thịnh....Hắn ngược lên thấy nó đang nhìn mình...hai ánh mắt nhìn nhau bất động một phút. Tim hắn lại đập nhanh, nhìn vào đôi mắt đỏ hắn cảm

giác rất quen thuộc...Không kiềm chế cảm xúc hấn lại cuối xuống hôn nó, lúc này nó đã kịp định thần, đẩy hấn ra, bỏ chạy...hấn kịp định thần lại

-Mày làm cái gì vậy hả? Không phải Su Su mày làm vậy có lỗi với Su Su mày biết không hả? Tự nói tự đánh mình tự trách mình, hấn lại thấy nhớ Su Su, ánh mắt của nó làm tim hấn đập mạnh, hấn không cho phép mình nghĩ đến bất kỳ ai ngoài...Su Su

Chạy lại chỗ cũ thì gặp Hân đang đợi nó

-Mày chạy đi đâu vậy? Làm tao đợi dài cổ, mà quần áo mày sao ướt nhẹp vậy?

-“Trời ơi nụ hôn đầu tiên của mình đã bị cái tên chết bầm đó lấy mất rồi, trời ơi...sao vừa về đã gặp sao chổi vậy?” Nó kêu la thảm thiết trong suy nghĩ

-Nè...mày làm sao vậy?

-Ờ ...Không có gì về thôi

Đón xe về nhà, nó lên phòng ôm lấy con búp bê...

-Anh ta là ai sao mình lại có cảm giác như là anh Bi...không phải anh Bi làm gì trên đây anh ấy đang ở quê chứ? Không nghĩ nữa nó chạy xuống nhà gọi Hân

-Hân! Tao với mày đi đây chút nha!

-Đi đâu đó?

-Ừ về nhà cũ của tao...không biết bây giờ có còn...nữa không

-Còn gì...ah...cái người mà kể tao nghe đó hả?

Nó im lặng không nói gì, ánh mắt nhìn về phía xa xăm...hy vọng...

Đón taxi đến nơi nó đi thật nhanh...Hân đuổi theo nó, khung cảnh xa lại hoàn toàn với nó giống như chưa bao giờ nó sống ở nơi này, đường sá, cây cối, nhà cửa...nói chung mọi vật đều khác hẳn. 15 năm trước khi đi nó vẫn còn nhớ nơi đây rất ít nhà, cây cối thì nhiều nhưng 15 năm sau khi trở về nhà cửa mọc lên nhiều hơn khếch nhau hơn còn cây cối thì dần mất đi....đi hồi lâu cũng đến nhà nó. Căn nhà giờ đây đã đổi chủ cũng đã xây mới, không còn hàng dâm bụt nữa, không còn cái sân đó nữa...nó nhìn thấy ngôi nhà gần đó như vô thức nó liền đến gõ cửa

-Cháu tìm ai? Một người phụ nữ trung niên hỏi nó

-Dạ...dạ cháu tìm anh Bi...nó bối rối

-Anh Bi nào? Bác sống ở đây được 5 năm rồi không biết ai tên Bi cả

-Dạ...chắc cháu nhầm nhà xin lỗi bác. Nó cuối đầu quay đi, một chút hụt hấn...

-Thôi đừng buồn nữa nếu có duyên chắc chắn mày sẽ gặp lại anh Bi của mày mà. Hân khuyên nó

-Uhm...thôi mình về đi

Nó cùng nhỏ Hân ra đón taxi về, trên đường về nó không nói gì chỉ nhìn xa xăm, Hân thấy nó thế đành im lặng...

-Mày ngủ ngon nha...mai đi học rồi đó nhớ ngủ sớm nha tao không muốn trễ giờ vì mày đâu nha con quý. Hân trêu nó

-Ừ tao biết rồi

Màng đêm tĩnh mịch, không gian im lặng để đưa con người ta vào giấc ngủ nhưng...nó không tài nào ngủ được lần qua lần lại đến gần sáng nó mới chợp mắt được

4. Chương 4 : Đối Đầu

-Ầm...ầm....dậy mày con heo...trẻ học rồi dậy đi...BẢO ANHHHHHH

-Ừ....rồi dậy liền híchic ngủ cũng không yên với mày nữa. Xong rồi đi thôi

-Hôm qua mới nói bây giờ trẻ tại mày đó...Hân vừa đi vừa lườm bà

Một ngày đẹp trời mà nó phải chịu ầm ầm bên tai...cũng tại nó thôi ngày đầu tiên mà đã đi trẻ rồi không thì nó đã cho con nhỏ Hân im cái miệng từ lâu rồi.

-Hôm nay lớp ta có 2 bạn học mới, hai em tự giới thiệu với lớp đi. GVCN nói

-Mình là Trần Nguyễn Bảo Anh rất mong được các bạn giúp đỡ. Nó nói không quên nở một nụ cười làm xao xuyến lòng người

-Mình là Huỳnh Gia Hân, các bạn nhớ giúp đỡ mình nhé! Một nụ cười nữ tính hơn bao giờ hết

-Được rồi hai em về chỗ ngồi đi, bàn gần cuối lớp

Cô giáo nói rồi chỉ hai đứa xuống bàn thứ 3 và thứ 4, nó ngồi cạnh một tên con trai – Lâm Phi Nhân, Phi Nhân nở một nụ cười ấm áp làm nó cảm thấy con người này thật dễ gần lại còn đẹp trai nữa...., Hân ngồi phía trước nó bàn thứ 3 kế bên là một tên con trai tên Trịnh Thiên Ân là bạn thân của Phi Nhân, vui tính đẹp trai dễ gần làm Hân thấy hơi đỏ mặt.

-Được rồi chỗ ngồi thì như thế nhé! Bây giờ chúng ta vào bài học đầu tiên. GVCN lên tiếng

Tiết học trôi qua khá nhanh, đến giờ ra chơi nó đói bụng lôi kéo nhỏ Hân đi cùng nhưng nhỏ đang nói chuyện với Thiên Ân rất hợp ý...

-Ê, tao đói mày đi xuống căn tin với tao đi

-Thôi tao không đói mày đi đi hihi. Miệng nói mà mắt vẫn nhìn Thiên Ân đắm đuối

-Để Phi Nhân đi với Bảo Anh nha!

-Ah...uhm cũng được hihi. Cốc...cái đồ mê trai. Nó gõ vào trán Hân nói nhỏ, rồi bỏ đi, Phi Nhân đi theo sao

-Ui da...con quỷ đầu muốn chết

-Hân có sao không? Ân lên tiếng

-Hihi Hân không sao...cảm ơn Ân nha

Khoa quản trị của nó nằm phía bên phải của ngôi trường kế bên là thư viện tiếp đó là khoa Tài chính – Kế Toán, khoa Kỹ thuật...ngôi trường khá rộng so với ngôi trường mà nó học bên Mỹ, xung quanh cây cối nhiều hơn phía sau trường có một bãi đất trống dành cho giờ thể dục...dù nó và Hân đã đi thăm quang một lần nhưng lần đó chỉ có Hân là chú tâm còn nó thì ngáy ngủ nên chẳng quan tâm gì mấy. Nó học ở lầu 3, vừa đi đến bậc thang cuối cùng nó đã thở ra hơi...

-Bảo Anh mệt sao? Đứng đây đi Nhân đi mua rồi mình lên...Không đợi nó trả lời Nhân đi mau

Nó khẽ mỉm cười, nó tin mình đã tìm được một người bạn tốt nhưng nó không chịu đứng im một chỗ mà nhìn hết bên này rồi nhìn sang bên kia. Thấy đằng xa người ta bu đông nghẹt không biết chuyện gì nhưng với bản tính tò mò nó chạy lại...

-Bum...ui da cái đầu của tôi. Nó ôm đầu nhìn lên thì thấy một tên con trai đang ôm một chồng sách từ thư viện đi ra, nó chỉ lo chạy mà không nhìn đường

-Cô có mắt không vậy hả? Đi sao không biết nhìn đường? Hắn bực mình quát tháo trước chồng sách nằm lê lết trên đất, nhìn thấy nó hắn lại nhớ chuyện hôm qua, tự nhủ không thể có lỗi với Su Su hắn làm như không quen biết

-Tôi...tôi...xin lỗi...để tôi nhặt lại. Nó vừa nói vừa nhìn lên, trước mặt nó bây giờ là một tên con trai có khuôn mặt thật đẹp nhưng nó vẫn cảm thấy lạnh giá không ấm áp như Phi Nhân...đôi mắt nâu trong có vẻ đang

mang một nỗi buồn,...phút chốc nó bị đứng hình nó thấy quen quen nhưng lại không nhớ đã gặp hần hôm qua

-Này nhìn gì mà nhìn hử? Tiếng hần vang lên làm nó tỉnh lại vội cúi xuống nhặt đồng sách bừa bộn

-Thôi khỏi cần...hần giật phăng tay nó ra. Lần sau đi đường nhớ mà mang mắt kính vào nhé chứ nếu không người ta lại tưởng cô có mắt để trưng bày đó biết chưa? Hần vừa gom sách vừa mắng diết

-Này...anh vừa phải thôi nhé! Tôi đã xin lỗi anh rồi anh còn nói cái kiểu đó nữa ha? Nó la lên

-Tôi nói cô không đúng sao? Nếu mắt cô không để trưng bày thì đâu có đụng phải tôi....

Chưa nói hết thì xung quanh một đám con gái trong căn tin đang vây lấy Phi Nhân trong căn tin chạy về phía hần. Hần nheo mày vội gom sách rồi kéo nó bỏ chạy. Từ phía xa đám con gái cứ nhao nháo gọi “Anh Khánh Băng, đợi em với...”

-Buông ra...anh làm cái gì vậy hử? Buông ra mau? Nó vùng vằng

Hần kéo nó ra phía sau trường thấy tránh được bọn con gái kia rồi hần buông tay nó ra

-Bốp...đồ vô liêm sỉ. Nó đánh hần định bỏ chạy thì hần kéo tay nó lại

-Cô nói ai vô liêm sỉ hử? Tôi chỉ không muốn cô gặp rắc rối vì tôi thôi hiểu chưa? Nói rồi hần buông tay nó ra để nó đứng ngơ ngác

Nó quay trở lại, gặp Phi Nhân đang bị vây quanh bởi đám con gái lúc này, nó không nói gì đi thẳng lên lớp, Nhân thấy đuổi theo nó

-Bảo Anh đợi...đợi Nhân với...Bảo Anh đi đâu vậy?

-Ờ...không có gì thôi mình vào lớp đi

-Còn...Nhân vừa nói vừa đưa đồ ăn lúc này lên cho nó

-Uhm...tí nữa Bảo Anh ăn, cảm ơn Nhân nhiều nha

Về lớp nó vẫn thấy con bạn mình đang vui vẻ nói chuyện với Ân, gương mặt nó méo xẹo “Tí về bà ày đói nha con” nó thầm nghĩ

Tiết học cũng nhanh chóng kết thúc, nó và Hân ra về Nhân và Ân muốn đưa tụi nó về nhưng nó từ chối còn Hân thấy vậy cũng không đi

-Ê...mày làm gì mà mặt buồn vậy? Hân hỏi

-Tao không biết...tự nhiên tao có một cảm giác là tao đã gặp lại anh Bi nhưng mà...

-Nhưng mà sao mà lúc nào?

-Nhưng mà người đó không giống...tao cũng không biết nữa

-Mày khùng hử? Lúc thì giống lúc thì không giống vậy cuối cùng là như thế nào?

-Chắc là không phải đâu...con người này khó chịu, hung dữ, vả lại còn bắt nạt con gái nữa không phải anh Bi của tao đâu hihi. Nó nghĩ thế rồi cười mắng nguyền với suy nghĩ của mình

Hai đứa nó vừa đi vừa nói chuyện không để ý đằng xa một chiếc mô tô đang chạy với tốc độ cao, chạy phớt qua người nó là nó muốn đứng tim

-Chạy xe cái kiểu gì vậy hử? Muốn gặp diêm vương sớm hử? Đồ âm binh...Nó vừa mắng vừa la vừa chửi và cũng đủ thấy gương mặt đỏ khi hần quay lại nhìn

-Thằng...thằng...cha đó đó Hân...nó vừa nói vừa chỉ tay về phía hần, Hân nhìn nhưng chỉ thấy phớt qua lưng rồi hần chạy mất

-Thằng cha đó là ai?

-Là người lúc này tao nói mày nghe đó

-Uhm...chắc không phải anh Bi mà rồi, nghe mà kể anh Bi mà dễ thương lắm mà không phải rồi
 Nó im lặng gật đầu, nhà cũng không xa trường lắm nên đi 15p là tới, cái bụng nó vẫn chưa ăn gì cứ sôi lên, mặt nó nhẵn như mặt khỉ nghĩ lại chỉ tại con Hân mê trai nó càng bực mình

-Nè ăn đỡ mì gói đi...chiều nay tao đền cho...hihi

-Ồ...cảm ơn...nhờ mà đó

-Hihi xin lỗi mà tại...

-Tại bạn tôi mê trai kaka

-Cốc...ai mê trai hồi nào hả mà? Chỉ là nói chuyện hợp tính nên thích thôi. Nhỏ ngại gì

-Ồ...để tao nhờ Phi Nhân mai mỗi ày kaka

-Ăn đi nói nhiều quá mắc nghẹn giờ. Nhỏ đỏ mặt

Hắn quay đầu lại muốn xin lỗi nhưng nhìn thấy nó lại nhớ chuyện lúc sáng nên chạy đi luôn, hắn đang đuổi theo một tên cướp...

-Của chị nè...chị xem có mất gì không?

-Ah...không cảm ơn em nhiều

-Dạ không có gì. Nói xong hắn vọt xe đi mất

5. Chương 5 : Mèo Hoang

Ban đêm không khí Sài Gòn trở nên hiền hoà hơn, nó với Hân ở nhà cả ngày cũng chán nên đi dạo...Nó vẫn còn ngỡ ngàng với khung cảnh Sài Gòn chưa biết nhiều nên chỉ đi gần nhà không đi xa được

-Ê đằng trước là công viên đó lại đó đi. Nó kéo Hân không cho nhỏ đồng ý

-Ăn kem đi. Nó lại kéo Hân

-Ngon quá ha hihi. Hân nói

-Ê lại đây chơi đi. Nó kéo Hân

Nó hết kéo Hân lại chỗ này lại kéo Hân qua chỗ khác, hết đòi ăn cái này lại đòi ăn cái kia, đi riết cũng mệt nó kéo Hân lại ghé đá ngồi

-Ê công nhận về Việt Nam vui thật. Hân nói

-Uhm...tao cũng thấy vậy hihi mà thì sướng rồi gặp được người trong mộng

-Cái...gì? Mà nói ai mà người trong mộng hả con heo kia? Hân véo tai nó

-Ui...đau...đau...con quỷ buông ra coi...hehe chứ không phải hả anh Thiên Ân là gì vậy ta. Vừa nói nó vừa đứng lên bỏ chạy

-Con kia đứng lại...Hân rượt theo nó

Ầm....nó lo chạy tránh Hân bắt được nhưng lại va vào một người và cảnh tượng hiện giờ là nó nằm trên người hắn....nó ngước lên nhìn

-Lại là cô????????? Hắn nheo mắt

-Ồ...sao lại là anh? Xin...lỗi...Nhỏ nhìn hắn ngượng ngùng với tư thế hiện giờ, vội đứng dậy

-Gặp cô đúng là xui xẻo...hắn lấy tay phủi áo rồi bỏ đi

-Gi...gì..hả? Tên kia đứng lại đồ chết bầm anh nói ai xui xẻo hả???????????? nó vừa nói vừa chạy theo kéo tay áo hắn lại

-Nè...cô có buông ra không hả?????

-Không buông...anh nói ai xui xẻ hả????

Nó vừa nói vừa kéo tay áo hắn, hai bên vờ co...tettttttttttttttttttttt Vậy là đi tong cái tay áo của hắn, hắn trừng mắt nhìn nó

-Ồ...tôi...tôi xin lỗi, vội buông tay hắn ra nó quay về phía sau thì thấy Hân trợn trợn nhìn hắn mê hồn vội kéo tay nhỏ chạy

-Nè...cô kia đứng lại định bỏ chạy hả????????? Đúng là xui xẻo mà, đồ mèo hoang....

Hắn không đuổi theo mà quay lại phía bạn của hắn còn nó kéo Hân chạy thực mạng

-Ê Băng mới này mày còn bảnh trai lắm mà sao bây giờ thân tàn ma dại vậy này? Bảo Nam lên tiếng

-Tao gặp mèo hoang nó vồ tao đó...đúng là xui xẻo mà

-Haha...mèo hoang làm gì có ở đây hả này? Ha chọc phá cô nào????? Nhật Bảo công kích

-Cốc...mày nói nữa tao ày nằm ở đây luôn bây giờ, về thôi. Hắn cốc đầu Nhật Bảo

-Hehe bị tao nói trúng tim đen rồi chứ gì? Nhật Bảo tiếp tục

-Không xử mày tao không phải Vũ Khánh Băng...Tôm....Chưa dứt lời hắn đã lôi Nhật Bảo đẩy xuống cái hồ gần đó mặc cho Nhật Bảo ú ớ hai thằng còn lại đứng cười thoả mãng...

Nó kéo tay Hân đi chạy được một đoạn khá xa...nghĩ đã bỏ hắn đằng xa rồi nên cả hai dừng lại lấy hơi...

-Trời ơi...mày làm cái gì vậy con quỷ...tao muốn...dứt hơi rồi nè. Hân thở dốc

-Tao...tao đâu có ý...tạí thằng cha đó kêu tao là đồ xui xẻo chi...hắn ta mới đúng là đồ xui xẻo....

-Mà công nhận anh ta đẹp trai kinh, đẹp hơn cả Thiên Ân nữa hihi

-Thôi đi cô nương...cho tao xin thằng cha đó mà đẹp cái gì...người thì hung dữ, chấp vặt như con gái...xì...

-Tại mày chứ tại ai mà đồ thừa người ta...

-Tao bạn mày ha thằng cha đó bạn mày?????? Nó hét

-Hihi bớt nóng bớt nóng về...mình về ha Bảo Anh ha...

Về đến nhà ai về phòng người đó, Hân thì nghĩ về hắn mà cười típ mắt, nó nghĩ về chuyện của ngày hôm nay càng nghĩ nó càng bực mình

-Đúng là một ngày xui xẻo mà, gặp cái tên chết bầm đó tốt nhất nên tránh đi là tốt nhất hehe, nó tự kỉ rồi đi vào giấc ngủ

Về phần hắn cũng không thua kém gì nó, đi về với bộ dạng sọc sệt bê bối, áo thì một tay còn một tay mất, nghĩ lại hắn càng tức điên lên...

-“Mèo hoang” cô được lắm dám trêu Vũ Khánh Băng này...cô hãy đợi đấy. Một nụ cười nửa miệng của hắn hiện ra

6. Chương 6 : Sao Tránh...mà Vẫn Gặp

Hôm nay nó dậy sớm hơn, chuẩn bị tốt mọi thứ mong sao ngày thứ hai đi học sẽ mang lại nhiều may mắn

-Ê...hình như hôm nay có mưa đó này...nhớ mang theo dù nha! Hân nói

-Ai nói mưa? Mà mưa thiệt hả? Nó thật thà

-Haha...tại mày dậy sớm quá ông trời ổng cảm động nên...mưa haha. Nói xong Hân bỏ chạy trước, nó thì liên tưởng đến cái đầu con lừa

-Gừ.....mày dám ghẹo bà điên tiết hả????????? Huỳnh Gia Hân đứng lại đó....Nó hùng hổ đuổi theo

Cứ kẻ đuổi người rượt vậy mà nó và Hân đến trường trong tí tấc. Hân chạy đến trước cổng trường thì thấy mọi người đang vây lấy ba người con trai, cố gắng nhón gót để nhìn nhưng không thấy rõ mặt. Nó chạy đến thấy Hân ngơ ngác nhìn gì đó nó cũng bắt chước theo

-Ê Hân mày nhìn gì vậy?

-Tao không biết thấy người ta nhìn tao nhìn theo ah

-Cốc...con khùng...nhiều chuyện đi lên lớp đi mày

-Ui da...mày đừng cốc đầu tao nữa...u đầu tao hết òi nè

-Hihi uhm tao biết òi sorry mày nhiều nha hihi

-Bảo Anh, Gia Hân...nghe tiếng ai gọi hai nhỏ quay lại

-Đội bọn mình với. Phi Nhân cùng Thiên Ân đang cố thoát khỏi vòng vây của ma nữ

Nó và Hân tươi cười khi trong thấy bọn họ và nụ cười nó tắt đi khi một người nữa bước ra đó chính là hân

-Sao...hai người đi chung với cái tên chết bầm này. Nó hỏi khi nụ cười vừa tắt, cả hai đều nhìn về hướng ngón tay của nó đưa ra

-Cô nói ai là đồ chết bầm ha?????????

-Tôi nói anh chứ nói ai nữa, cái đồ chết bầm, cái đồ sao chổi, cái đồ...Nó không nói nữa khi xung quanh mọi người đang trăn trăn nhìn nó, nó cảm thấy ớn lạnh sống lưng. “Mình đi lên lớp đi” nó kéo tay Hân trong khi Hân vẫn còn nhìn hân ngơ ngác

-Con mèo hoang đó tên gì vậy????? Hân hỏi Phi Nhân

-Ah đó là Bảo Anh với Gia Hân học cùng lớp với em đó, mà anh với hai người đó quen sao?

-Không....Hân trả lời thế rồi bước đi với nụ cười đắc ý

Nó và Hân lên lớp được một lúc thì Phi Nhân và Thiên Ân cũng đến

-Hân, Bảo Anh với anh Khánh Băng có chuyện gì vậy? Thiên Ân hỏi

-Anh đó tên là Khánh Băng sao? Hihi người đẹp tên cũng đẹp

-Nè mình đang hỏi mà trả lời mình đi

-Hân cũng không biết chỉ biết là mỗi lần gặp nhau là cả hai như chó với mèo...hichic

-Vậy hả???? Thiên Ân lắc đầu ngán ngẩm

-Sao thế?

-Bảo Anh gặp rắc rối lớn rồi, anh Khánh Băng là tổng bí thư đoàn trường kiêm luôn hội trưởng hội sinh viên đó, gia đình có thế lực lớn trong trường này đấy vì gia đình anh ấy tài trợ rất nhiều cho trường, về cơ sở vật chất hầu hết là của gia đình anh ấy đấy...Bảo Anh lần này đụng phải...haizzzzzzzz

-Sao...? Vậy...Bảo Anh...Hân trừng mắt nhìn Thiên Ân

-Ân không biết, mong sao Bảo Anh tai qua nạn khỏi

Nghe xong Hân thấy sợ hân cũng không biết nên nói Bảo Anh thế nào, mong mọi chuyện như Ân nghĩ...

-Bảo Anh biết anh Khánh Băng sao? Phi Nhân hỏi

-Ồ...Khánh Băng nào? Bảo Anh có biết đâu...

-Thì cái anh đi chung với Nhân và Ân lúc nãy đó

-Cái tên chết bầm đó hả? Làm ơn đừng nhắc hân trước mặt Bảo Anh nha...Nó bực mình quay sang chỗ khác Phi Nhân định nói gì thêm nữa nhưng vừa lúc đó GVCN đi vào

-Hôm nay lớp chúng ta có thêm 2 bạn mới, đây là Hoàng Cao Kỳ và đây là Hoàng Vân Kỳ mong mọi người giúp đỡ hai bạn mới nhé!

-Hả? Sao giống nhau vậy làm sao phân biệt được hả cô? Một bạn trong lớp phát biểu

-Từ từ mọi người sẽ quen thôi. Nào Thiên Ân đổi chỗ cho Cao Kỳ, em xuống bàn thứ 5 còn Vân Kỳ ngồi cùng bàn với Thiên Ân nhé!

Sắp xếp chỗ ngồi xong, lớp vào tiết học mới. Cao Kỳ và Vân Kỳ là hai chị em song sinh, Cao Kỳ là chị còn Vân Kỳ là em. Cả hai rất hoà đồng thấy vậy nó và Hân nhanh chóng có thêm 2 người bạn mới. Tiết học trôi qua và cũng đến giờ ra chơi...

-Bảo Anh tội mình xuống căn tin đi, hôm nay có 2 bạn mới đi cùng nè hihi. Hân vui vẻ nói

-Uhm...Phi Nhân với Thiên Ân đi cùng luôn nha

-Ok. Cả hai đồng thanh

Vừa ra khỏi lớp là tụi nó đã nghe lời bàn tán xì xầm về nó...nào là có mắt như mù anh Khánh Bằng đẹp trai vậy mà dám bảo là đồ chết bầm, đúng là đồ không biết ngượng, nào là muốn gây sự chú ý của anh Khánh Bằng nhà ta nên làm ra vẻ...nó nghe mà tức càng thêm tức

-Thôi mày đừng để ý họ. Hân khuyên

-Ừa có chuyện gì thế Hân. Cao Kỳ và Vân Kỳ thắc mắc

-Là vậy nè.....Hân kể đầu đuôi câu chuyện, cả chuyện Ân nói lúc nãy...Nó, Cao Kỳ, Vân Kỳ nghe xong mắt mở tròn hết cỡ, nó cảm thấy toát mồ hôi lạnh nhưng cố làm ra vẻ...

-Xì...là bí thư thì sao, là hội trưởng thì sao...ta là ta không sợ, dám đụng đến chị thử coi hehe chị cho lên bờ xuống ruộng sau đó phải năn nỉ ỉ oai chị mới tha haha

Nó nói vừa cười nhưng nó không hề biết rằng lúc đó nó và cả nhóm đang đi qua lầu 1 và hân đang ở gần rất gần nó

-Cô vừa nói gì hả TRẦN NGUYỄN BẢO ANH????

-HẢ? nó nghe ai gọi tên mình hoảng hồn nhìn sang trái. Sao anh biết tên tôi???

-Có khó gì? Tôi hỏi một lần nữa cô vừa nói gì????

-Ờ thì tôi nói anh có gan đụng đến tôi xem...

Nó chưa kịp nói hết hân đã vát nó lên vai đi thẳng xuống lầu cả bọn trơ mắt không trở tay kịp, Phi Nhân cũng thế lần đầu tiên thấy hân làm vậy với một đứa con gái

-Chẳng phải anh ấy không quan tâm đến bọn con gái hay sao? Sao lại chấp vật rồi còn làm như vậy nữa...???? Hoàng hồn cả bọn nhanh chóng đuổi theo

-Buông tôi ra đồ chết bầm, đồ cà chớn buông tôi ra....nó vù la vừa đập vào lưng hân mặc dù đau nhưng hân vẫn không thả nó xuống

-Anh Khánh Bằng thả Bảo Anh xuống đi. Phi Nhân chạng trượng mặt hân nói, hân nheo mắt vẻ khó chịu

-Không liên quan đến cậu, tránh ra...

Hân bỏ đi, Phi Nhân cố kéo hân lại, hân đẩy mạnh làm Phi Nhân ngã ngửa rồi nhanh chóng đưa nó vào một căn phòng riêng dành cho hân. Thả nó ra, nó liền tát hân một cái thật mạnh, vội bỏ chạy nhưng hân kịp bắt lại chốt khoá

-Đồ biến thái, anh định làm gì tôi...mau mở cửa. Nó đập cửa, bảo hân thả ra nhưng vô ích

-Để xem tôi sẽ làm gì cô...hân cười nửa miệng, tiến đế gần nó

-Anh...anh định làm gì???? Nó vội đưa hai tay lên trước ngực, chân lùi về phía sau

-Tôi...ah cô nghĩ tôi sẽ làm gì khi ở đây chỉ có tôi và cô.

Vừa nó hần vừa tiến lại gần nó hơn, nó thực lùi cho tới khi đụng tường, nó rung sợ, muốn bật khóc, nó co rút người lại, hần càng tiến tới gần khuôn mặt nó hơn. Nó bậm môi và một tiếng nấc vang lên. Khoảng cách lúc này của hai người rất gần rất gần...hần thấy nó khóc có chút gì đó chua xót...nhìn khuôn mặt nó làm hần nhớ lại một người...hần vội đứng dậy chạy vụt ra ngoài. Cả bọn lúc đó cũng vừa tới nơi

-Bảo Anh mày có sao không? Hần đã làm gì mày? Hần vội hỏi

-Bảo Anh bạn sao rồi? Cao Kỳ ' Vân Kỳ cũng lo cho nó không kém

-Xin lỗi Bảo Anh mình không bảo vệ được cậu. Phi Nhân thấy có lỗi

-Mình cũng vậy....mình xin lỗi. Thiên Ân lên tiếng

-Haha...tớ có bị gì đâu haha khoẻ re luôn nè. Nó đứng dậy cười làm mọi người đứng hình một phút.

-Thiệt không hần ta có làm gì mày không? Hần nghi ngờ

-Thiệt...tao cho hần một cú đấm vậy là hần bỏ chạy thấy tao không hehe. Nó diễn tả hành động làm cả bọn phá cười

Giờ ra chơi cũng hết vậy là cả bọn phải nhịn đói đi về lớp, vẫn còn tiếng xì xầm bàn tán, lúc đầu là ngoài lớp bây giờ có cả trong lớp làm nó phát điên không muốn học nữa nghĩ đến hần nó càng tức hơn.

-Trời ơi...sao không ai chịu thấu nỗi lòng của tôi hết vậy? Cái tên chết bầm đó có gì mà mấy đứa kia ca tụng còn mình có làm gì nên tội mà bị rửa thế này...tại cái tên chết bầm nhà người...ta sẽ không để nhà người yên thân...Nó đang la hét trong suy nghĩ của mình

Hần chạy đi không về lớp mà lấy xe chạy đi, chạy và cứ chạy hần không ý thức được mình muốn đi đâu, đã lâu rồi hần không nghĩ về con bé đó nữa nhưng tại sao nhìn ánh mắt đó, khuôn mặt đó hần lại nhớ, hần cứ tự dằn vặt với suy nghĩ của mình. Đi hồi lâu hần cũng chạy về nhà, lên phòng thứ đầu tiên hần tìm kiếm là bé heo con, hần vuốt mặt bé heo chợt một nụ cười hiện ra, một nụ cười thương nhớ kèm theo cảm hận

-Tại sao em không trở về? Tại sao em lại làm anh nhớ làm anh phải chờ đợi? Hần bỏ bé heo lại trên bàn, ngã lưng thiếp đi

Buổi học cuối cùng cũng kết thúc. Cả bọn đi ra khỏi trường rồi chia tay nhau mỗi người một hướng, dù ra về nhưng đi đến đâu nó cũng nghe lời xì xầm bàn tán của mấy đứa con gái. Từ đằng xa một ánh nhìn hình viên đạn bay thẳng vào nó, nó chợt rùng mình

-Con nhỏ đó là ai? Phương Thủy hỏi đám con gái xung quanh mình

-Dạ, chị 2 nó là Trần Nguyễn Bảo Anh cùng khoa với chị em mình, nó học lớp QTKA32 đó

-Được lắm! Bảo Anh tao sẽ biết thế nào là đau khổ dám tranh dành Khánh Băng với tao ư? Không dễ như vậy đâu haha. Cả bọn cùng cười phá lên

Về nhà, ăn uống xong nó lại lẳng mình trên cái nệm yêu quý...một giấc ngủ có lẽ làm nó thoải mái hơn.

-Alo... Nam mày với Bảo ra chỗ cũ, tao đợi. Nói không cho ai kịp trả lời hần cúp máy cái rụp

-Cái thằng lúc nào cũng vậy...mày mà không phải anh em tốt của tao thì ày đợi dài cổ. Nam bực mình nhưng cũng gọi cho Bảo

Nam ' Bảo cùng đến Bar Star, dáo dạt con mắt để tìm hần cuối cùng cũng thấy hần ngồi trong một góc khuất trên tay là một ly rượu, trên bàn là 2 chai rượu một chai đã cạn và một chai đã đi hơn phân nửa

-Mày kêu bọn tao ra làm gì? Sao hôm nay mày uống nhiều vậy hả? Nam hỏi

-Ngồi đi....nâng ly nào. Hần kéo hai người ngồi xuống

-Hôm nay cậu bị sao vậy? Bảo hỏi

-Uống đi đừng hỏi nhiều

Thấy hần không trả lời mà có vẻ đang buồn chuyện gì đó nên Bảo và Nam ngồi xuống nâng ly cùng hần, nói sang chuyện khác cho hần quên đi...

Trời cũng đã khuya, hân đã say mềm, hai người họ cố đưa hân về đến tận nhà. Người say có khác lúc tỉnh hỏi mãi không chịu nói, bây giờ say mềm không ai hỏi cũng tự động nói ra...

-Su Su sao em không trở về? Anh đợi em mệt mỏi...rất mệt mỏi em có biết không hả? Su...Su...hân lèm bèm làm Bảo và Nam cũng hết cách

-Lúc tỉnh hỏi không nói giờ la um xùm, cái thằng này không biết có xem tao với mày là bạn không nữa? Bảo Nam căng nhằng

-Thôi...chuyện này tao với mày cũng biết hết rồi...cứ cho nó nằm nghỉ đi. Thôi về mày. Bảo lên tiếng

Màng đêm tịt mịt buông xuống làm cho không khí Sài Gòn hiền dịu hơn, như ôm ấp che chở cho những trái tim lạnh lẽo cần một ai để sưởi ấm yêu thương...

7. Chương 7 : Người Bạn?

-Dậy chưa Bảo Anh? Hân đập cửa gọi

-Ra liền...

-Tao tưởng mày nướng cho khét luôn chứ

-Nướng cái đầu mày ấy...đi nhanh tao không muốn gặp cái tên ôn dịch đó nữa đâu

Hân cười thầm, lần đầu tiên thấy nó như vậy với một tên con trai...

-Hihi có khi nào mày sẽ yêu anh ta không? Vừa đi Hân vừa hỏi

-Yêu...Mày bị điên ah...tao đẹp dễ thương vậy chẳng lẽ ế đến nỗi phải yêu cái tên ôn dịch đó...dù hân đẹp trai...tao không quan tâm

-Uhm để tao xem...hihi

Vừa đến trước cổng trường nó và Hân đã bị một nhóm con gái chặn đường

-Mày là Bảo Anh. Một đứa trong nhóm hỏi

-Ừ...tôi là Bảo Anh? Mấy chị là ai sao chặn đường tôi...tránh ra. Nó kéo theo Hân, cả bọn liền chặn nó lại

-Đứng lại! Bọn này muốn nói chuyện với mày

-Tôi không quen biết chị, làm ơn tránh ra cho tôi vào lớp. Nó đẩy nhỏ đó ra

-Nè các người làm gì vậy hả? Phương Thủy đằng xa đi lại

-Cô là ai không liên quan đến cô, tránh ra. Một đứa trong nhóm đẩy Phương Thủy ngã

-Chị, chị có sao không? Nó vội đỡ Phương Thủy

-Chỉ không sao...tao đã báo cho thầy giám thị tụi mày khôn hồn thì biến nhanh. Phương Thủy trừng mắt nhìn làm bọn kia chạy tá hỏa

-Tụi em cảm ơn chị nhiều mà sao chị biết mà gọi thầy vậy? Hân hỏi

-Ừ chị đứng đằng xa thấy...nên chị lại...chị nói xạo cho tụi nó bỏ đi thôi hihi

-Mà chị tên gì vậy? Nó hỏi

-Chị là Phương Thủy, học lớp QTKA34

-Em là Bảo Anh còn đây là bạn em Gia Hân, tụi em đều học lớp QTKA32 hihi thôi mình lên lớp đi chị

Nó cùng Hân và Thủy đi lên lớp cả ba nói chuyện giỡn như rất ăn ý, đến lầu 2 Thủy chia tay vào lớp. Nó và Hân cảm thấy hôm nay đúng là một ngày vui vì có thêm một người bạn mới nhưng khi nó ' Hân lên tầng 3 rồi thì một nụ cười nửa miệng và một ánh rực lửa hiện ra trên khuôn mặt Thủy

-Cùng đợi đó....thời gian còn dài...haha...

-Dạ phải chị 2. Cả bọn lúc này chạy ra

Nó lên lớp, tiết học cũng trôi qua cả nhóm nó vẫn gặp nhau là tám đủ mọi thứ trên trời dưới đất. Nó cảm thấy về Việt Nam đó không phải là lựa chọn sai, Hân cũng như nó cứ lâu lâu quay xuống nhìn Thiên Ân, thấy Thiên Ân nói chuyện vui vẻ với Vân Kỳ, Hân cũng thấy hơi buồn nhưng nghĩ lại mình cũng chưa thật sự thích Thiên Ân nên vui vẻ mỉm cười khi hai người đó nhìn Hân. Ánh mắt của Phi Nhân ngày càng nhìn nó triệu mến hơn nhưng có lẽ chỉ mình Phi Nhân biết...

Giáo viên giờ Marketing bước vào, cả lớp đều ngỡ ngàng...thầy đẹp trai quá làm đám con gái phải ồ lên ...

-Thầy là Nguyễn Tuấn, học kỳ thầy sẽ hướng dẫn các em về môn Marketing. Giới thiệu xong thầy bắt đầu bài giảng...đám con gái thì nhìn theo như bị yểm bùa...còn nó chẳng quan tâm chỉ chăm chú vào bài giảng

Buổi học trôi qua khá nhanh, dù bên tai vẫn còn nghe tiếng xì xầm nhưng may mắn cho nó là không gặp hân hôm này, hân nghỉ học do ngày hôm qua say khướt...

Ra tới cổng thì nó thấy Phương Thủy đứng ngay cổng

-Chị Thủy, sao chị chưa về? Nó đi lại

-Hihi chị đợi em muốn mời em đi ăn

-Ai vậy Hân? Vân Kỳ ' Cao Kỳ hỏi, Phi Nhân và Thiên Ân thì học ở đây khá lâu nên cũng biết đó là ai...hai người họ không muốn nó thân thiết với con người này

Hân kể cho Cao Kỳ và Vân Kỳ nghe, cả hai đứa thấy thích Phương Thủy vì hành động ban sáng. Thiên Ân và Phi Nhân nhủ mày không tin đây là thật chắc chắn có chuyện gì....

-Còn mọi người...em ngại. Nó nói

-Không sao mọi người cùng đi nhé. Nghe xong Hân, Vân Kỳ, Cao Kỳ cười típ mắt còn Phi Nhân và Thiên Ân chỉ lắc đầu

Cả bọn kéo vào một quán gần đó không sang trọng như những nhà hàng nhưng rất sạch sẽ, phục vụ rất khéo...ăn xong nó nó muốn mời Phương Thủy đến nhà nó chơi nhưng Thủy từ chối với lý do có việc. Chia tay nhau mỗi người một hướng, nó cùng Hân trở về với căn phòng thân yêu, Thủy trở miệng một nụ cười hiện ra, Nhân và Ân kịp nhìn thấy, Cao Kỳ và Vân Kỳ cũng về nhà.

Hôm nay không gặp hân nó tự đắc rằng hân có lẽ sợ nó nên đã trốn tránh nó, nó cười gian...rồi ôm búp bê ngủ. Một ngày trôi qua như thế thật là yên bình với nó

Hắn ở nhà hết ngủ rồi dậy tự kỉ với bé heo con...Bảo và Nam không thấy hân đi học, về là vọt sang nhà hân. Cũng may hân ở có một mình...

-Nè cậu bị sao rồi hôm nay lại cúp học. Bảo hỏi

-Chán...hắn trả lời cộc lốc

-Chán gì? Nói tui tao nghe. Nam hỏi

-Tui bây ăn gì chưa? Tao đói nấu gì cho tao ăn đi

-Ồ...tui tao là osin của mày hả??? Bảo hỏi

-Có nấu không??? Không thì về...tiền khách. Lại nữa rồi

Bảo và Nam hậm hực vào bếp, biết tính hân thế nhưng con người hân tốt, bạn bè hơn 10 năm đầu phải không hiểu nhau. Cả Nam và Bảo đều cho qua hết. Một người nấu nước một người xé mì gói...hết biết

-Nè...đuổi tao về hả. Bảo cho nữa chai tương ớt vào tô của hân, cười thâm

-Nè ày chết với tao kaka. Nam cho tiêu vào tô của hân

Cả hai nhìn nhau cười mưng mưng.

-Giờ ăn đến rồi...mì gói có rồi....Bảo Nam vừa bưng mì vừa hát

Hắn không nói gì quay sang nhìn tô mì của mình

-Sao tô của bọn mày màu nhạt còn của tao màu đỏ lỏm vậy? Hắn chau mày

-Hihi tại hết mì, mì của mày ăn ngon hơn đó bọn tao ăn mì này quen rồi thôi mày nhanh ăn đi nguội mất ngon. Bảo nói

-Ừ Bảo nói đúng đó mày ăn nhanh đi. Nam hùa theo

Hắn nghe vậy, cầm đũa lên từ từ cho vào miệng, Nam và Bao lúc này đang trân trân nhìn hắn ăn mì một cách ngon lành, “Chẳng lẽ mình đưa nhầm tô” Cả hai cùng lấy đũa gấp một ít mì cho vào miệng

-Axxxxxxxxx...cay quá...hắn vội chạy tìm nước, Bảo và Nam cũng chạy theo. Hắn nhìn cả hai thằng cười ha hả

-Haha...dám lừa anh mày hả cho tụi bây đáng đời. Nói xong hắn vội tung chai nước vào miệng

-Mày...mày ác vừa phải thôi biết cay mà còn làm bộ lừa....Bảo Nam chưa nói xong vội chop chai nước từ hắn Nhật Bảo nhìn hai thằng mà cười, vậy là hắn hết ỉu rử...quên đi chuyện cần quên.....

8. Chương 8 : Hiểu Lầm

-Bảo Anh tí lên lớp chị chút nhé chị có việc cần em giúp

-Dạ, em biết rồi. Phương Thủy về lớp, nó trở lại chỗ ngồi

-Chị Thủy nó gì mà vậy? Hân hỏi

-Không có gì...

Phi Nhân nhìn nó muốn hỏi nhưng thôi dù gì nó cũng không nói, ra chơi nó đi xuống lớp Thủy, Hân nhìn nó nhưng không biết nó đi đâu cũng không nói cho Hân biết, nó vừa ra khỏi lớp Phi Nhân cũng đi theo. Hân nhìn hai đứa mà một dấu hỏi to đùng không biết hỏi ai liền quay sang Cao Kỳ nói chuyện tiếp

Nó vừa đặt chân xuống tầng 2 là bao ánh mắt đổ kị. ganh ghét nhìn nó, nó để ngoài tay lời bàn tán. Thủy nhận được thông báo là nó đang xuống vội sang bàn của Khánh Băng

-Anh Băng giúp em cái này với....Thủy ỏng ẹo, hắn nhìn chau mày khó chịu

Nó đứng trước lớp nhìn thấy Thủy, định gọi thì thấy hắn nhìn ra, hai người lại trân trân nhìn nhau...tim nó tự nhiên đập mạnh....nó nhìn sang Thủy gọi

-Chị Thủy!

-Ừ...chị ra đây....em ra đây chút nha anh Băng. Thủy nói lớn tiếng cố ý làm cho nó nghe, hắn nhìn Thủy với ánh mắt nghi ngờ

-Em giúp chị chuyện này....Thủy nói nhỏ với nó, ánh mắt lâu lâu lại hướng về Băng, Băng đang nhìn nó một cách khó hiểu khi thấy ánh mắt Thủy nhìn mình, Băng liền quay sang hướng khác

Phi Nhân theo nó xuống, cũng vô tình thấy được ánh mắt đó của Băng nhìn nó trong lòng có một chút hụt hẫng vội về lớp

Nó trở về lớp trên tay cầm một mảnh giấy, bần thần suy nghĩ thì Hân đập lên vai nó:

-Mày đi đâu vậy?

-Tao đi gặp chị Thủy, chỉ nhờ tao một việc...

-Việc gì?

-Tao hứa không nói cho ai biết rồi...thôi tí nữa mày về trước đi nha

-Nhưng...

-Thôi vậy nha! Học đi cô vô lớp kìa

Phi Nhân nhìn nó, tự hỏi không biết Phương Thủy lại bày trò gì nữa...ra về Hân cùng về nhà của Cao Kỳ và Vân Kỳ dù gì ở nhà cũng chán. Thiên Ân và Phi Nhân cũng về...Phi Nhân nhìn nó đi bất chợt không muốn về nữa...

-Ân về trước đi mình có việc một chút về sau

-Ừ...Khi thấy Ân đã đi một đoạn khá xa Phi Nhân chạy vào tìm nó, chạy đến gần thư viện thì thấy nó định gọi nó thì thấy hân đi tới, Phi Ân đành nấp vào một cái cây gần đó

-Cô muốn gặp tôi có việc gì? Hân hỏi

-Có...có người nhờ tôi đưa cái này cho anh. Nó nói kèm theo lá thư của Thủy

Hân chau mày nhìn nó rồi lấy lá thư xé toét ra đọc. Nó nhìn hân từ ánh mắt lạnh băng giá từ từ trở nên rực lửa, hơi hoảng sợ nó liền nói

-Thôi xong việc rồi tôi về. Vừa bước đi nó đã bị hân kéo lại

-Cô xem thường người khác quá mức rồi đó...hân thẳng tay ném tờ giấy vào nó rồi bỏ đi. Nó ngơ ngác nhìn, nhặt tờ giấy lên

“Đồ mặt dày trơ tráo, anh tưởng anh là ai? Mấy ngày qua tôi đã rất mệt mỏi vì những lời xì xầm của bọn con gái vây lấy anh, anh tưởng anh xứng đáng với tôi sao? Haha nhầm rồi cưng ạ, tôi nói cho anh biết hãy dẹp ngay ý nghĩ đó trong đầu mình đi...và của cả bọn con gái đó nữa. Tôi thà lấy chó lấy mèo chứ chẳng thèm lấy cái loại người vô liêm sỉ như anh...”

Đọc xong nó mấp máy môi, run bần bật...

-Tại sao? Tại sao chị lại làm vậy với tôi, tôi và chị có hận thù gì mà sao chị lại đối xử với tôi như thế???? Nó hét lên

-Bộp...bộp...

Tiếng vỗ tay vang lên cùng tiếng cười ha hả vang lên, nó quay sang...

-Chị...và bọn họ...

-Đúng...tụi tao đã dựng lên tất cả đó...haha chỉ có đứa ngu ngốc như mày mới tin thôi haha...trò chơi kết thúc rồi cưng...mày tưởng mày là ai mà dám dành Khánh Băng của tao...Thủy đi lại tát một bạt tay vào mặt nó

-Tôi...cướp anh ta của chị hồi nào? Tôi và anh ta chẳng liên quan gì nhau cả

-Mày còn cố cãi...tụi bây đánh nó cho tao...

Phi Nhân từ đầu đã chứng kiến tất cả, vội chạy vào..

-Dừng tay lại...mấy người muốn làm gì...khôn hồn biến ngay lập tức. Phi Nhân gắng giọng

Nó thấy Phi Nhân vui không kịp thì thấy ánh mắt nẩy lửa cùng hành động và lời nó làm nó liên tưởng đến hân....từ lúc quen biết với Phi Nhân đến giờ đây là lần đầu tiên nó thấy Phi Nhân như thế...

-Đây là chuyện của tôi...không liên quan đến cậu....tránh ra...Thủy hét lớn

-Tại sao không? Bảo Anh là bạn gái của tôi như vậy đã liên quan chưa?

Nó nhìn trân trân vào Phi Nhân không nghĩ là cậu ta có thể nói như thế, hân đi rồi cảm thấy có một cái gì đó thôi thúc hân trở lại, hân quay lại thì chứng kiến tất cả. Thấy nó bị đánh hân muốn chạy ra bảo vệ nó, nhưng Phi Nhân nhanh hơn...Hân không hiểu tại sao Phi Nhân lại ở đây? Đành đứng lại xem chuyện gì xảy ra...Câu nói “Bảo Anh là bạn gái của tôi...” làm hân hơi hụt hân, bỏ đi..

-Hahaha...thôi được rồi nếu cậu đã nói vậy tôi người lớn cũng không phải không hiểu chuyện. Cậu tốt nhất nên quản lý cô ta nếu còn đeo bám anh Khánh Băng nữa thì đừng có trách tôi tại sao đọc ác. Về....

Phương Thủy nó xong kéo cả bọn đi về, nó vẫn còn ngơ ngác với câu nói lúc nãy của Phi Nhân...

-Mình về thôi...Phi Nhân nắm tay nó kéo đi, nó rút tay lại, thấy nó thế Phi Nhân nói tiếp

-Mình chỉ muốn bảo vệ Bảo Anh nên mới nói như thế...mình xin lỗi..

Nó nhìn Phi Nhân nghĩ có lẽ thế nên vui vẻ trở lại..

-Ngốc...! Mình có nói gì Nhân đâu hihi về thôi....

Lấy xe đưa nó đến trước cổng, Phi Nhân nhìn nó như muốn nói thêm điều gì đó....nó vội lên tiếng...

-Thôi Nhân về đi...mình vào nhà mai gặp nha!

-Ừ. Chào Bảo Anh

Hắn trở về nhà mà lòng dạ cứ để đâu đâu....

-Tại sao mình nghĩ tới cô ta làm gì kia chứ? Cô ta là người yêu của ai thì mặc xác cô ta...sao tự nhiên khó chịu quá vậy...???? Hắn hấp hực vào phòng, nhìn thấy bé heo con hắn lại mỉm cười....

9. Chương 9 : Cái Ôm Vô Tình...

Từ hôm đó ở trường, nó luôn luôn tìm cách tránh gặp hắn, đi đâu cũng quan sát như ăn trộm, nó nghĩ: “Muốn bình an hạnh phúc tốt nhất đừng gặp tên chết bầm đó, đồ sao chổi...”

-Nè mày kiếm cái gì vậy? Hân hỏi

-Sao chổi...??? nó lấy tay che miệng. “Không có gì....hihi đi nhanh đi” Nó không muốn cho Hân biết chuyện ngày hôm đó nên đánh trống lảng

-Sao chổi? Là...là sao?

-Không có gì đâu mà đi nhanh đi...kéo tay Hân đi thật nhanh

Mấy ngày nay không thấy nó và hắn đi chung nữa nên tiếng bàn tán cũng dần lắng đi, Phi Nhân càng ngày càng nhìn nó với ánh mắt khác hơn, quan tâm nó nhiều hơn...Hân, và cả nhóm ai cũng nhận ra trừ nó

-Bảo Anh tối nay mình đi xem phim nha, mình nghe nói phim này hay lắm. Phi Nhân chìa hai vé trước mặt nó

-Có hai vé thôi hả? Còn mọi người???? Nó nai tơ ghê

-Bọn này có hẹn đi công viên rồi, mày cứ đi đi hihi. Hân nói

-Sao? Đi mà không rủ tao hả con kia? Vậy...mình đi công viên chung đi Phi Nhân. Nó quay sang Phi Nhân

-Ồ...thôi được rồi...tại tiếc hai cái vé....

-Hihi dịp khác mình cùng đi mà...Nó nở một nụ cười làm con người ta không thể từ chối

Phi Nhân đi xe đến rước nó và Hân trước rồi sang rước Cao Kỳ, Vân Kỳ và Thiên Ân...Hôm nay nó diện trên người một chiếc đầm hồng xoè, tóc vén sang một bên, một ít phấn nhẹ làm làm cho Phi Nhân một phút đứng hình khi thấy nó.

-Nhìn mình gì ghê thế?

-Hihi....Phi Nhân ngưỡng chừng gái đầu. “Thôi hai người lên xe đi”

-Woaaaa...mạnh dữ...xe đẹp quá chừng....Hân típ mắt khen

Rước 3 người còn lại xong, cả bọn đi đến công viên cách nhà nó khoảng 30p chạy xe. Mọi người xuống xe, nó liền kéo Hân, Cao Kỳ, Vân Kỳ chạy tới hàng ăn uống

-Ăn cái này đi Hân, cái này cũng ngon...nè Cao Kỳ, Vân Kỳ ăn đi chứ, cái này ngon nè...cái này cũng ngon...nó làm cho cả bọn trở mắt nhìn cười

-Ăn đi cười cái gì chứ? Nó đổi

-Ừ...mọi người lại đây ăn đi đừng làm Bảo Anh không vui. Phi Nhân lên tiếng

-Bọn này biết rồi bọn này đâu dám...Bảo Anh không vui là bọn này đi bộ về nhà...đau chân lắm. Thiên Ân tiếp lời

Nó ngược lên nhìn Thiên Ân, cho nguyên cây xúc xích vào miệng Ân làm cả bọn cười ầm lên

-Phải đó anh Ân nói đúng đó? Vân Kỳ nói

-HẢ? Anh Ân luôn hỏi nào vậy? Nó trêu

-Ồ...Mặt Vân Kỳ đỏ lên

-Thôi cho Ân xin đừng trêu Vân Kỳ nữa....Thiên Ân nhìn Vân Kỳ mi้ม cười

Hân thấy thế bỏ ra ngoài, hiểu ý nó đi theo, mấy người còn lại chỉ nhìn không hiểu gì cả

-Mày buồn sao? Khóc đi có tao nè!

-Không....chỉ là hơi ghen tị chút chút thôi

-Tao hiểu mà....thôi vui lên đi mày cũng không muốn hai người họ buồn đúng không?

-Ừ...từ từ tao cũng tìm được một người hơn Thiên Ân hihi. Lấy lại cụ cười nó và Hân đi vào

Ăn uống rồi sang chơi đủ thứ trò chơi, Vân Kỳ đi cùng với Thiên Ân chỉ còn lại bốn người. Nó thì thích chơi trò ném banh vào chồng lon, còn Cao Kỳ và Hân thích chơi gấp thú vậy là lại tản ra. Nó và Phi Nhân đi riêng, vào gian hàng ném lon nó mua ngay một rổ banh ném. Trái đầu tiên sang phải hệt, trái thứ hai sang trái hệt.....trái thứ mười chín chưa kịp quăng đã rơi ra vậy là bị loại chỉ còn một trái...nó bực mình. Phi Nhân nhìn nó chỉ cười và cười, trông nó đáng yêu đến thế...

-Còn một em không lẽ trật nữa ta????? Quay sang Phi Nhân. “Phi Nhân cho cậu...phải lấy được con gấu hồng cho tớ...”

Không ném được nó ép Phi Nhân, nghĩ là lời nói đùa nó chỉ muốn trêu Phi Nhân tí nhưng

Bon...bum...Mấy cái lon ngã, vậy là được con gấu hồng, vui mừng nó nhảy ôm Phi Nhân

-Haha được rồi cậu giỏi thật đấy Phi Nhân haha. Cảm giác được nó ôm làm cho Phi Nhân nóng cả mặt, tim lại đập thành thịch. Nó sức nhớ ra...vội buông Phi Nhân ra...ngượng ngùng

-Tớ...

-Nè...cầm lấy đi...của cậu đó...Phi Nhân đưa con gấu vừa nhận được cho nó

-Hihi cảm ơn cậu nhiều...vậy là hết ngượng, lại vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra...Lúc này đã khá khuya nên nó và Phi Nhân đi tìm bọn còn lại...

-Hân, nè đẹp chưa hihi. Nó khoe con gấu

-Cho tao đi....tao với Cao Kỳ câu này giờ không được con nào. Hân mặt mải bí xị

-Không! Của Phi Nhân cho tao chứ tao cũng có ném trúng lon nào đâu hihi

-Của người ấy tặng đó Hân...Cao Kỳ lên tiếng

-Thôi nha....đầu óc mấy người cứ suy nghĩ lung tung, đen tối...nó bĩu môi

-Thôi thôi cho Phi Nhân can mình gọi cho Vân Kỳ với Thiên Ân rồi về, trễ rồi

Nó, Hân và Cao Kỳ không tranh cãi nữa, Cao Kỳ gọi cho Vân Kỳ. Sau khi tập trung đông đủ cả bọn kéo nhau lên xe. Về đến nhà nó lại đắm đuối với cái nệm yêu quý, ôm con búp bê hồng mi้ม cười rồi say giấc.

10. Chương 10 : Tim Tôi Sao Thế?

Mấy ngày nay không thấy hấn đến trường Bảo và Nam tìm đến nhà nhưng không thấy hấn đâu, định ra về thì thấy hấn nằm một đống trước cổng

-Mày sao vậy Băng? Bảo hỏi đồng thời cùng Nam đưa hấn vào nhà

-Sao mày say dữ vậy? Từ khi nào mà mày quên tụi tao vậy hả? Nam bực mình

Hấn không còn biết trời trăng mây đất gì nữa cả, đem hấn lên phòng rồi hai người họ ra về.

“ Anh Bi nhớ nha sau này nhất định anh Bi phải cưới bé Su Su đó, anh Bi đã ngoéo tay rồi đó”

“Anh Bi nhớ mà hihi. Một con nhóc chạy trước một thằng nhóc đuổi theo sau...”

Hấn mi้ม cười trong giấc mơ, trời cũng đã sáng ánh nắng đã len lỏi vào phòng hiện diện trên gương mặt lạnh giá. Hấn mở mắt ra, đầu đau như búa bổ...cố gắng tỉnh dậy, chuẩn bị đến trường hấn không muốn nghỉ học nữa.

Hấn đến trường làm cho trường náo động cả lên, mấy đứa con gái cứ bám theo làm hấn thêm bực bội

-Tránh ra....

Hấn quát kèm theo gương mặt lạnh nhử tên của hấn “Băng” bọn con gái nghe rùng mình liền tránh đường cho hấn đi. Nó và Hân vừa tới cổng thấy tụi con gái bu đông nghẹt biết thế nào cũng gặp hấn nên nó kéo Hân đi đường vòng, tránh mặt sao cho.

-Phù...hên quá không chạm mặt sao chổi. Nó cười thỏa mãn

-Sao mày sợ anh ta vậy chứ? Sao hôm trước tao nghe mày nói anh ta bị mày cho vài cú sợ bỏ chạy mà. Hân làm nó tím mặt khi nhớ chuyện hôm đó

-Tao...ah thì tao sợ hấn gặp mặt tao rồi bỏ chạy nữa thì tội nghiệp cho hấn hehe, thôi vào lớp đi mày nhiều chuyện từ lúc nào vậy con kia? Nó gặng hỏi lại

-Tại tao thắc mắc thôi...làm gì ghê vậy...vào lớp đi

Nó và Hân lại chỗ ngồi, nhìn thấy nó Phi Nhân cười một cái rất baby...Tiết học cũng bắt đầu, hôm nay nó học môn chính trị về tư tưởng Mac- Lê nin nghe mà nó cứ gục lên gục xuống, Phi Nhân nhìn nó mi้ม cười...Hân thì chăm chú nghe nhỏ thích nhất môn này....

-Bảo Anh...Thầy gọi nó, nó thì vẫn còn nằm trên bàn

-BẢO ANH!! Thầy gọi....nó vẫn ngủ, Phi Nhân khiêu nó, nó ngơ ngác thì nhìn thấy ngón tay Phi Nhân đang hướng về bục giảng, choàng tỉnh nó đứng dậy

-Dạ...dạ...

-Nãy giờ tôi giảng bài mà em lại ngủ hả?

-Dạ...em...em đâu có ngủ, em vẫn đang nghe mà thầy. Nó chối biến

-Vậy em cho tôi biết “ Vật chất và ý thức có mối liên hệ như thế nào?”

-Dạ...dạ...em....nó áp ứng. Nó nhìn sang Phi Nhân cầu cứu...

-Dạ thưa thầy hôm nay Bảo Anh bị bệnh thầy cho bạn ấy nghỉ nha thầy, em sẽ trả lời thay. Phi Nhân đứng dậy

Nghe Phi Nhân nói nó mừng gật đầu lia lịa đồng ý với Phi Nhân, nó cảm thấy Phi Nhân giống cái phao vớt cứu nó khỏi cơn sóng lớn..

-Thôi được rồi, em xuống phòng y tế nằm đi

-Dạ, em chào thầy hôm sau em sẽ trả bài thầy

Nó đi xuống phòng y tế còn Phi Nhân ở lại gánh họa dùm nó nhưng với trí nhớ của mình thì đây chỉ là chuyện nhỏ với Phi Nhân.

Nó đi xuống phòng y tế chủ yếu là kiếm chiếc giường êm ấm mà ngủ thôi chứ nó chẳng bệnh hoạn gì cả. Vừa đặt chân trước cửa phòng nó đã nghe tiếng...xoãng...của cốc thủy tinh...nhìn qua khe nó thấy một người nào đó đang quàng quai nằm dưới sàn, nó mở cửa vào...

-Này anh gì ơi anh sao vậy? Nó đi lại đỡ người con trai đó dậy, nó ngỡ ngàng thì ra là hấn nó vội buông tay vì không muốn gặp rắc rối..

Vừa định bước đi thì nó nhìn lại hấn đang đau quàng quai lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Nó quay vào đỡ hấn lên giường, nhìn cái ly bị bể, kế bên là lọ thuốc, hiểu ý nó lấy thuốc lấy nước cho hấn uống, một lát sau cơn đau dần giảm bớt

-Cảm ơn cô! Hấn mệt nhọc

-Không có gì, thôi anh nghỉ đi.

Nó định đi nhưng giờ không biết phải đi đâu, lớp học không về được, nhà thì không có chìa khóa lúc đi nó không mang cặp theo. Nghĩ vậy nó đành kiếm một cái ghế ngồi

-Đúng là sao chổi mà, tưởng đâu xuống đây được yên ổn ai ngờ...hichic...Nó lẩm bầm

-Cô đang mẩn tôi gì nữa hả?

-Hả? Không...tôi nào dám mắng ai. Nó nhớ chuyện hôm trước

-Tôi xin lỗi chuyện hôm trước, tôi đã biết tất cả là do Phương Thủy

-Hả? Tôi quên rồi...tôi cũng không chấp vặt ai bao giờ...chứ đâu như ai kia...nó đá đầu hấn

-Tôi...tôi sao chứ...chẳng phải mỗi lần gặp cô tôi đều bị xui xẻo hết hả??? Hấn nói một lèo

-Tại anh thì có, tại anh nói tôi là đồ xui xẻo, anh mới đúng là đồ xui xẻo, đồ sao chổi, đồ hung hấn với phụ nữ...

Một cuộc cãi vã bắt đầu...tự nhiên hấn có một cảm giác kỳ lạ “ Sao hấn có thể chấp vặt một đứa con gái, cãi nhau với một đứa con gái, điều đó trước giờ chưa bao giờ xảy ra...”. Hấn không tranh cãi với nó nữa nằm nhắm mắt lại, nó cũng chẳng thêm quan tâm ngồi nhìn ra phía ngoài.

Hai người ngồi trong một phòng mà cứ im lặng như không có sự tồn tại của ai...chợt nó quay sang hấn

-Mà anh bị gì thế? Sao lúc này lại nằm dưới sàn?

-Hehe cô quan tâm tôi sao? Hấn mở mắt nhìn nó vẻ thích thú

-Còn khuya...hỏi cho biết thôi không trả lời kệ anh

-Tôi bị đau bao tử...lúc này đau quá nên...Hấn không nghĩ là mình sẽ nói cho nó nghe

-Uhm...anh ăn uống không điều độ chứ gì...đáng đời đồ sao chổi

-Nè...không được gọi tôi là sao chổi nữa nghe chưa? Tôi tên Vũ Khánh Bằng

-Vậy anh cũng đừng gọi tôi là đồ xui xẻo nữa tôi là Bảo Anh, anh nhớ cho. Nó cũng không để mình phải kém hấn

-Ok...ok...Bảo Anh....làm ơn lấy giúp tôi ly nước

-Anh có tay tự đi mà lấy

-Nhưng tôi hiện là người bệnh cô giúp tôi đi mà...về mặt hấn hiện lại

-Tôi vào đây thì tôi cũng là người bệnh, bình đẳng như nhau nên muốn uống tự anh đi lấy

-Ui...ui...hấn lại ôm bụng quàng quai như lúc này. Nó tưởng hấn lại bị đau nữa nên vội lấy nước lấy thuốc cho hấn

-Nè anh uống đi, có bị làm sao không?

Cầm ly nước trong tay hắn nở một nụ cười, bất giác nó đứng hình trước nụ cười đó của hắn

-Cám ơn cô....nè đừng nhìn tôi như thế...

-Tôi...tôi...nó vội quay mặt đi chỗ khác, tim đập nhanh hơn, mặt ửng hồng. Hắn cười khi thấy nó lúng túng như thế

-Tôi về đây...anh về sau. Nó bước đi không ngoái lại nhìn hắn, nó sợ lại mất kiểm soát như lúc này

Hắn nhìn nó bước đi trong lòng có chút gì đó tiếc nuối....

-Không ...không mình đang nghĩ gì vậy, cô ta không phải Su Su đó là Bảo Anh...không phải Su Su mà đừng lầm tưởng

Bảo anh ra trước cổng đợi Hân ra, cả nhóm thấy nó chạy tới hỏi thăm

-Bảo Anh bị sao mà xuống phòng y tế vậy? Cao Kỳ,Vân Kỳ hỏi

Nó ngượng không biết phải trả lời làm sao, chẳng lẽ nói do ngủ gật nên phải nhờ Phi Nhân cứu cánh, mất mặt chết...

-Ah...chỉ là mình đau đầu...ah phải đau đầu tí thôi...hihi không sao rồi

-Uhm cậu nhớ uống thuốc nghỉ ngơi cho khỏe nha. Ân nói

-Uhm cảm ơn mọi người thôi về thôi...

Nó quay sang Phi Nhân thầm cảm ơn đã giúp nó, Hân thì không tin nó bị bệnh nên cứ gặng hỏi suốt đường đi

-Nè....khai mau để còn hưởng khoan hồng...

-Khai gì chứ?

-Mày làm gì mà xuống phòng y tế...gặp anh nào hehe

-Tên sao chối chứ...Nó đứng hình

-Hả? Mày....

-Không không phải tại ông thầy giảng bài tao buồn ngủ nên ngủ gật, hên nhờ Phi Nhân tao mới thoát nạn

-Vậy còn...

-Còn gì nữa hết rồi....nó không muốn nói về hắn

-Lúc này mày nói gặp sao chối là sao? Không dấu được tao đâu....

-Thì...nó kể cho Hân nghe mọi chuyện đã xảy ra ở phòng y tế

-Hihi...biết đâu lời tao nói lại đúng sao ta?

-Đúng gì?

-Thì mày và hắn...haha

-Đúng cái đầu mày ấy...never...never

Hân cười tin chắc mình sẽ đúng, về đến nhà ăn xong nó lại lẳng vào phòng cứ thế ôm con búp bê mà ngủ

Hắn về đến nhà nghĩ ngay đến đồ ăn mặc dù không đói và hình như hắn cũng không có thói quen này...tự nhiên hắn lại nghĩ tới nó...

-Cô ta là ai sao tự nhiên mình lại nghe theo cô ta, ăn uống điều độ nữa chứ...????

-Mày ăn gì đó cho tụi tao ăn với coi đói quá. Bảo và Nam vừa vào

-Sao tụi bây vào được đây?

-Hehe đây này...chìa khóa sơ cua...ngày mai bọn tao dọn qua ở với mày cho vui chứ nhà rộng vậy mà ở một mình cũng chán. Nhật Bảo nói, tay chop lấy ổ bánh hán đang ăn

-Ai cho???

-Kaka tui tao chịu là được rồi. Bảo Nam nói...chẳng lẽ mày để tui tao về đây mà ở bên ngoài sao, thương mày tui tao mới xa gia đình bay về đây đó mày biết không hả? Bảo Nam ẻo lã

-Thôi được rồi, mày làm tao nổi hết da gà...không biết hai thằng bây có bị...vậy tốt nhất nên tránh xa tao ra

-Haha vậy là mày đồng ý rồi nha...Yeahhh....Bảo Nam nói rồi quay sang Nhật Bảo đánh tay, hán nhìn hai thằng bạn mà lắc đầu

-Nè của tao chứ...Bảo Nam dành từ tay Nhật Bảo

-Của tao...hán dành lấy cho vào miệng...cả hai người còn lại trở mắt nhìn hán, đầu bốc khói

-Bảo Nam, xử nó...Nhật Bảo lên tiếng

Bảo Nam nghe, quay sang hán cười khẩy, hai người nhảy vào hán lấy thịt đè người mặc cho hán vùng vẫy la ới ời...hán cũng không để mình thua kém đẩy người đè lại hai người kia, tiếng cười rôm rã lại vang lên có lẽ đã lâu rồi hán không cười vui như thế...

11. Chương 11 : Tiếng Hát Ấy...

-Hai tuần nữa trường mình sẽ có cuộc thi văn nghệ giữa các khoa, lớp mình hãy chọn ra hai bạn cùng song ca nhé! GVCN thông báo

-Dạ, mỗi lớp chỉ hai bạn thôi hả cô? Một bạn trong lớp ý kiến

-Đúng, nên lớp mình tự bình chọn nhé!

-Dạ, em đề nghị Bảo Anh thư cô. Hân đứng lên nói, nó giật mình khi nghe tên mình, nhìn sang con bạn thân yêu như muốn bóp cổ cho nhỏ chừa

-Được, vậy còn một bạn nữa

-Dạ em được không cô. Phi Nhân đứng lên làm cả lớp nhìn sang, ai không biết cậu hát hay...

-Vậy em cùng Bảo Anh song ca nhé! Hai em tự chọn bài hát rồi thông báo sớm cho cô

Cô bước ra, nhường tiết học lại cho thầy Kinh tế vi mô...Phi Nhân nhìn nó vui trong lòng còn nó mặt mày bí xị liếc nhìn Hân đấm đuối, Hân không dám nhìn nó chỉ chăm chăm nhìn bài giảng

Hai tuần trôi qua, hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi văn nghệ toàn khoa, nó run rẩy....đứng trước đám đông nó làm sao bình tĩnh được kia chứ...

-Bảo Anh, cậu cứ xem mọi người như không khí...đừng hồi hộp quá, có mình đây. Phi Nhân trấn an nó

-Uhm...tớ biết rồi

Sau những lời giới thiệu là đến phần biểu diễn của các lớp, bây giờ là đến lớp QTKA32...nó cùng Phi Nhân bước ra, mọi người bên dưới hò hét làm nó thêm hồi hộp, Phi Nhân nắm chặt tay nó...một ánh nhìn từ phía khán đài nheo mắt lại

-Lại là cô ta? – Hán

-Ai? – Bảo Nam

-Mèo hoang của cậu sao? haha

-Cốc...im đi...của tớ hồi nào – Hán

-Tớ không nhìn rõ – Nhật Bảo

Bảo Nam im lặng, tay xoa xoa cái đầu...mặt nhăn nhó nhìn hần, hần khẩy một nụ cười rồi tắt đi...hướng mắt về sân khấu

Tiếng hát nó và Phi Nhân cất lên, thanh thoát, trầm ấm...như làm cho người ta bay bổng, điệu nhạc vui nhộn làm không khí bên dưới thêm phần nhộn nhịp, một ai đó khẽ cười làm hai người bên cạnh cũng bật cười...

Phần trình diễn của nó và Phi nhân kết thúc, đến lượt các lớp tiếp theo...cuối cùng đến lớp QTKA34...nó bây giờ đã bước xuống hàn ghế khán giả cùng Phi Nhân...ánh mắt đang chăm chú nhìn theo người dẫn chương trình...nó bất ngờ khi nghe cái tên Vũ Khánh Bằng

-Anh ta cũng biết hát sao? – Nó

-Uhm...anh ấy là một cây văn nghệ xuất sắc của trường mình đó, học giỏi, hát hay, bóng đá, thể thao...không biết cái gì anh ấy không biết nữa – Phi Nhân nhìn hần và Phương Thủy đang từ từ bước ra trên sân khấu, nói

Nó bấu môi không tin hần lại có tài đến thế. Tiếng hát nhẹ nhàng theo tiếng nhạc, một giọng nam trầm ấm và một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên làm ọi ánh mắt ngưỡng mộ đều hướng về họ, nó đang bay theo từng nốt nhạc, nhìn hần nó khẽ cười...trong lòng có một chút ngưỡng mộ và những cử chỉ trình diễn trên sân khấu của hần và Phương Thủy làm nó có một cảm giác ghen tị

Buổi trình diễn kết thúc cũng là cuộc thi kết thúc và lớp đoạt giải cao nhất dĩ nhiên thuộc về lớp QTKA34, lớp nó chỉ về thứ hai, nó hơi bức xúc

-Hần ta ca như thế mà giành giải nhất, không công bằng tí nào. Nó nói nhưng trong lòng thì không nghĩ thế

-Hihi may ghen tị thì nói đi, tao thấy anh ấy hát hay mà – Hần nói

Nó nhìn Hần nở một nụ cười gượng ép rồi lên phòng đóng cửa cái rầm, Hần giật mình.....chạy nhanh về phòng

-Kệ anh ta chứ...hát hay thì sao? Đẹp trai thì sao? Cũng không bằng anh Bi của mình hihi

Ôm con búp bê vào lòng, nó từ từ thiếp đi

12. Chương 12 : Chuyển Đi Thực Tế

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay lớp nó lại học bộ môn Marketing, môn học này mang lại sự tò mò thích thú cho nó cả trong nhóm nó nên ai cũng háng hái lắng nghe, gần cuối giờ thầy thông báo

-Bắt đầu từ tuần sau, các em sẽ phải làm một bài tiểu luận nhỏ về một đề tài tự chọn nhưng phải liên quan đến môn học này, để thầy lấy bài đó làm điểm thu hoạch kết thúc môn học. Rất quan trọng đấy....lớp mình sẽ được lớp QTKA43 hướng dẫn nên thầy sẽ chia nhóm và nơi khảo sát thực tế còn đề tài do mấy em tự chọn. Đây là danh sách lớp trưởng đọc ấy bạn nghe...

Thanh Thư lớp trưởng nhận danh sách, đứng lên đọc

-Nhóm 1 gồm:.....

-Nhóm 2 gồm:....

-Nhóm 3 gồm:...

-Nhóm 4 gồm: Bảo Anh, Gia Hân, Phi Nhân được sự hướng dẫn của Khánh Bằng

-Nhóm 5 gồm: Cao Kỳ, Vân Kỳ, Thiên Ân được sự hướng dẫn của Bảo Nam

-Nhóm 20 gồm:.....

Nghe tên Khánh Bằng ai cũng ồ lên một tiếng, nó thì mặt xịu đơ nghĩ mình lại gặp tên sao chổi đó nữa rồi

-Bây giờ các em ra về, ngày mai là chủ nhật các em vẫn lên trường để gặp người hướng dẫn mình, phân bổ công việc, rồi sắp xếp thời gian đi, còn tạm thời những môn còn lại sẽ tiếp tục vào tháng sau. Nên nhớ đây là bài thu hoạch cuối lấy điểm thi, các em phải cố gắng chỉ có một tháng thôi.

Gương mặt cả lớp tối sầm lại khi nghe thầy thông báo. Chuông đổ, mọi người ra về trong trạng thái lo sợ...

-Kỳ này tao tiêu ời Hân ơi! Nó than văng

-Mày nên làm hòa với anh Băng đi nếu không muốn bị bỏ lại một năm hichic

-Cái tên sao chổi đáng ghét

-Acxi...hắn vừa nhảy mũi, không biết ai vừa chửi hắn

-Hehe Băng mày đắc tội với em nào vậy. Vừa dứt lời Bảo Nam đã ăn trọn cái gối vào mặt

-Làm gì nóng thế...Bảo Nam nó nói đúng mà hehe có khi nào con nhỏ hôm trước lấy mất tay áo của mày không ta? Tiếc là không biết mặt...Nhật Nam bị hắn đập một cú té đau đốn

-Cầm tụi bây nói nữa...tao bỏ đống cả. Hắn nhìn làm cả hai cũng im luôn

Hôm nay là ngày nó gặp tên sao chổi, nó ước gì có thể thay đổi nhóm được thì thích quá, Hân thì vui vì gặp được anh đẹp trai, Phi Nhân thích vì được cùng nhóm với nó.

Tối trường nhóm nào vào điểm hẹn của nhóm đó. Hắn thấy nó , miệng nở một nụ cười gian

-Vậy là chúng ta có duyên quá nhỉ

Nó không trả lời mà hậm hực ngồi xuống bàn, Phi Nhân nhìn hắn thấy có chút khó chịu

-Anh Băng tụi mình lại gặp nhau rất mong anh giúp đỡ. Hân cười

-Uhm anh sẽ cố gắng hết sức...hắn đáp trả nụ cười làm Hân đứng bất động. “Chào cậu” Hắn quay sang Phi Nhân

-Chào Anh. Phi Nhân đáp trả

-Nào bây giờ cùng ta vào vấn đề chính. Hôm nay các bạn về chuẩn bị đồ đạc ngày mai chúng ta sẽ khởi hành sớm về Vũng Tàu – nơi mà chúng ta sẽ bắt đầu cho cuộc khảo sát.

-Vậy chúng ta sẽ ở đâu? Hân hỏi

-Mọi người yên tâm tôi đã chuẩn bị tất cả chỉ cần mọi người chuẩn bị đồ để đi thôi

-Hura sướng ghê được đi chơi rồi. Hân nhảy lên

-Vui cái đầu mày...ngồi im coi. Nó kéo Hân ngồi xuống

Hắn nhìn nó lại nở một nụ cười, Phi Nhân trông thấy, bỗng có nhiều câu hỏi đặt ra

-Anh ấy cười nhiều, anh ấy cãi nhau với Bảo Anh mà trước giờ không có...với bất kỳ đứa con gái nào...tại sao? Chẳng lẽ...

-Phi Nhân cậu nghĩ gì đó, tôi nói cậu nghe hiểu hết chưa. Hắn gọi

-Ờ...em hiểu rồi anh Băng

Nó và Hân vẫn không hiểu mối quan hệ giữa Phi Nhân và hắn như thế nào sao có vẻ Phi Nhân kiên nệ hắn

-Cậu là sao với anh ta vậy? Nó hỏi nhỏ

-Tớ với anh ấy là anh em họ, mẹ của tớ là em của ba anh Băng

Nó trở mắt nhìn Phi Nhân, anh em họ hèn chi nhìn nó thấy có nét gì đó giống nhau, vẻ đẹp của Phi Nhân thì âm áp còn hắn thì lạnh lùng băng giá...

Hắn nói tất cả những gì cần nói cho cuộc khảo sát, cả ba người đều dõi theo không muốn bỏ sót chữ nào. Riêng nó nhìn hắn chăm chú hơn, ánh mắt này, gương mặt này...làm nó nghĩ tới Bi. Hắn thấy nó chăm chú nhìn mình liền nở một nụ cười thật tươi...đi lại nó

- Nè này giờ có nghe “anh” nó gì không hả nhóc? Hắn đổi cách xưng hô

Nó trợn mắt nhìn hắn, nó gật đầu hành động như rô bốt...hắn thấy vậy khẽ xoa đầu nó

-Lắng nghe chứ không phải suy nghĩ linh tinh nha nhóc.

Phi Nhân nhìn hành động của hắn thấy có chút khó hiểu, hắn thấy Phi Nhân nhìn thì sắc mặt lạnh ban đầu quay trở lại, Hắn kịp thấy nụ cười của hắn lúc hắn xoa đầu nó, còn nó bắt giắc gọi

-“Anh Bi”

-Nhóc vừa nói gì? Hắn nghe thoáng qua không rõ nhưng cũng không phải không nghe hai từ “anh Bi” chỉ là muốn xác định một lần nữa

-Tôi...tôi...không có gì anh tiếp tục đi

Hắn không hỏi nữa tiếp tục phân bổ những gì cần làm và cuối cùng cũng xong, mọi người ra về thu dọn hành trang xuống Vũng Tàu vào ngày mai

Trở về nhà nó ôm ngay búp bê vào lòng tự hỏi

-Không biết anh Bi có còn nhớ mình không? Sao nhìn hắn mình lại có một cảm giác rất lạ? Mình bị sao vậy nè...???? Nó đập đầu xuống nệm than vãn

Hắn cũng không khác gì nó, lên phòng cầm lấy bé heo ngấm ngía, mi้ม cười rồi nghĩ về nó

-“Anh Bi” có phải lúc này cô ta gọi mình? Không không thể nào??? Sao cô ta có thể là...không...không đúng nếu Su Su về chắc chắn mình sẽ biết

13. Chương 13 : Vay Nợ Bất Đắc Dĩ

Một ngày mới bắt đầu với chuyến đi về Đồng Nai, hắn lái xe đến địa điểm hẹn để đón nó, Hắn và cả Phi Nhân. Đi bằng xe xin mới chịu làm nó và Hắn cũng lóe mắt. Hắn ngồi cùng Phi Nhân, nó ngồi trên chỗ hắn, lý do Hắn không chịu ngồi trên sợ bị ới chứ nó cũng không muốn...

-Mở nhạc nghe đi anh Băng. Hắn gọi

-Ok...

-Tắt đi nhúc đầu chết đi được. Nó nhăn nhó

-Mày không nghe bít tai lại tao nghe ha anh Băng ha

-Em có lý, sao cứ bắt người khác theo ý mình. Hắn cùng phe với Hắn

Phi Nhân không nói gì im lặng quan sát hắn. Nhóm của Cao Kỳ và Vân Kỳ đi về Bạt Liêu, lần này Cao Kỳ gặp phải đối thủ nặng ký là Bảo Nam, cả hai như chó với mèo nhìn thấy chị mình như thể Vân Kỳ chỉ cười, Thiên Ân như hiểu ý...lâu lâu lại tọt thêm vài câu vào gán ghép họ

-Lái xe thì lái xe đi anh nhìn gì chứ? Cao Kỳ nói

-Hehe em gái dễ thương, anh thích em rồi đó nha! Bảo Nam nói

-Nham nhở. Cao Kỳ bĩu môi

-Chị, em thấy anh ta cũng được đó, đẹp trai...hihi. Vân Kỳ lên tiếng

-Uhm Ân thấy Vân Kỳ nói đúng đó....

-Hai người hòa theo hắn ăn hiếp tôi phải không? Cao Kỳ hét lên

-Thôi thôi...cho anh xin dùm hai đứa nó...lỗi của chúng không lớn chỉ là...nói quá đúng sự thật hehe

-Anh...Cao Kỳ tức tái tím mặt môi, im lặng tức không nói nên lời, Bảo Nam quay xuống Vân Kỳ và Thiên Ân nháy mắt cười....

Chiếc xe của hắn lẫn bánh cùng lúc đó cũng có một chiếc xe khác đi theo- chiếc xe nặng nề sát khí

-Chị 2 mình sẽ cho con nhỏ đó một bài học thật đau cho nó chừa cái tội cướp anh Bằng của chị. Một đứa trong nhóm nói

-Haha phải vậy chứ...dám cướp của chị 2 đâu có sống yên thân haha. Phương Thủy cười to, cả đám cũng hòa theo

Tới nơi, hắn đưa bọn họ vào một ngôi nhà gần đó

-Mình sẽ tạm ở nơi này. Đây là nhà của anh

-Hả? Sao ở đây anh cũng có nhà sao? Hắn ngạc nhiên

-Ồ...chỉ là lúc buồn anh mới về đây tìm kiếm sự yên tĩnh thôi hihi. Thôi mọi người vào nhà đi

Căn nhà khá rộng, hai lầu nó và Hân ở lầu hai còn hắn và Phi Nhân ở lầu một. Căn nhà được dọn dẹp sạch sẽ dù không có người ở nhưng tuần nào hắn cũng cho người đến dọn.

Về phòng cất đồ đạc, nó cũng không quên mang theo con búp bê hồng...lấy búp bê ra ngắm rồi nó để trên một cái bàn gần đó

-Mọi người đói chưa tôi nấu một ít đồ rồi cùng ăn. Hắn hỏi

-Sao? Anh biết nấu ăn nữa ah? Nó tò mò, hắn nhìn nó cười không nói gì thêm

Sao một hồi lầy huây trong bếp hắn cũng mang ra một bản thức ăn trông bắt mắt

-Woa...anh Bằng tài ghê, để em thử xem. Hân nói

-Thử đi coi chừng ngộ độc đó. Nó tiếp tục

-Sợ thì đừng ăn...xem nhóc có chịu được không hehe. Hắn ngồi xuống gấp thức ăn ăn một cách ngon lành, đang đói mà nó cố làm ra vẻ

-Ừ không ăn đấy...anh phải mời tôi mới ăn

-Thôi mày ăn đi nhiều chuyện quá...ngon lắm nè...ăn đi. Hân gấp cho nó

-Bảo Anh ăn đi sáng giờ đi có ăn tí nào đâu. Phi Nhân lên tiếng

Hắn nhìn Phi Nhân một chút không vui hiện trên khuôn mặt hắn..."Lý do gì?" hắn đành nhượng bộ

-Mời nhóc ăn mấy món anh làm, dù không ngon nhưng cũng là công sức anh bỏ ra từ chiều giờ, chẳng lẽ nhóc không ăn một ít hay sao?

Nghe hắn nói nó há hốc mồm, Hân cũng dừng đũa, Phi Nhân càng ngạc nhiên hơn suy nghĩ "Lý do gì mà anh Bằng lại thế?"

-Nè nhóc ăn cái này đi...hắn gấp cho nó

-Tôi nể tình anhnên tôi mới ăn đó nha. Nó nói mà tay cứ gấp thức ăn lia lịa, từ sáng giờ có ăn tí nào đâu. Hắn nhìn nó chỉ cười, Hân thì lắc đầu với con bạn

Ăn xong nhiệm vụ của nó với Hân là dọn dẹp, mặc dù cũng có phụ mẹ khi còn ở nhà nhưng cái tính hậu đậu của nó vẫn chưa sửa được, rửa 5 cái bẻ hết 3 cái....

-Nè nhóc định đập hết chén nhà anh sao nhóc? Hắn dựa vào cạnh cửa bếp

-Vậy anh giỏi thì làm tôi xem...

-Không! Nhóc phải làm, anh đã nấu thì nhóc phải rửa chén...bể cái nào anh bắt nhóc bồi thường cái đó. Hắn cười nữa miệng

-Đền thì đền sợ ai...

Hân khiêu tay nó

-Mày quên là mày đã nói với ba mày không cần chu cấp nữa tự mày có thể xoay sở được hay sao? Tao với mày có đứa nào đi làm đâu sắp cạn túi rồi nè...

-Tao...bây giờ sao?

-Nè nhóc đã nói thì phải nhớ đấy! Một, hai, ba, bốn....mười hai cái bao gồm cả chén, tô, lẩn đĩa...cộng với tiền ăn, tiền ở đây một tháng nữa...Hắn tính nhẩm: “ 20.000 trả liền đi nhóc” hắn giơ tay ra trước mặt nó

-Giờ...tưởng gì 20.000 đây cho anh luôn khỏi thôi. Nó đưa ngay 100.000đ polyme cho hắn, hắn miễm cười nói thêm một từ vừa nhỏ vừa nhẹ đủ cả 3 người còn lại nghe thấy phải há hốc mồm, tai nổ bùm bùm...

-“Đô”

-Sao? 20.000 đô? Nó và Hân cùng hét

-Phải mức giá này đã quá rẻ rồi đó nhóc. Hắn nở một nụ cười, Phi Nhân đằng sau đang quan sát

-Anh bị ầm đầu chắc, một tháng mà 20.000 đô...Tôi...tôi cũng không có tiền mà trả anh bây giờ, về thành phố tôi sẽ trả sau...

-Phải đẩy anh Bằng cho tụi em thiếu đi. Hân năn nỉ

-Ok với một điều kiện nhóc phải ký tên vào giấy ghi nợ này. Hắn đưa ra tờ giấy trước mặt nó

-Anh...anh đã chuẩn bị từ trước...anh...anh....Nó tức đầu muốn bốc khói

-Hehe...vậy nhóc có chịu ký tên vào đây hay không? Còn bài thu hoạch nữa không ký vào đây thì không thể hoàn thành đâu...

-Em sẽ trả giúp Bảo Anh. Phi Nhân đi lại

-Tôi không cần tiền của cậu. Hắn đập lạnh lòng

-Được tôi ký...rẹt...rẹt...nó trả lại hắn.

Nó ký tên mà không xem lại trong đó ghi những gì, hắn cầm lấy bỏ về phòng, Phi Nhân nhìn nó

-Tại sao cậu không cho tớ giúp, cậu có xem tớ là bạn không?

-Tại mình không muốn cậy nhờ ai vả lại cậu là bạn mình nên mình không muốn phiền đến cậu, mình không muốn dựa dẫm vào ai cả...nó nói không dám nhìn Phi Nhân. Phi Nhân không nói gì bỏ về phòng

-Mày sao không chịu để Phi Nhân giúp, anh Bằng đúng là con người tính toán mà...

-Thôi dọn nhanh đi rồi ngủ tao mệt rồi

Về phòng hắn xem lại giấy nợ mà nó đã ký, miễm cười khi nhớ lại khuôn mặt nó lúc nãy...hắn không hề biết hành động của hắn làm cho Phi Nhân càng thêm tức tối

-Anh Bằng, tại sao anh lại làm như vậy? Phi Nhân mở cửa phòng hắn

-Không liên quan tới cậu, lo mà làm tốt bài thu hoạch đi, tôi muốn ngủ. Hắn lạnh tanh, Phi Nhân đóng cửa phòng bỏ về phòng mình

-Anh ta làm vậy nhằm mục đích gì? Từ trước đến giờ anh ta có như vậy đâu mà đây lại là một đứa con gái? Chẳng lẽ anh ta yêu Bảo Anh sao? Không..không...hai người họ cứ cãi nhau suốt...nhưng mà hành động của anh ta...???

Hân sang phòng của nó nói chuyện huyền thuyên rồi nhớ tới bọn Cao Kỳ nên điện thoại cho họ

-Ê bên mày như thế nào rồi? Hân hỏi

-Hihi cũng vui lắm chị Cao Kỳ còn gặp được người trong mộng nữa chứ. Vân Kỳ nói xong bị Cao Kỳ cốc ột phát trên trán, giật lấy điện thoại

-Thiệt hả? Hân hỏi

-Thiệt cái đầu mày, tao gặp sao chổi thì có

-Sao?

-Thì...bala...bala...

-Hihi vậy là đúng như Vân Kỳ nói rồi, người tính trong mộng của mày xuất hiện rồi đó

-Thôi bớt giỡn, bọn mày sao rồi

-Ừ cũng tốt, có điều...Nó chộp ngay điện thoại từ Hân

-Có điều gì?

-Hihi không có gì tại Hân nhớ bọn mày quá mà. Thôi ngủ nha may nói tiếp...tút...tút...

-Sao mày không cho tao nói? Hân cần nhân

-Thôi chuyện này ít người biết thôi, quê cái mặt chứ gì mà nói híchic...mày về phòng đi tao muốn ngủ. Nó ôm lấy búp bê

-Tối ngày ôm ấp con búp bê...cũ xì

-Kệ tao về đi...nó ném cái gối vào người Hân cũng may Hân chạy ra cửa kịp

14. Chương 14 : Nụ Hôn...tình Cờ

Một ngày mới bắt đầu với đủ chuyện cần làm, nào ra khảo sát khu vui chơi ngoài biển, nào gặp người quản lý khu bãi, nào hỏi thăm ý kiến khách thăm quan....mọi việc được chia ra làm, nó và hân đi gặp người quản lý còn Hân và Phi Nhân đi khảo sát quanh bãi sau, kham khảo ý kiến của khách du lịch...

-Chào cậu, tôi là Văn Ba là quản lý của khu bãi sau này. Tôi đã được tổng giám đốc thông báo hôm nay cậu đến để tìm hiểu về hoạt động của của ty nói chung và của khu bãi sau nói riêng. Đây là toàn bộ những gì liên quan đến tình hình hoạt động của công ty trong ba năm gần nhất. Cậu xem nếu có thắc mắc gì xin cứ gọi, tôi xin phép.

-Ông có thể ra ngoài. Hân vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nó nhìn hân khó hiểu

-Tại sao ông quản lý đó có vẻ kính cẩn đối với anh?

-Vì ba tôi là một cổ đông lớn, chỉ vậy thôi. Hân nói rồi dán mắt vào mớ tài liệu, nó gật đầu

-Thì ra là vậy

-Nè nhóc xem đi, những số liệu này là toàn bộ doanh thu cũng như chi phí hoạt động của công ty, nhóc xem có phần nào không hiểu hỏi anh

Nó cầm lấy xem phần doanh thu trước, những con số mà nó chưa từng nghĩ qua...dù công ty ba nó cũng là một trong những công ty có tầm cỡ nhưng nó vẫn chưa từng tham gia bất kỳ hoạt động nào ở công ty, nhiệm vụ chủ yếu của nó là học nên khi thấy những con số này nó há hốc mồm...Hân nhìn nó khẽ mỉm cười, từ khi gặp nó hân cảm thấy mình cười nhiều hơn...nhưng không nhận ra lý do gì hân trở nên như thế...

-Ở chỗ này...tôi không hiểu chi phí này tại sao phần chi phí năm 1 với năm 2 chỉ sơ dịch một ít nhưng năm 3 lại cao hơn rất nhiều so với năm 1 và năm 2...????

-Đây nhóc lật sang trang này...tất cả những chi phí đều biểu hiện trên bảng này...

-Ồ...còn chỗ này...vừa nói nó vừa nhìn về phía hân, hân cùng lúc quay sang nó....vậy là môi hân chạm vào chạm môi nó, cả hai lúng túng quay sang chỗ khác

- Tôi...tôi tự xem. Nó thấy lúng túng

-Ồ...nhóc xem đi anh ra ngoài một tí

Hân đi ra, nó thở phào nhẹ nhõm:

-Sao tự nhiên tim mình lại đập mạnh vậy chứ? Điên mất

Hắn cũng không khác gì nó, ra ngoài uống nước lại nghĩ đến chuyện lúc nãy, hắn lấy tay sờ lên môi mình, khuôn mặt lại ảm ập hơn với nụ cười hiện ra.

Hân và Phi Nhân đi dọc bờ biển, Hân thì thích thú cứ chạy nhảy mà quên rằng mình đang thực hiện nhiệm vụ chứ không phải đi chơi. Phi Nhân thì có vẻ không vui, thích được đi cùng nó hơn...

-Hân tụi mình về nhà trước đi ngày mai cùng đi với Bảo Anh

-Sao về? Tụi mình chưa hỏi được gì mà vội lại ở đây thích lắm

-Tở mệt...mình về mai rồi ra tiếp

-Uhm cũng được

Hân và Nhân đi về nhưng hai người họ không hề hay biết từ lúc sáng tới giờ có một người vẫn luôn theo sát hành động của họ. Hai người họ về tới nhà, cùng lúc đó nó và hắn cũng về tới

-Hai người sáng giờ thu hoạch được gì chưa? Nó hỏi

-Vẫn chưa, nhưng ngoài biển thích lắm mai tụi mình đi tắm đi hihi. Hân nói

-Mày tưởng tụi mình ra đây chơi chắc, mà đi một ngày chắc không sao đâu hả hihi. Nó thích thú, nó và Hân nhìn sang hắn và Nhân

Nhân thì gật đầu vì nó vui chuyện gì Nhân cũng đồng ý còn hắn thì nheo mày với vẻ mặt thích thú

-Được thôi với điều kiện nhóc phải nấu ăn ngày hôm nay

-Sao? Anh nấu ngon hơn tôi nhiều mà, anh nấu đi nhá....

-Anh biết mình nấu ngon rồi....nhưng muốn đi thì phải nghe lời chứ nhóc...nhanh đi anh đói rồi

-Vây thôi không đi nữa. Nó giả vờ

-Không đi thì nhóc cũng phải nấu...nhìn đây. Hắn đưa giấy ghi nợ trước mặt nó

Nó cầm lấy đọc thì tá hỏa

Giấy ghi nợ

“Bên A: Vũ Khánh Bằng

Bên B: Trần Nguyễn Bảo Anh

Nội dung: Ngày xyz bên B đã vay bên A số tiền là 20.000 USD số tiền này sẽ được hoàn trả trong thời hạn...Trong thời gian bên A cho bên B vay thì bên B phải nghe theo mọi điều bên A muốn. Chấm hết”

-Sao? Anh lừa tôi????

-Hehe vậy làm đi nhóc

Nó xé tan nát cái giấy nợ nhưng hắn đâu phải tên khờ tờ giấy đó chỉ là giấy photo thôi, nó thì tức muốn điên lên, Hân cũng ngán ngẩm thương thay cho số kiếp con bạn mình, Phi Nhân chỉ nhìn hắn rồi bỏ về phòng

-Này, i ăn này đồ chết bầm....nó vừa cho tiêu vào cá kho...mà Hân đã nấu, nó thì không giới phần này

-Mọi người xuống ăn cơm. Hân gọi, nó thì đang bưng bê

-Hihi trông ngon đấy nhóc...hắn ngồi xuống ghế

-Ăn đi ắc ghen đồ chết bầm...nó lăm bầm

-Bảo Anh nấu ăn khéo quá. Phi Nhân khen

-Hihi cảm ơn cậu khen nhưng là Hân nấu chứ không phải mình, nè cậu ăn cái này đi. Nó gấp cho Phi Nhân, Phi Nhân đón nhận vui như bắt được vàng

Hắn nheo mày

-Vậy cô đừng ăn. Hắn giật lấy cái chén trên tay nó

-Gi...gì chứ?

-Không nấu thì không được ăn

-Được thôi muốn tôi nấu chứ gì? Anh phải ăn đấy

-Uhm hehe

Nó vọt nhanh vào bếp, đập 3 quả trứng...cho chảo lên, vặn lửa to cho trứng vào chưa đầy 30 giây nó tắt bếp, mặt nhăn nhó bưng đĩa trứng ra

-Nè cô nấu món gì mà đen thui vậy

-Tôi...tôi chỉ nấu được thế thôi mà do lửa lớn quá, mà anh đã chẳng nói sao tôi nấu anh phải ăn hết mà

Phi Nhân cùng Hân nhìn hắn mà cười típ mắt, còn hắn nhăn nhó gấp một ít cho vào miệng rồi nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh

-Haha đáng đời...

Hắn từ nhà vệ sinh bước ra

-Từ giờ cô không phải nấu ăn nữa mà...dọn dẹp nhà cửa

-Hả...Nó nhìn hắn tức giận, hắn đang nhìn nó vẻ thích thú – Được thôi, đồ đáng ghét. Nó liền quay sang Phi Nhân

-Nè Phi Nhân ăn cái này đi

-Nè...còn tôi nữa...hắn giơ chén ra

-Anh không có tay hả?

-Thôi để em giúp hai người tới giờ ăn mà còn gầy nữa. Hân gấp thức ăn cho hắn

-Không...tôi muốn cô làm....nhớ tờ giấy nợ không? Hắn thì thầm

Nó trừng mắt nhìn, cũng ầm ức lăm muốn đập cho hắn một phát nằm dài nhưng vì tương lai sau này không phải học lại phải cố gắng nhẫn nhịn.....

15. Chương 15 : Tại Sao Tôi Lại Lo Lắng...vì Em?

-Chị 2 em đã theo Phi Nhân và Gia Hân suốt buổi, nghe là mai cả nhóm 4 người hạ sẽ ra biển đấy, mà theo em được biết thì con Bảo Anh không biết bơi

-Được tốt lắm, ngày mai chúng ta sẽ....Phương Thủy nó nhỏ với bọn đàn em

-Hahaha...cứ thế nhé! Mọi người chuẩn bị ngay đi....

-Dạ chị 2. Cả bọn ra ngoài

-Tao sẽ ày sang một thế giới khác hahaha....

Cùng lúc đó tại Bạc Liêu nhóm của Thiên Ân cũng đang ráo riết cho bài thu hoạch

-Mùa tôm năm như thế nào chú Năm? Bảo Nam hỏi người trông vừa tôm

-Thời tiết năm nay khá thuận lợi so với mọi năm, tôm cũng lớn nhanh hơn lại được giá năm nay vừa tôm mình bán sẽ thu lại lợi nhuận cao đó. Ông Năm trả lời

-Woa...nhìn nè Vân Kỳ con tôm này to ghê, nướng ăn là hết sẩy...Cao Kỳ cầm lấy con tôm

-Không được! Bảo Nam nói làm Cao Kỳ mất cả hứng

-Tại sao không? Nhà anh tôm quá trời chẳng lẽ tiết một con với bọn tôi, đúng là đồ keo kiệt, bủn xỉn...Vân Kỳ và Thiên Ân cũng nhìn về phía Bảo Nam

-Cậu Nam nói đúng đó, người nuôi tôm kị nhất là nướng tôm vì họ quan niệm nướng tôm sẽ không may mắn nên ngoài nướng ra mình có thể làm bất cứ món nào

Cao Kỳ, Vân Kỳ, Thiên Ân gật đầu hiểu chuyện. Cao Kỳ nhìn sang Bảo Nam thấy mình đã lỡ lời

-Tôi xin lỗi. Cao Kỳ nhìn Bảo Nam

-Không sao...Bảo Nam nở một nụ cười làm Cao Kỳ phải đứng hình một phút

-NẾ...mọi người ra đây anh lượt tôm à ăn...

-Hura...cả 3 cùng reo lên

Hôm nay tạm dừng tất cả công việc lại nó và Hân đang rất háo hức cho buổi đi biển hôm nay...nó mặc quần sọt ngắn màu đen kết hợp với áo thun đen làm tôn thêm làn da trắng ngần của nó, Hân mặc quần sọt mà xanh kết hợp áo thun màu trắng làm tôn thêm vẻ dịu dàng vốn có...

Hắn và Phi Nhân đợi bọn nó ở phòng khách, nó và Hân bước xuống lầu, nhìn thấy nó cả hai chàng trai không khỏi ngạc nhiên dù biết rằng nó đẹp nhưng trong trang phục hiện giờ càng làm nó thêm phần cuốn hút...

-Nè làm gì nhìn mình ghê vậy? nó hỏi

-Hihi cậu đẹp lắm. Phi Nhân ngại ngùng

-Cám ơn cậu hihi

-Chỉ khen mỗi Bảo Anh thôi sao? Hân có vẻ giận dỗi

-Hihi không cậu cũng xinh nữa

-Hihi cám ơn mình chỉ đùa thôi. Hân tươi cười

-Mọi người nhanh nào....Bây giờ hắn mới lên tiếng

Cả bốn người ra biển, hắn và Nhân đã thay đồ giờ trên người họ chỉ còn mỗi chiếc quần sọt....làm cho nó và Hân lúc đầu cũng phải ngượng ngùng

-Nè nhóc bị sao thế? Hắn nhìn nó cười

-Tôi...tôi...tại anh đó ăn mặc gì mà sexy quá vậy nóng cả mặt...nó kéo Hân ra nghịch nước, hắn nhìn theo nó khẽ cười, Phi Nhân nhìn hắn rồi đi vào trong ngòi, hắn cũng vào theo

-Anh thích Bảo Anh đúng không?

-Không liên quan đến cậu

-Anh còn giận em sao?

-Không...Hắn cứ thế trả lời cộc lốc

-Em thích Bảo Anh....Phi Nhân nói, hắn quay sang nhìn với ánh mắt khó chịu nhưng cố ra vẻ bình thản

-Thì sao? Không liên quan đến tôi...

Kết thúc cuộc trò chuyện ở đây, Phi Nhân biết hắn thích Bảo Anh vì qua những hành động mấy ngày qua Phi Nhân có thể cảm nhận được nhưng Phi Nhân cũng thích Bảo Anh cậu hơi ít kỹ nghệ nếu nói ra hắn sẽ không quan tâm đến nó nữa vì cậu biết có một người đã ngự trị trong trái tim bằng giá của hắn từ rất lâu...

Nghịch nước một hồi lâu nó và Hân cũng mệt, cả hai nằm trên cát mặc cho sóng vỗ ướt cả người...

-Nè...tao có cảm giác anh Bằng thích mày đó

-Nhăm...anh ta mà thích tao cái nỗi gì chứ?

-Tao thấy anh ấy cười nhiều hơn lúc nói chuyện với mày ấy chứ

-Không đâu...tao thấy chẳng có gì cả...

-Vậy mày có thích anh ấy không??? Hân nghiêm túc hỏi

-Tao...thôi mày mua dùm tao ít nước đi khác quá rồi. Nó không biết trả lời Hân như thế nào nói có thì cũng không phải mà nói không thì cũng không đúng....nên đành né tránh

-Uhm mày ở đây đợi tao tí...

Hân đi, nó nhắm mắt tận hưởng tiếng sóng cùng tiếng gió văng vẳng bên tai...

-Của em sao chị lại lấy trả lại cho em huhu...một thằng nhóc đang đòi lại trái banh

-Muốn lấy thì ra ngoài đó mà lấy...đứa con gái quăng thẳng ra biển

Sóng biển đang dần lôi trái banh ra xa, đứa con gái bỏ đi còn thằng bé khóc to hơn nữa, nó đang tận hưởng không gian của mình thì tiếng khóc của thằng bé làm nó quay sang....nó đi lại thằng bé

-Nè em sao thế? Sao lại khóc?

-Trái banh...hức...hức....thằng bé chỉ ra ngoài biển trái banh của nó vẫn còn trên ngọn sóng nhỏ, nó nghĩ khoảng nước này nó có thể ra được

-Em nín đi chị sẽ lấy trái banh cho em

Thằng nhỏ thôi không khóc nữa, nó nhìn thằng bé mi้ม cười rồi đi về hướng trái banh đang chênh vênh trên mặt nước. Hân quay lại không thấy nó đâu nhìn quanh thì thấy một thằng nhỏ đang kêu cứu, nhỏ nhìn ra phía biển

-Bảo Anh hhhhhhh....Cứu người...có người chết đuối làm ơn giúp với. Nhỏ hét to, lúc này hân và Phi Nhân đang tìm kiếm bọn nó thì nghe tiếng la cả hai vội chạy ra

-BẢO ANH! CÔ ĐÂU RỒI? CÓ NGHE TÔI GỌI KHÔNG????

Không chần chờ một giây một phút nào hân vội lao nhanh ra những con sóng, hân không nghĩ thêm được điều gì chỉ biết là lúc này hân chỉ mong nó được bình an...Phi Nhân cũng muốn nhảy ra nhưng mọi người kịp ngăn lại vì bây giờ nó bị cuốn khá xa, Phi Nhân đành bắt lực chờ đợi....

Hân đã mang được nó vào bờ, hân hô hấp cho nó...nó dần mở mắt ra hân vui mừng ôm nó thật chặt...thật chặt nó, hân vui mừng khôn xiết tưởng chừng như sẽ mất một thứ gì đó rất quý giá...nó chưa kịp định thần vì chuyện vừa mới xảy ra, bây giờ hân lại ôm nó như thế là nó như người mất hồn cứ lơ lửng trên mây nếu Hân không lên tiếng có lẽ nó vẫn chưa tỉnh

-Mày có sao không làm tao một phen hú vía.

-Tao...tao không sao. Nó đẩy hân ra, lúc này hân mới biết mình đã làm gì...nó và cả hân đều đỏ mặt

Phi Nhân thấy hành động của hân lúc này càng chắc chắn hơn “Anh ấy đã yêu Bảo Anh”, để suy nghĩ sang một bên, Phi Nhân hỏi nó

-Sao cậu ra ngoài đó làm gì có biết nguy hiểm lắm không hả? Hơi tức giận

-Tở...tở...

-Cô xin lỗi mọi người tại con của cô. Một người đàn bà xuất hiện dắt theo cậu nhóc lúc này.

-Trái banh của em đây nè! Nó vẫn còn ôm trái banh làm hân hơi khó chịu

-Dạ em cảm ơn chị...hức...hức...em xin lỗi chị....

-Hihi có gì đâu mà khóc nín đi em. Nó xoa đầu thằng bé

Hân nhìn người đàn bà và đứa nhóc đó...rồi không nói gì thêm thầm nghĩ “Tại sao mình lại lo lắng đến thế?”, phía xa xa có một đám người vô cùng tức tối bỏ đi

Tại Bạc Liêu

-Nè anh ăn đi chứ sao toàn nhìn tụi tôi vậy? – Cao Kỳ đưa cho Bảo Nam một con tôm lớn

-Ah...tôi...cám ơn. Bảo Nam bóc vỏ ăn một cách ngon lành

Một lúc sau

-Cậu Nam, cậu sao thế này? – Chú Năm già đỡ Bảo Nam lên xe đến bệnh viện

Căn phòng trắng xoá, một người vẫn nằm đó bên cạnh có một người khoé mắt đã sưng

-Anh tỉnh rồi sao? Tôi...tôi xin lỗi, sao anh không nói anh bị dị ứng mà còn ăn con tôm tôi đưa anh chứ? – Cao Kỳ khóc

Nở một nụ cười, Bảo Nam nói

-Vì do em đưa, có là thuốc độc anh vẫn dùng

Mở to mắt nhìn Bảo Nam, Cao Kỳ thất hạnh phúc vô cùng

-Tại sao chứ?

-Vì anh yêu em. Bảo Nam nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, Cao Kỳ miễn cười e thẹn

Một ngày đi chơi mà gặp toàn chuyện rắc rối mọi người cũng không còn tâm trạng để đi vả lại nó cũng mệt nên mọi người đành trở về nhà.

-Nhóc nghỉ ngơi đi, hôm nay nhóc không phải dọn dẹp nhà cửa, nằm đi...mà nhóc muốn ăn gì?

Nó thấy tự nhiên hôm nay hần lạ quá, nói chuyện nhẹ nhàng lại còn chủ động hỏi nó ăn gì nữa...nó cười thâm trong dạ

-“Hehe có dịp trả thù ngu gì không dày vò hần hehe”

-Nè nhóc có nghe anh nói gì không hả?

-Uhm...tôi muốn ăn cháo thịt băm nhưng phải tự tay anh băm không được dùng cối xay, nêm nếm phải vừa miệng của người bệnh – là nó, nó nói rồi chớp mắt nhìn hần, hần hiểu nó muốn hành hạ hần nhưng cũng chấp nhận gặt đầu

-Rồi nhóc lên phòng nghỉ đi, anh nấu xong gọi nhóc. Hần vào bếp

-Ê sao anh Bể kỳ vậy, nhà còn 3 người mà hỏi có mình này? Hehe chắc tao nói không sai đâu nhỉ? Hần thở thê làm nó hơi ngượng ngùng, Phi Nhân cũng hiểu ý Hần về mặt thoáng buồn, Hần bắt gặp được ánh mắt và khuôn mặt lúc này của Phi Nhân

-Thôi Bảo Anh đi nghỉ tí đi. Phi Nhân đỡ nó lên phòng còn Hần thì ngơ ngác trước hành động khó hiểu của Phi Nhân

Đưa nó lên phòng Phi Nhân cũng ngại không vào vì đây là phòng con gái...nhưng cũng phải đưa nó lên giường nằm nghỉ

-Cậu nghỉ tí nha, mình về phòng đây.

Nó gặt đầu, nhắm mắt lại, Phi Nhân định bước ra chợt cậu nhận ra mình vừa nhìn thấy một vật gì đó, Phi Nhân xoay lại nhìn...một con búp bê cũ màu hồng nằm ngay bên nó. Nó cảm thấy Phi Nhân chưa đi mở mắt ra

-Sao cậu không về phòng????

-Ừ mình về đây...ah con búp bê đó...

-Hihi dễ thương không lúc nào tớ cũng mang nó theo...nó vừa nói vừa ôm con búp bê vào lòng

-Cậu lớn rồi còn chơi búp bê sao??? Phi Nhân trêu nó

-Kệ tớ...đây là con búp bê quý nhất nó theo tớ 15 năm rồi nhé! Nó tự hào

-Sao? 15 năm? Phi Nhân ngạc nhiên...có thể suy nghĩ của Phi Nhân là chính xác

-Ừ...mà sao cậu ngạc nhiên đến thế?

-Không...cậu cho tớ hỏi thêm một câu nữa thôi...được không?

-Hihi cậu cứ hỏi?

-Con búp bê này...có phải do một người con trai...tặng cậu...đúng...đúng vậy không?

-Sao cậu biết? Cậu...???

-Ah không chỉ là tớ thấy cậu quý nó quá nên tớ đoán vậy mà...hihi thôi cậu nghỉ nhá tớ về phòng đây. Phi Nhân vội đóng cửa chạy tốt về phòng

Hân vừa lên đến cửa phòng đã thấy Phi Nhân vội vàng chạy ra

-Mọi người hôm nay sao ấy nhỉ? Hân bước vào phòng nó

-Mày sao rồi cần tao giúp gì không?

-Không sao? Tao có gì đâu chứ ...

-Vậy sao mày hành hạ anh Bằng...ah...hihi tao hiểu rồi yêu nhau lắm...mới hành hạ nhau như thế hihi...thôi nghỉ đi tao về phòng

Hân nói, nó nhìn Hân bằng cặp mắt nãy lửa làm nhỏ sợ phải nhanh về phòng

-Hân nói đúng không ta? Mình có...ah không điên...điên mất thôi...Nó lấy chăn trùm kín cả đầu

Phi Nhân về phòng nằm suy nghĩ về con búp bê:

-Chẳng lẽ như mọi người nói “Thiên duyên tiền định sao?” Bảo Anh là Su Su sao? Như vậy có nghĩa là...Phi Nhân nghĩ sợ mình sẽ mất Bảo Anh

Hắn lay hoay trong bếp giờ cũng xong nồi cháo lớn cho cả nhà, gọi mọi người xuống

-Woa...nhìn hấp dẫn ghê...không biết có ngon không ta? Nó hơi hở

-Dĩ nhiên, anh nấu mà nhóc. Dù nó biết hắn nấu ăn rất cừ nhưng cũng rán kiểm chuyện

-Nhưng hơi nhạt

-Đâu có tao thấy vừa miệng lắm mà...ngon lắm anh Bằng. Hân thẳng thắn

Nó nhìn cô bạn mình què độ...lại thấy khuôn mặt đắc ý của hắn...bực tức không nói thêm gì chỉ ăn và ăn mà nó cũng phải công nhận “Hắn nấu tuyệt thật”. Phi Nhân chăm chú quan sát nó và hắn, nỗi sợ trong cậu lại tăng thêm...

16. Chương 16 : Dị Ứng

Mấy ngày ở nhà nó cũng khỏe hơn hẳn, việc nấu nướng mấy ngày qua hắn đều lo hết...nó đắc ý nhưng hắn đâu phải dễ bị ăn hiếp..

-Nè hôm nay nhóc lau dọn nhà của cho sạch sẽ nhá!... anh đi vào công ty có chút việc. Hắn nói rồi bỏ đi

Nó chưa kịp nói gì cả nhưng nghĩ đến tờ giấy ghi nợ nó cũng rán hít một hơi sâu và bắt đầu công việc

-Mày làm gì vậy? Hân vừa thức dậy

-Mau lên...xuống dọn dẹp phụ tao...ngủ cho lắm thành heo bây giờ...

-Ừ đợi tao tí...

-Bảo Anh cậu còn mệt đi nghỉ đi tí tớ làm cho

-Hihi thôi không cần, mình khỏe rồi...Phi Nhân ngủ thêm đi

-Thôi để mình làm cho....hai người dành qua dành lại miếng giẻ lau, Hân bước xuống

-Nè...còn đây nè...đưa ổi người một cái...

Cả 3 cùng cười rồi nhanh chóng lao dọn nào phòng khách, khu bếp, ngoài sân và cuối cùng là phòng ngủ...trừ phòng của hân ra

Công việc xong nhanh hơn nó nghĩ...bây giờ cả ba đều đói meo...Hân cũng không còn sức để nấu ăn nên mọi người đành ra quán

-Mọi người ăn gì? Phi Nhân hỏi

-Gì cũng được? Nó mệt nhoài

-Anh cho tụi em món này, món này, món này....Phi Nhân gọi, nó và Hân nhìn theo mà hoa cả mắt

-Có 3 người ăn sao cậu gọi chi nhiều vậy? Nó hỏi

-Hihi tại mình không biết hai cậu thích ăn gì nên...thôi rán ăn thôi. Phi Nhân gãi đầu, nó và Hân thì lắc đầu
Người phục vụ bưng bê ra, bây giờ trên bàn toàn là những đặc sản mà lúc nãy Phi Nhân gọi...nó và Hân nhìn nhau tá hỏa

-Sao? Đồ biển? Nó la lên

-Sao? Có gì không? Ra ngoài này không ăn đồ biển sao được hihi. Phi Nhân gấp một con tôm lớn vào chén nó

-Nhưng...Hân định nói gì đó, nó vội ngăn lại, Phi Nhân nhìn bằng cặp mắt khó hiểu

-Hihi ăn nào...nó bóc vỏ con tôm mà mặt nhăn như khi ăn ớt

-Mày để tao ăn cho. Hân nói nhỏ

-Sao vậy? Cậu không thích sao?

-Không không....ngon...ngắm...(ngon lắm)...Nó nhét cả con tôm vừa bóc vỏ xong vào miệng

Phi Nhân và Hân thì ăn một cách ngon lành, còn nó thì ăn một cách đau đớn...lúc này nó nghĩ về hân...nó ước gì có tô cháo thịt băm hôm nọ...hichic....càng ngày nó càng thấy ngứa ngái...hơi khó thở.

-Mày sao rồi...Hân hỏi khi thấy nó có biểu hiện khó thở

-Cậu ấy sao thế? Phi Nhân hốt hảng

Nó cảm thấy khó thở hơn....cố gắng tìm không khí trong lành nhưng....

-Mau đưa Bảo Anh đi cấp cứu mau....Hân hét lên làm Phi Nhân hoảng loạn hơn nữa

Tại phòng cấp cứu:

-Bác sĩ cậu ấy sao rồi?

-Cũng may là đưa đến kịp thời...cô ấy bị dị ứng mạnh với hải sản nên mới có biểu hiện như vừa rồi....bây giờ cần ở lại đây để bác sĩ thuận tiện cho việc theo dõi

-Vâng cảm ơn bác sĩ.

Nó được đưa vào phòng hồi sức ngay sau đó, Hân gọi điện báo cho hân, hân vội vàng đến thẳng bệnh viện

-Cô ấy sao rồi? Hân vừa vào đã hỏi ngay, Phi Nhân nhìn về phía giường bệnh nơi nó nằm, hân đi tới nắm lấy tay nó

-Sao cô ngốc vậy chứ? Bị dị ứng mà vẫn ăn sao? Cô không muốn sống nữa hay sao hả? Hân bực tức

-Anh Bạng nó vẫn chưa tỉnh lại đâu....anh cho nó nghỉ ngơi đi. Hân nhẹ nhàng

Hắn ngồi đó nhìn nó, Hân thấy vậy kéo Phi Nhân ra dù không muốn đi, dù rất muốn người bên cạnh nó lúc này là mình nhưng do mình mà nó mới thế, Phi Nhân thấy có lỗi với nó vô cùng

-Cậu đừng buồn...lúc này tớ định ngăn lại nhưng nó không cho....tớ nghĩ ăn một ít cũng không sao nhưng không ngờ lại ra nông nỗi này...

-Mình hiểu rồi....

Cả hai ngồi bên ngoài với gương mặt buồn so....

Hay tin nó đang ở bệnh viện, một nhóm người lại háo hức

-Haha lần này lại có thêm trò mới rồi ...Phương Thủy cười lớn

-Dạ đúng vậy chị 2 haha....

17. Chương 17 : Cảm Xúc Tự Tìm Đến

Một ngày trôi qua, nó đã nằm trong bệnh viện được một ngày rồi....mọi người không ai chịu về cả...thấy ai cũng đều mệt mỏi cả Hân khuyên:

-Cậu với anh Băng về nghỉ tí đi mình trông nó cho

-Thôi hai người về đi, anh ở lại trông cô ấy được rồi

-Nhưng mà anh cũng đã mệt rồi...

-Thôi không bàn cãi...hai đứa về đi. Hân quay sang nhìn nó

Phi Nhân không nói tiếng nào, tự trách bản thân, Hân gật đầu cùng Phi Nhân về nghỉ rồi chiều vào thay cho hân

Nó dần mở mắt ra, người đầu tiên nó gặp là hân....hân đang gác đầu trên giường bệnh tay vẫn còn giữ lấy tay nó, nó khẽ lấy tay ra làm hân tỉnh....nhìn thấy nó hân liền nở một nụ cười...ôm áp

-Nhóc tỉnh rồi sao?

-Anh ở đây, còn...?

-Hai người kia vừa về thôi!

-Vậy là anh ở lại đây suốt sao?

-Uhm...anh chờ nhóc tỉnh lại

Nghe thấy, tự nhiên nó lại thấy vui...

-Mà sao bị dị ứng lại còn ăn tôm hả? Hân hơi nặng giọng

-Tại...tôi...tôi...

-Lần sau không được như vậy nữa nghe không? Mà nhóc đói chưa?

-“Sao anh ta lại vậy nhỉ?” Nó nghĩ thầm nhưng lại thấy vui

-Nè có nghe anh hỏi không, nhóc?

-Uhm...đói rồi giờ muốn ăn cháo anh nấu...hihi

-Uhm...nhóc nằm đây đợi anh về nấu nhanh thôi...hân xoa đầu nó, mỉm cười....nó cảm nhận được nụ cười đó ấm áp vô cùng

Hân trở về gặp Phi Nhân và Hân liền báo ọi người biết nó đã tỉnh, nghe thấy Hân và Phi Nhân vội đến bệnh viện

-Xin lỗi cậu nhé! Mình...

-Không có gì mà tại mình không ăn tôm được thôi, đâu phải lỗi của cậu...

-Mày đó lần sau tao không ày như vậy nữa đâu, làm tao hết cả hồn...

-Hihi tao biết rồi mà...

Cuộc nói chuyện diễn ra nụ cười lại tiếp nối nhau như chưa hề có chuyện gì xảy ra....Hắn trong bếp cũng đã xuất sắc hoàn thành món cháo thịt băm cho nó, khẽ mi้ม cười hắn múc cháo vào hộp mang vào cho nó

-Thôi trễ rồi hai người về đi. Nó bảo

-Bảo Anh ăn gì không mình đi mua? Phi Nhân hỏi

-Ừ phải đó mày đã ăn gì đâu. Hân lên tiếng

-Anh Bằng nấu cháo cho tao rồi chắc là cũng sắp vào đây rồi

-HẢ? Anh Bằng? Từ lúc nào..???? Hân hỏi làm nó ngượng đỏ cả tai, Phi Nhân cũng bất ngờ không kém

-Thôi hai người về đi. Nó vội đẩy hai người họ ra, Hân cười như hiểu ý con bạn mình đang mắc cỡ...

-Vậy cậu nghỉ đi nha...anh Bằng chắc cũng sắp vô rồi đấy, bọn tớ về nha. Phi Nhân nói

-Uhm...bye bye hai người. Quay vào trong nó lại nghĩ về câu nói của Hân, nó mi้ม cười

-Sao tìm mình lại đập mạnh khi ở gần anh ta thế? Có khi nào????

Hân và Phi Nhân về được một lúc thì cánh cửa phòng được mở ra, một cô y tá bước vào...

-Cô cần tiêm thuốc

-Tiêm...tiêm thuốc sao ạ?

-Đúng

-Nhưng tôi khỏe rồi không cần đâu. Nó sợ

-Nhưng đây là yêu cầu của Bác sĩ, chúng tôi không thể làm khác được. Bây giờ cô quay người lại đây

-Không không....tôi không tiêm đâu. Nó đứng dậy tránh né cô y tá nhất quyết không chịu tiêm thuốc

Hắn lúc đó cũng vừa vào, nghe nó la nghĩ nó có chuyện gì hắn nhanh chóng chạy xong vào phòng thì thấy nó và một cô y tá đang chơi trò đuổi bắt. Nó thấy hắn vội chạy phía sau lưng hắn

-Cô ấy cần tiêm thuốc

Hắn kéo nó ra phía trước, nhìn nó

-Nè nhóc sợ sao?

-Tôi...tôi khỏe rồi cần gì tiêm thuốc nữa chứ

-Nhưng cô phải tiêm thì mấy cái bớt đỏ trên người mới lặn xuống

-Cô y tá nói phải, không đau đâu có anh ở đây.

Nghe hắn nói nó gật đầu, không biết tự bao giờ nó lại nghe lời hắn thế không biết. Hắn giữ nó để cô y tá tiêm thuốc, nó sợ quá tay thì bầu trên lưng hắn muốn rách cả áo, miệng thì cắn vào tay hắn, đau lắm chứ nhưng hắn không nói lời nào vì hắn biết như vậy nó sẽ không sợ...

-Xong rồi! Cô y tá nhìn hắn cười rồi chào đi ra

18. Chương 18 : Trái Tim Của Kẻ Si Tình

Bây giờ nó mới buông hắn ra, nhìn lại thành quả của mình gây ra nó ngượng ngùng....lấy bông băng sát trùng vết thương trên tay hắn

-Anh không đau sao?

-Không...

-Tôi xin lỗi...nước mắt nó rơi

-Nè nhóc khóc sao? Anh nói không đau mà

-Tôi...tôi...nó cũng không nghĩ là nó sẽ khóc vì hấn

-Nè ăn cháo đi...

Hấn đưa hộp cháo cho nó, nó nhìn hấn cảm giác tim lại đập nhanh, hai ánh mắt vô thức nhìn nhau....khoảng cách càng lúc càng gần....càng gần...nó khẽ nhắm mắt lại...hấn đưa đôi môi mình áp lên đôi môi ngọt ngào của nó...chợt cánh cửa phòng mở ra làm cho cả nó và hấn ngượng ngùng đứng dậy

-Tôi...tôi xin lỗi đã quấy rầy hai người. Phi Nhân vội chạy ra ngoài

-Nè...Phi Nhân...Nó gọi theo nhưng Phi Nhân đã đi khỏi

Phi Nhân đến vì nghe Hấn nói nó thích ăn nước me nên liền chạy mua cho nó, rồi Phi Nhân bất ngờ khi thấy hai người họ...Hấn và nó im lặng chẳng biết phải nói gì với nhau lúc này, nó bối rối, hấn hoảng loạn...

-Anh về nghỉ đi, tôi ở đây một mình không sao

-Uhm để anh gọi Hấn vào

Hấn điện thoại cho Hấn, Hấn vào, hấn chào tạm biệt rồi quay về nhà. Lên phòng nhìn thấy bé heo con tự đứng hấn cảm thấy có lỗi với Su Su...

-Mình đang làm gì thế? Mình chẳng đã nói sẽ cưới Su Su sao? Mình làm như vậy liệu sau này gặp lại Su Su sẽ nghĩ mình như thế nào? Không được...tĩnh lại đi Vũ Khánh Băng mày không được lừa dối su Su...Hấn gõ vào đầu mình tự nhủ

Phi Nhân chạy khỏi bệnh viện, cậu đau khổ...đây là lần đầu tiên trái tim cậu đập liên hồi vì một người con gái và cũng là lần đầu tiên cậu biết thế nào là đau...cậu chạy thẳng ra biển dùng toàn bộ sức lực hét thật to:

-BẢO ANHHHHH...CẬU CÓ BIẾT LÀ TỚ THÍCH CẬU NHIỀU LẮM KHÔNG?...TẠI SAO CẬU LÀM TỚ ĐAU ĐẾN THẾ???

Hết xong Phi Nhân ngồi gục trên cát, mặc cho sóng vỗ, mặc cho gió thổi...trái tim cậu giờ đang rỉ máu làm sao có thể lành lại được...

Mặt trời cũng lặn dần, ở nhà chỉ còn một mình hấn cô độc đơn lẻ...hấn thôi nghĩ về nó, hấn nghĩ như vậy có lẽ tốt cho cả hấn và nó hơn...

-Tại sao? Tại sao...vậy chứ? Phi Nhân say khướt bước vào nhà

-Cậu làm gì mà say quá vậy hả? Hấn đỡ Phi Nhân lên phòng

-Haha..mặc xác tôi...anh yêu Bảo Anh chứ gì? Haha

-Nè...cậu say quá rồi nằm nghỉ đi. Hấn bực tức

-Tôi nói không đúng sao? Tôi thích cô ấy...anh biết điều đó mà...tại sao? Anh chán ghét tôi đến vậy sao? Vì tôi đã vô tình vấy nước lên con heo đó sao? Phi Nhân lè nhè

-Cậu say quá rồi tôi không nói chuyện với cậu. Giờ ngủ đi

-Tôi nói không đúng sao? Phải, anh với Bảo Anh...ah hai người...Thiên duyên...Bảo Anh là...

Phi Nhân say quá không còn biết mình đang nói cái gì, hấn nghe cũng chẳng hiểu gì cả lèm bèm, làu bàu...rồi cũng thiếp đi. Hấn trở người cho Phi Nhân nằm thoải mái hơn..

-Cậu đúng là đồ ngốc, tôi làm gì giận cậu chứ...còn Bảo Anh...có lẽ cậu nói đúng nhưng tôi không thể... Hấn bước ra ngoài

Hấn cũng rời bệnh viện, nó ở lại một mình có thể xoay sở được nên Hấn cũng yên tâm ra về. Hấn nhìn thấy Hấn trở về lại một cảm giác bất an, không muốn nhìn nó để rồi con tim lay động nhưng...như thế này hấn càng không thể yên tâm. Hấn đi thẳng đến bệnh viện

Khẽ mở cửa, hần bước vào nhìn thấy nó đã say giấc....hần ngồi bên cạnh nhìn nó, trông lúc này nó như một thiên thần. Hần vuốt nhẹ mái tóc nó, nó tựa mình, hần nhanh chóng giặt tay lại

-“Không...không thể...mình không thể...” Hần đành ra ngoài ngồi

19. Chương 19 : Tên Trộm...nhưng Đã Trộm Gì?

Hôm nay nó đã có thể xuất viện, Hần và cả Phi Nhân cũng đến, nó nhìn Phi Nhân ngại ngùng vì chuyện hôm trước. Phi Nhân không nhắc lại mà vẫn vui vẻ bình thường như mọi ngày vì ngày hôm đó khi ở ngoài biển tất cả nỗi lòng của mình Phi Nhân đã gửi theo những ngọn sóng, cậu tự hứa với lòng sẽ xem Bảo Anh như một người bạn....chỉ như một người bạn. Đưa nó ra xe, mọi người cùng về nhà...

-Mai mình lại ra biển đi, lần trước không đi được....với lại nằm trong bệnh viện mấy ngày qua...chán chết. Nó than vãn cùng Hần

-Tao không biết mày hỏi anh Bằng với Phi Nhân đi

Nó quay sang hần, nhìn khuôn mặt lạnh tanh nó biết thế nào cũng không được liền quay xuống Phi Nhân. Phi Nhân nhìn nó, bao cảm xúc cậu cố dồn nén nhưng nhìn thấy gương mặt nó...không thể không lấy động

-Ừ Bảo Anh nói có lý đấy...ngày mai bọn mình ra biển đi

-Yeahhhh...cám ơn cậu nhiều, nó quay xuống Hần cả hai vui mừng như được nhận quà

Hần nhìn qua chiếc kính trên xe thấy thế miễm cười trước hành động như con nít của nó nhưng nụ cười ấy nhanh chóng biến mất không để ai trông thấy.

Một bữa tiệc nhỏ đã sẵn sàng chào đón nó về nhà, tuy ở đây chỉ mới vài ngày nhưng nó thấy hạnh phúc biết bao khi trở về đây, mọi người quây quần bên bữa tối, tiếng cười rôm rả cùng tiếng trêu ghẹo chọc phá của nó, Hần, Phi Nhân làm cho căn nhà thêm nhộn nhịp trừ hần ra, nó cảm thấy hần hôm nay ít nói hần trầm lặng, gương mặt lạnh giá như lúc ban đầu họ gặp nhau.

Nó trở về phòng ôm ngay con búp bê vào lòng, vuốt ve, nâng niu...

-Búp bê à! Mấy ngày qua biết chị nhớ em lắm không hả? Nhớ lắm lắm luôn...vừa nói nó vừa hôn con búp bê

-Mày bị hâm hả? Hần vừa đẩy cửa bước vào

-Mày hâm thì có, sao vào phòng không gõ cửa hả?

-Từ trước tớ giờ vẫn vậy tao vào phòng mày có bao giờ gõ cửa đâu. Hôm nay mày bị sao vậy? Hôn con búp bê rồi lâm nhâm một mình

-Hihi tao đâu có bị gì đâu

-Ah mà hôm nay sao anh Bằng trong khác quá vậy, từ cái hôm tao trong bệnh viện với mày về là đã như vậy rồi...????

-Tao...tao làm sao biết...xì xì...thôi mày về phòng đi tao buồn ngủ rồi...nó đẩy Hần ra cửa. Nhỏ liếc nó một cái rồi bỏ về phòng

Nó nằm đó chứ có ngủ được đâu, nghĩ lung tung lại nghĩ về hần:

-Anh ta hôm nay sao thế nhỉ? Mà tự nhiên mình lại nghĩ đến anh ta kia chứ...lắc lắc cái đầu xua đi cái suy nghĩ vẩn vơ

Hần cũng chẳng khác gì nó, nằm đó xoay qua lộn lại....cũng không ngủ được, hần bật dậy đi xuống lầu lấy nước uống, nó nằm đó cảm thấy khát cũng đi xuống. Lúc này hần đang lấy nước, đèn không mở, nó đi xuống nghe tiếng động tưởng có trộm...run sợ tay quờ được cái cây lau nhà....chậm chậm tiến đến nơi phát ra tiếng động...nó nhắm mắt đánh túi bụi vào người hần vừa đánh vừa la ăn trộm....

-Nè cô làm gì thế hả??????????

Nghe cái âm thanh quen thuộc nó mở mắt ra

-Là...anh sao?

-Không phải tôi thì là ai?

-Tôi...tôi xin lỗi tôi tưởng có trộm. Nó vội buông cái cây lau nhà xuống

Hân và Phi Nhân đang ngủ nghe tiếng la vội chạy xuống

-Có chuyện gì vậy Bảo Anh? Hân gọi, nó nhìn lại định đi về phía Hân nhưng chân nó lại vướng phải cây lau nhà

-Á...rầm

Nó mất đà, té kéo hân theo, Phi Nhân bật đèn sáng lên. Phi Nhân và Hân đều mở tròn mắt hết công suất. Hân đang nằm trên người nó, tim nó đập loạn xạ, hân cũng không kém gì...một phút kịp định thần hân vội đứng lên

-Không...không có gì chỉ là hiểu lầm thôi...Nó vội biện minh

Phi Nhân không nói gì bỏ về phòng

-Haha...hai người haha...có ai nói gì đâu mà phải thanh minh kia chứ. Hân trêu nó

-Bọn anh...thật sự không có gì...Hân thấy nó lúng túng lên tiếng, nó gật đầu lia lịa miệng thì lắp bắp "Phải...phải"

-Hihi ai biết trước được chứ...hai người tiến triển nhanh hơn mình nghĩ đó nha hihi. Hân chạy về phòng

-Này....đã bảo không có gì mà...con kia muốn chết hả????????Nó tức tối hét lên, Hân hiểu ý con bạn mình nên ba chân bốn cẳng chạy trước

Giờ không gian im hân đi chỉ còn nó và hân, lúng túng không biết nói gì...

-Tôi...tôi về phòng...nó chạy vọt lên phòng đóng cửa sầm lại

Hân chỉ kịp gật đầu cái rụp. Trở lại phòng tim nó đã ổn hơn nhiều, hân cũng thấy tim mình đã đều hòa trở lại riêng Phi Nhân thì như một vết thương bị tái phát...

20. Chương 20 : Sao Anh Lại Ngốc Vậy Chứ?

Hôm nay mọi người cùng nhau ra biển, tạm dẹp bài thu hoạch sang một bên nó nhất quyết hôm nay phải vui chơi cho thật thoải mái chuyện kia tính sau....

-Nè bên đây bán đồ đẹp quá nè....Nó kéo tay Hân chạy trước còn hân và Phi Nhân đi sau như hai vệ sĩ

-Mày thấy cái này như thế nào? Đẹp không? Nó đeo một chiếc vòng đính bằng những vỏ sò

-Uhm...đẹp đó tao cũng lấy một cái hihi

-Kem kìa. Nó lại kéo Hân, bán cho em 5 que kem

-Hà? Có 4 người mà mày mua 5 que?

-Hehe mỗi người một que...riêng tao 2 que...kaka

-Ăn đi ày thành heo

-Nè...hai người cùng ăn đi. Nó đưa cho hân và Nhân mỗi người một que kem

Hân nheo mày nhìn nó, trên tay cầm đến 4 que kem, nhếch môi

-Nhóc ăn nhiều vậy không sợ sủng răng sao?

-Không...nè cầm đi chứ không ăn tôi ăn hết ah...

Hắn cầm lấy, tâm trạng vui vui hắn quên mất những gì hắn đã nghĩ...hắn muốn mình trước nó phải lạnh lùng nhưng nhìn cái vẻ hồn nhiên của nó hắn không còn nhớ gì cả. Phi Nhân nhìn nó và hắn tự dặn lòng hãy quên nó đi nhưng một cảm giác xót xa vẫn len lỏi trong cậu

-Cậu ăn đi nghĩ gì thế?

-Ah...uhm...không có gì...Bảo Anh ăn đi mình không thích kem

-Vậy sao...tiếc thật ngon lắm mà...nhưng không sao mình ăn hết hihi. Nói rồi nó đi lại Hân đang ngẩn ngía mấy con thú nhồi bông

-Anh có thật sự thích Bảo Anh không? Phi Nhân nghiêm nghị hỏi hắn

Thật ra hắn cũng không biết trả lời như thế nào...hắn không phủ nhận cũng không dám khẳng định

-Nếu anh thật sự thích cô ấy thì nên đối xử tốt với cô ấy vì cô ấy là....Phi Nhân định nói gì đó còn hắn thì chăm chú nghe

-Nè hai người lại đây đi, nhanh đi bọn này đói rồi. Nó vọng lại làm cho Phi Nhân đang định nói gì đó nhưng thôi

-Thôi mình lại bọn họ đi. Phi Nhân nói rồi bỏ đi, hắn nhìn theo chưa hiểu Phi Nhân mới nói nó làlà gì???? Mặc dù thắc mắc nhưng hắn đành theo Phi Nhân về phía bọn họ

Từ lúc bọn hắn rời nhà đi luôn luôn có một người theo sát, tất cả hành động gì của bọn họ đều được báo cáo về cho chủ nhân của mình, đó chính là Phương Thủy

Bước vào một quán ăn, nó nhanh chóng kéo Hân xuống ghế, cầm lấy tờ menu...

-Chị cho em món này...món này...món này...

-Hôm nay nhóc đãi sao? Cậu nói của hắn làm nó khựng lại

-Tôi...tôi chỉ chọn thôi còn tiền thì...anh trả hehe, chớp chớp mắt nhìn hắn

Hắn cười trước câu nói của nó, Phi Nhân thấy được nụ cười ngày nào của hắn, và bây giờ cậu càng chắc chắn hơn

-“Anh yêu Bảo Anh thật rồi đấy...anh trai của tôi”

-Nè...Cậu chọn đi Phi Nhân. Tiếng nói của nó vang lên làm cho Phi Nhân ngừng cái suy nghĩ của mình

-Ah...cậu gọi đi món nào mình cũng ăn được

-Mày chọn xong chưa tao đói lắm rồi. Hân xoa xoa cái bụng làm nó bật cười

-Xong rồi...mang cho em những món này....

Người phục vụ đi vào sau 10 phút tất cả những món mà nó gọi đã yên vị trên bàn

-Mọi người ăn đi...nó nhanh tay gấp trước

-Nè mày ăn cái này đi không có hải sản đâu hehe

-Hứ...tao gọi có món nào hải sản đâu...vừa nói nó vừa múc một ít súp

-Nè...trong súp này có hải sản đó...hắn ngăn nó lại

-Vậy...tôi không ăn được...mà anh ăn đi sao này giờ ngồi nhìn không vậy? Nó nói rồi thuận tay múc một ít súp vào chén hắn

Hắn và Phi Nhân nhìn trừng trừng vào chén súp nó vừa múc

-Sao anh không ăn đi...tôi không có bỏ độc vào trong đây đâu

-Anh Bắ anh ấy...Phi Nhân định nói hắn cũng bị dị ứng như nó nhưng hắn ngăn lại

-Ừ...anh ăn nè nhóc...hắn đưa từng miếng từng miếng súp vào miệng một cách ngon lành. Phi Nhân nhìn theo khẽ nói nhỏ

-Anh thật sự đã yêu Bảo Anh rồi, anh ngốc thật đấy...

Dù nói nhỏ nhưng cũng đủ làm cho nó và Hân phải nhìn lên ngay cả hắn đang ăn súp cũng bị sặc, ho sặc sụa, những đóm đỏ cũng bắt đầu hiện lên, cảm giác khó thở cũng bắt đầu xuất hiện....Phi Nhân thanh toán tiền, vội kéo hắn ra xe, nó và Hân cũng nhanh chóng chạy theo. Nó vẫn còn ngơ ngác chưa biết chuyện gì xảy ra, nghĩ hắn bị sặc thôi...

21. Chương 21 : Vì Sao Lại Đổi Cách Xưng Hô?

Phi Nhân lái xe thẳng đến bệnh viện, lúc này Phi Nhân kể lại mọi việc cho nó và Hân nghe. Trái tim nó quặn đau, giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống....giọt nước mắt hạnh phúc vì nó mà hắn như vậy? Hay là giọt nước mắt hối hận vì nó đã làm hắn bị như thế....

Tại phòng hồi sức

-Hai người về đi mình ở lại chăm sóc anh ấy được rồi. Nó ngồi kế bên giường bệnh nhìn hắn, hắn vẫn chưa tỉnh

-Ừ...vậy bọn này về trước có gì nhớ báo cho tụi tao biết nha. Hân nói

-Uhm...tao biết rồi

-Bọn mình về. Phi Nhân chỉ nói được như thế, cậu cũng lo cho hắn đấy chứ nhưng cảm giác khó chịu vẫn cứ len lỏi trong con người cậu

Mọi người ra về chỉ còn nó và hắn. Bây giờ nó mới có dịp nhìn kỹ khuôn mặt của hắn, gương mặt trở nên hiền dịu hơn ấm áp hơn, vô thức nó lấy tay vuốt nhẹ trên khuôn mặt hắn...để rồi tim nó lại đập nhanh hơn...nó mỉm cười

-Mình thích anh ta sao? Suy nghĩ dừng lại khi tay hắn động đậy

-Anh tỉnh rồi sao? Tôi xin lỗi vì tôi mà anh...nó mừng khi thấy hắn tỉnh lại rồi nước mắt lại rơi...

-Em khóc sao? Hắn không nghĩ mình lại đổi cách xưng hô như vậy

Nó ngược lên nhìn hắn với đôi mắt hoe đỏ “Em sao? Anh ta vừa gọi mình là em sao?”

-Nè nhóc sao nhìn anh vậy chứ? Anh biết anh đẹp trai rồi...hắn trêu nó cố cho nó quên đi cái cách mà hắn vừa xưng hô khi nãy

-Em xin lỗi. Bây giờ đến lượt nó, hắn một phút thất thần, nó lại khóc

-Nín đi nào....anh có trách gì nhóc đâu...hắn mỉm cười, nó nhìn hắn lúc này lại cảm thấy giống một người...

-Ah...anh đói chưa em đi mua ít đồ ăn nha, anh nằm nghỉ đợi em em đi nhanh thôi...Nó đổi luôn cách xưng hô, ngượng ngùng bước ra, hắn nhõn miện cười cũng biết là nó đang lúng túng

Ra khỏi cửa phòng, nó khờ khờ vãi cái vào đầu...

- “Mình sao vậy chứ? Tim thì đập loạn xạ...nói chuyện thì lúng túng...lại khóc...vì anh ta ư? Mình bị sao thế này? Điên mất tỉnh lại đi Bảo Anh...Mày thích anh ta sao? Không...”

Hắn nhắm mắt lại suy nghĩ, tâm trạng hỗn loạn không biết phải cư xử với nó như nào cho thoả đáng...

-Mình có thật sự thích Bảo Anh như Phi Nhân đã nói? Không....mình không thể...còn cảm giác lúc nãy khi nhìn cô ấy khóc...tại sao lại khó chịu đến thế? Mình phải làm sao? Còn Su Su....Mình...

Cốc cốc cốc...cánh cửa phòng mở ra, Phương Thủy bước vào

-Anh Băng...anh thấy sao rồi...anh đã khoẻ hơn chưa?

Hắn ngạc nhiên khi thấy Phương Thủy lại xuất hiện ở đây lại còn biết hắn đang trong bệnh viện

-Sao cô biết tôi ở đây?

-Em...ah...em đi thăm một người quen đang điều trị ở đây, thấy anh được đưa vào đây em lo lắng...anh đã khoẻ hơn chưa?

-Cám ơn cô, tôi khoẻ rồi...bây giờ tôi cần chớp mắt...hắn nói rồi nhắm mắt lại

-Anh...

Phương Thủy tức tối mở cửa đi ra, lúc đó nó vừa vào định mở cửa thì Phương Thủy đi ra. Thấy nó Phương Thủy đưa ánh mắt đầy lửa giận phẫn một câu “Cô sẽ không yên với tôi đâu” rồi bỏ đi nó vẫn còn ngơ ngác...

-Nè sao còn đứng đó nữa nhóc! Anh đói lắm rồi....

-Ồ...đây anh ăn cháo thịt băm nha do anh còn bệnh nên tôi...

-Sao lại tôi? Hắn chau mày

-Thôi anh ăn đi

-Không có ưu đãi gì cho người bệnh hay sao? Do em mà anh mới này đây đó nhá!

-Tôi...tôi xin lỗi rồi mà anh đúng là cái đồ hay chấp vặt mà. Nó lại tiếp tục

-Hehe...vậy sao? Vậy em bón cho anh ăn đi. Hắn cười nham nhở đưa hộp cháo trước mặt nó

-Anh...tự ăn đi, anh không có tay chắc

-Ui...a...ui... Hắn giả vờ khó thở, ôm ngực

-Anh...anh có sao không? Được rồi tôi đút anh ăn là được chứ gì...

Hắn cười, nó thì tức muốn xì khói...đút hắn từng muỗng từng muỗng cháo, ánh mắt của hắn cứ nhìn vào nó làm nó ngại ngừng tim lại đập loạn nhịp...hắn cũng có cảm giác như thế nên thôi không nhìn nó nữa....lại nghĩ về hành động vừa rồi thật sự hắn không thể kiềm chế cảm xúc khi ở gần nó...

-Anh nghỉ ngơi đi tôi về nhà lấy ít đồ rồi vào ngay...

-Uhm...em về cẩn thận

22. Chương 22 : Cẩn Thận...

Phi Nhân lúc này cũng đang từ nhà vào bệnh viện thăm hắn, vừa đến cổng bệnh viện thấy nó đi ra, Phi Nhân chạy tới ngay chỗ nó....

-Bảo Anh cậu đi đâu thế? Anh Băng sao rồi?

-Uhm anh ấy khoẻ rồi mai là có thể về nhà, tớ định về lấy ít đồ dùng

-Để tớ đưa cậu về

-Thôi mình tự về được rồi, với lại cũng gần đây mà hihi cậu vào thăm anh ấy đi, tớ đi nha!

-Uhm...vậy cậu về cẩn thận

Ngày hôm nay mà có tới 2 người bảo nó về cẩn thận, sao vậy chứ? Nhà cũng gần bệnh viện mà cách nhau khoảng 20p đi bộ thôi....

-Anh khoẻ chưa? Phi Nhân bước vào

-Ừ...cảm ơn cậu, anh khoẻ rồi hôm nay có thể về được rồi

-Nhưng bác sĩ bảo nằm thêm một ngày nữa...

-Uhm...

-Anh...

-Sao? Cậu muốn nói gì?

-Bé Su Su anh vẫn còn nhớ chứ?

-Uhm anh vẫn luôn chờ đợi cô ấy trở về...về mặt hân trầm lại

-Vậy còn Bảo Anh?

-Anh...anh không biết...anh...

-Thôi anh không cần nói với em đâu...em có thể nhìn ra anh thật sự đã yêu Bảo Anh....nếu anh không thể làm cho cô ấy hạnh phúc thì đừng làm cho cô ấy thêm đau khổ

Hắn nhìn Phi Nhân như hiểu được ý cậu ấy như thế nào....hắn sẽ quyết định từ bỏ....còn Phi Nhân nói như thế để xem hắn có quyết tâm đến với Bảo Anh hay không mặc dù hiện tại cậu chỉ có thể đoán 50% Bảo Anh là Su Su nhưng nếu không phải thì khi Su Su quay trở lại anh ấy sẽ bỏ rơi Bảo Anh sao? Phi Nhân không muốn nó phải đau khổ....vì như thế cậu sẽ đau hơn nó rất nhiều lần...

Một sự im lặng vây kín cả phòng bệnh của hắn.....nhưng bên ngoài trước cổng nhà hắn thì không thể im lặng được như thế

-Các người là ai? Các người muốn gì? Nó trừng mắt nhìn đám người cả trai lẫn gái đang vây quanh nó. Nghe tiếng nó trước cửa Hân chạy ra thì chứng kiến cảnh tượng như thế

-Haha mà ối tào muốn gì ah? Tao đã cảnh báo mà từ sớm nên tránh xa anh Khánh Bằng ra nhưng mà cứng đầu ngoan cố thì đừng trách tao sao độc ác...Phương Thủy gằn giọng

-Các người thả Bảo Anh ra...Hân chạy ra hét lớn

-Mau đưa con nhỏ đó đi...Phương Thủy ra lệnh cho bọn đàn em bắt nó lên xe

-Bảo Anhhhhhh....Hân gọi theo nhưng bọn chúng đã đi mất

Hân khóc, hoảng loạn và sợ hãi....chạy vào nhà gọi điện cho Phi Nhân

-Phi...Nhân...hức...hức...Bảo Anh...hức...hức...

-Sao? Bảo Anh làm sao? Cô ấy làm sao? Phi Nhân nghe Hân khóc rồi nghe tên nó không kiềm chế được hét lên trong điện thoại

-Bảo Anh có chuyện gì? Hắn cũng không thể ngồi yên

-Bảo Anh...hức...hức...bị người ta bắt đi rồi....

Nghe đến đây Phi Nhân tắt máy chạy về nhà...hắn chạy theo nhưng Phi Nhân đã ngăn lại vì hắn vẫn còn chưa khoẻ hắn nhưng không được đành để hắn đi

-Bảo Anh...Bảo Anh bị ai bắt? Hắn và Phi Nhân mất bình tĩnh, còn Hân thì khóc sụt sùi

-Hức...hức...em không nhớ cô ta là ai....nhìn gương mặt rất quen hình như là học ở trường mình....hức...hức...

-Là cô ta? Hắn tức giận thật sự

-Là ai? Phi Nhân hỏi

-Phương Thủy

-Cậu biết cô ta đưa Bảo Anh đi đâu không? – Phi nhân hỏi

-Mình không biết...Mình sợ lắm...Bảo Anh nó có làm sao không Phi Nhân hức...hức...

-Không sao đâu...cậu yên tâm đi..

Khuyên nhủ Hân nhưng tâm trạng Phi Nhân như bị lửa thiêu, hắn thì tức giận tay bấu chặt chỉ muốn đập phá bất kỳ thứ gì, bất kỳ ai làm tổn hại đến nó...

23. Chương 23 : Tôi Và Cô Ấy Chẳng Liên Quan Gì Cả

Tit...tit...tit....chuông điện thoại hân vang lên

-Alo...Anh Băng là em đây...

Nghe giọng Phương Thủy hân càng tức giận hơn nữa

-Cô mang Bảo Anh đi đâu? Cô ấy mà có mệnh hệ nào cô không yên với tôi đâu

-Ý...làm gì nóng vậy anh yêu....em đâu có làm gì con bé đâu chỉ là muốn dạy cho cô ta cách sống thôi

-Cô im đi...bây giờ cô đang ở đâu?

-Haha...từ từ đi anh rồi sẽ có kịch hay cho anh xem mà...tút...tút...Phương Thủy tắt máy

-Alo...Alo...bực mình hân quăng luôn cái điện thoại vào tường

Một sự im lặng đến lạnh người. Bây giờ không biết nó bị Phương Thủy đem đi đâu, hân đã cho người điều tra nhưng vẫn chưa có kết quả, giờ chỉ còn cách chờ đợi....một sự chờ đợi làm cho hai trái tim muốn chết lặng....

Trong lúc đó tại một ngôi nhà hoang nằm cách nhà hân 1 tiếng đi xe, xung quanh không có người ở chỉ có cây cỏ và một không gian hoàn toàn im lặng, tiếng côn trùng, tiếng gió...làm cho người ta cảm giác một nơi đây chết chóc

-Chị muốn gì? Tôi và chị không thù không oán tại sao chị lại gây khó dễ cho tôi...Bảo Anh bị trói hai tay ra phía sau ghế, hai chân cũng bị buộc chặt vào nhau...

-Haha...gây khó dễ à ư? Tao đã cảnh báo mày trước tại sao mày không nghe mà tránh xa Khánh Băng của tao ra, do mày tự chuốc lấy...haha

-Khánh Băng anh ấy không phải là món đồ vật, cũng không thuộc sở hữu của ai cả....chị có tư cách gì mà khẳng định anh ấy là của chị...

Bốp...năm ngón tay Phương Thủy in rõ nét trên khuôn mặt nó...

-Nếu mày không xuất hiện...nếu mày không dụ dỗ anh ấy thì anh ấy có ghét tao đến thế không? Mày là đồ vô liêm sỉ....chuyên đi dụ dỗ người khác, mày là loại con gái gì thế hả...Phương Thủy mặt nhiên thốt ra những lời sỉ nhục

-Tôi cấm chị nói tôi như thế...nó hét lên

Bốp...bốp...lại hai cái tát mạnh làm nó chảy máu ở miệng....

-Mày không có quyền...bây giờ người có quyền là tao...hahaha...tụi bây tiếp đãi nó giúp chị hahaha...

Nói dứt câu bốn đứa khác nhào vô kẻ đánh người đá....nó đau quá nhưng không thể khóc không để cho cô ta thấy nó yếu đuối...nó ngất đi...

-Được rồi...đừng để nó chết sẽ không vui đâu...hahaha...lấy nước tạt cho nó tỉnh dậy

Ào...ào....một thao nước lớn tạt vào mặt nó, nó tỉnh dậy...mắt nó đã hoa...người mệt mỏi chẳng còn sức để gây...mặc cho Phương Thủy nói gì nó đều bỏ ngoài tay..

-Nếu bây giờ cưng biết điều....chị cũng không đối xử tệ với cưng đâu chỉ cần cưng.....rời khỏi nơi này....xa anh Băng mãi mãi

-“Xa anh ấy mãi mãi sao?” Nghĩ thôi mà nó đã thấy nhói ở tim rồi thì làm sao có thể??? Tại sao tôi phải nghe chị....tôi khinh - Nó cố dùng hơi sức còn lại của mình

-Được....rượu mời mày không uống thì....tụi bây tiếp tục cho chị....Phương Thủy gằn lên

Trong lúc đó hân và Phi Nhân đang trên đường đến ngôi nhà hoang đó. Hân được báo lại nơi Phương Thủy đưa nó đến, lập tức hân và Phi Nhân phóng xe đi ngay, Hân cũng muốn theo nhưng sợ nguy hiểm hân đành bảo Hân ở nhà chờ tin, lòng hân như lửa đốt cố gắng chạy thật nhanh nhưng khi gần đến nơi thì một chiếc

xe bị chết máy giữa đường gây ra tình trạng kẹt xe cục bộ...Hắn và Phi Nhân đành rời khỏi xe chạy bộ thẳng đến nơi nó đang bị bắt giữ...đến nơi cả hai lòng sục sạo tìm quanh thì nhìn thấy nó đang bị một nhóm người vây đánh

-DỪNG LẠI NGAY! NẾU CÁC NGƯỜI CÒN MUỐN SỐNG! Hắn hét lên trong cơn tức giận tột độ

Nghe tiếng hắn Phương Thủy hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh

-Anh yêu sao anh đến sớm vậy....em còn chưa làm gì nó mà...Phương Thủy vừa nói vừa tiến lại gần

Phi Nhân nhìn thấy nó, nóng lòng cứu nó nhưng hắn ngăn lại, lúc này hắn phải thật bình tĩnh

-Cô muốn gì ở tôi? Mau thả cô ấy ra cô ấy không liên quan gì đến chuyện này cả....nó đang nửa mê nửa tỉnh nhưng cũng nghe được những gì hắn nói

-Sao lại không liên quan....nếu nó không xuất hiện anh đã không lạnh nhạt với em...

-Cô nhầm rồi...dù cô ấy không xuất hiện tôi...vẫn...không để ý đến cô

-Anh...được lắm vậy thì tôi sẽ cho nó biến mất khỏi thế giới này. Phương Thủy đi lại nó kề một cái dao nhọn trước cổ nó. “Anh thấy sao? Nếu em mạnh tay một chút nữa” Phương Thủy kề con dao sát cổ nó làm rỉ máu

-Cô...dừng lại ngay...- Phi Nhân không kiềm chế được nữa xông lên

-Haha...cô ta có diễm phúc quá nhỉ được cả hai anh em các người yêu đấy....

-Không...tôi và cô ấy chẳng liên quan gì cả...cô mau thả cô ấy ra. Hắn vẫn cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh, Phi Nhân cũng quay sang nhìn hắn

-Anh lừa ai? Hahaha

-TÔI KHÔNG YÊU CÔ TA NÊN CÔ HÃY THẢ CÔ ẤY RA. Hắn nói thật to, Phương Thủy cười thoả thích, nó thì cảm thấy đau ở tim, nước mắt nó đã rơi...

-Được....chỉ cần anh nói như thế, anh yêu....nhưng con nhỏ này vẫn phải chết. Phương Thủy rút con dao lên thì bị Phi Nhân đá vào cánh tay làm rơi con dao xuống đất

24. Chương 24 : Tại Sao Lại Đỡ Giúp Tôi?

Bọn đàn em thấy vậy xông lên, bên ngoài khoảng 20 tên xông vào, hắn đánh trả cố để cho Phi Nhân mở trời cho nó. Một lúc hắn đã hạ gần phân nửa, mở trời cho nó xong Phi Nhân lao ra trận chiến cùng hắn, một tay giữ nó Phi Nhân chỉ còn một tay để đánh....một tên bên phải nhào sang cậu cậu kéo nó sang trái, hắn thì đánh ở phía trên. Một tên cầm dao chém ngay giữa nó và Phi Nhân cậu đành đẩy nó sang một bên tránh tổn thương đến nó thì phía sau nó một tên cầm dao xông tới, Phi Nhân hét lên không suy nghĩ vội lao vào ôm lấy nó

-BẢO ANH CẨN THẬN!

Nó hoảng hồn nhìn thấy Phi Nhân đã ôm chặt lấy nó, lưng cậu đã vấy máu, hắn chạy lại phía Phi Nhân, cùng lúc đó nhóm người của hắn xông vào làm bọn kia sợ hãi chạy toán loạn

-Phi Nhân cậu có sao không? Mau trả lời tớ đi....huhu... Tại sao cậu lại đỡ giúp tớ? Nó khóc, ôm chặt lấy Phi Nhân

-Cậu có sao không? Mau đưa cậu ấy đến bệnh viện...Hắn hét lên

Phi Nhân nhìn nó mỉm cười rồi ngắt đi...

Chiếc xe nhanh chóng đưa Phi Nhân đến phòng cấp cứu, một giờ, hai giờ trôi qua....

Trong lúc chờ bác sĩ ra hắn đã gọi một cú điện thoại với nội dung “ Tôi muốn ngay ngày mai công ty nhà họ Trịnh phải phá sản” sau câu nói đầy lạnh lùng, hắn tắt máy bỏ vào trong xem tình hình của Phi Nhân....

-Bác sĩ cậu ấy thế nào rồi? Nó và hân hốt hoảng

-Cậu ấy bị mất máu khá nhiều, cũng may vết thương không sâu lắm! Chúng tôi đã truyền máu cho cậu ấy...bây giờ cậu ấy cần nghỉ ngơi, tránh tiếp xúc với người khác. Hai người mai hãy vào thăm

-Vâng cảm ơn bác sĩ

Nghe Phi Nhân không sao nó cũng thấy nhẹ lòng hơn.Trên đường đưa nó về cả hai chỉ im lặng không nói với nhau lời nào, nó lại nhớ đến câu nói của hân

“TÔI KHÔNG YÊU CÔ TA...là thật sao? Anh ta không yêu mình????” Mớ suy nghĩ hỗn độn cộng vào sự mệt mỏi làm nó thiếp đi. Đến nhà hân bế nó lên phòng, nhìn thấy nó Hân lại khóc nhưng lần này là vui mừng vì nó vẫn trở về bình an.

Hân đưa nó lên phòng, đặt nó xuống giường đắp chăn cho nó rồi về phòng. Hân không thể nhìn thấy con búp bê vì hiện tại con búp bê đã được nó cho vào ngăn bàn

Sáng dậy toàn thân nó đau nhức, Hân giúp nó thay bông băng rồi cùng hân đến bệnh viện thăm Phi Nhân

-Cậu sao rồi....tớ xin lỗi vì tớ mà...hức...hức...Nó khóc

-Tớ không sao....cậu đừng khóc nữa ướm hết băng trên người tớ rồi nè. Phi Nhân trêu nó

-Hức...hức...tớ nín rồi nè...cậu ăn tí cháo đi...nó vừa nói vừa bón cháo cho Phi Nhân, Phi Nhân thấy nó quan tâm thấy một cảm giác hạnh phúc, hân nhìn có chút ghen tị nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng...

-Cậu rán ăn rồi nghỉ ngơi cho khoẻ....chuyện bài thu hoạch có anh với Hân lo. Bảo Anh! Em ở đây chăm sóc Phi Nhân giúp anh

Cả nó, Phi Nhân và Hân đều nhìn hân, Phi Nhân không nghĩ hân nói thế, nó thì hơi buồn, Hân thì cảm thấy khó hiểu hân lúc này lúc khác....

-Thôi mình về tiếp tục công việc thôi Hân, còn 2 tuần nữa thôi....

-Dạ...Phi Nhân cậu mau khoẻ lại nhé! Mình với anh Băng về trước

Phi Nhân gật đầu chào hai người họ. Hân cũng đâu muốn nó ở lại nhưng nghĩ Phi Nhân mới là người mang lại hạnh phúc cho nó, mới có thể bảo vệ nó...hân đành dần đẩy nó ra khỏi suy nghĩ khỏi cuộc đời của mình....

-Cậu ăn nhanh đi rồi uống thuốc

-Uhm...cám ơn cậu hihi. Phi Nhân thật sự rất vui

-Cám ơn gì chứ tại tớ mà cậu mới nằm đây...nó lại thúc thích

-Không...tớ chấp nhận...vì cậu tớ chấp nhận tất cả...Phi Nhân nắm lấy tay nó, nó nhìn vào ánh mắt Phi Nhân

-Sao cậu tốt với tớ vậy chứ?

-Tại...tớ yêu cậu....

Nó ngạc nhiên, nó không nghĩ là Phi Nhân lại nói yêu nó mà trong hoàn cảnh như thế này, nó thật sự không biết phản ứng ra sao

-Cậu làm người yêu tớ nhé! Phi Nhân nắm tay nó....thành khẩn

-Tớ...

Phi Nhân không để nó trả lời cuối xuống hôn nó, nó bất thần không đẩy ra cũng không đáp trả...Phi Nhân buông nó ra

-Cậu không phải trả lời tớ ngay bây giờ đây, tớ cho cậu 3 ngày. Phi Nhân mỉm cười rồi nằm xuống

Hai ngày trôi qua nó cùng mọi người vẫn vào ra bệnh viện để chăm sóc cho Phi Nhân, cậu cũng khoẻ lên nhiều vết thương cũng nhanh chóng lành lại...Hôm nay chỉ có mình nó đến chăm sóc cho Phi Nhân, vẫn là những câu chuyện vui chọc cho Phi Nhân cười trông cậu thật hạnh phúc

-Cậu nằm nghỉ nha tớ về xem bọn họ có cần giúp gì không chiều tớ lại vào

-Uhm...cậu về nghỉ đi tớ nằm đây được mà...Phi Nhân nở một nụ cười ngượng ngịu

25. Chương 25 : Anh Nhất Định Không Buông Tay Em Ra Dù Em Là Ai Đi Nữa

Nó trở về nhà không thấy hấn và Hân đâu cả đành ra ngoài biển kiếm họ. Đi dọc theo bờ biển, nó nghĩ đến Phi Nhân....Nó bị hôn nhưng cảm giác không như lúc hấn hôn nó....nó không biết phải trả lời Phi Nhân như thế nào vào ngày mai....nó mang ơn Phi Nhân nhưng không phải vì thế mà đồng ý....nó không muốn làm Phi Nhân thất vọng càng không muốn làm Phi Nhân nghĩ nó đang thương hại cậu....

-Anh ấy thật sự không yêu mình sao? Vậy còn nụ hôn hôm đó...còn Phi Nhân...mình phải làm sao đây?

Ngồi phịch xuống bãi cát, đưa chân ra cho sóng biển đánh vào, tâm trạng của nó nhẹ nhàng hơn...Không gian chỉ có tiếng gió và tiếng sóng...một lúc sau thì một tiếng nói vang lên

-Nhóc làm gì ở đây? Nó mở mắt ra nhìn thì hấn đang trước mặt nó

-Tôi đi tìm mọi người xem có cần tôi giúp gì không?

-Em về nghỉ cho khoẻ đi anh với Hân làm cũng sắp xong rồi...Hấn ngồi bên cạnh nó

Mặt trời đang xuống núi....dành lại không gian hiền dịu ặt trắng....nó và hấn ngồi đó ngắm biển không một tiếng nói, chỉ có tiếng gió, sóng và những âm thanh hỗn tạp vây quanh. Hân trở ra tìm hấn thì thấy hấn ngồi cùng nó nên đành về nhà trước...

Mặt trăng dần hiện ra, không gian im lặng nhưng hiền dịu hấn, nó thấy mình thật bình yên....chợt nó cất tiếng nói

-Nếu có kiếp sau tôi muốn mình là những ngọn sóng kia....cứ mạnh mẽ chứ không yếu đuối như tôi hiện giờ... Nó khẽ nói

-Tại sao?

-Vì không phải lo nghĩ....vô tư mà bay nhảy...

-Sao em biết? Sóng bay nhảy là nhờ gió...nếu có kiếp sau anh sẽ làm ngọn gió để được bên cạnh em mỗi khi em buồn, là bạn của em những lúc em cô đơn nhất....

Nó quay sang nhìn hấn....

-Anh...anh có thích em không?

Hấn không trả lời, đứng dậy...

-Mình về thôi...ở đây lâu quá không tốt đâu...

-Nhưng anh chưa trả lời em????

-Anh...Phi Nhân sẽ chăm sóc em tốt hơn anh

Nước mắt nó rơi khi nghe hấn nói thế...nó biết hấn cũng có tình cảm với nó nhưng tại sao hấn lại nói những lời làm trái tim nó đau đến thế....

-Anh về trước đi, tôi muốn ngồi đây thêm chút nữa

-Nhưng...

-Anh về đi!!!! Nó hét lên, hấn đành để nó lại một mình

Trái tim nó đang rỉ máu, nó đau lắm....một người nó không yêu thì lại yêu nó còn một người nó yêu thì không đáp trả tình cảm của nó. Nó đã chấp nhận làm một kẻ thất hứa vậy mà tại sao...????

-TÔI GHÉT ANH!!! TÔI HẬN ANH!!! TẠI SAO ANH LẠI XUẤT HIỆN TRONG CUỘC ĐỜI TÔI!! TẠI SAO ĐỂ TÔI YÊU ANH!!! TÔI GHÉT ANH!!!

Nó hét thật to...hắn vẫn gần đó nhìn nó như thể muốn chạy lại nó, nói cho nó biết hắn cũng rất rất yêu nó, nhưng dường như có một bức tường vô hình nào đó đã ngăn hắn lại

-Cho tôi một chai rượu.

Nó vào một quán gần đó, một mình nó uống hết nửa chai rượu, lần đầu tiên nó uống rượu nên sắc súa, những ánh mắt “yêu râu xanh” đang nhìn nó cười đắc chí khi chỉ thấy nó có một mình

-Sao em ngồi có một mình vậy? Bọn anh ngồi cùng nhé! Một tên trong nhóm lần la qua bàn nó

-Tránh ra! Nó ngà ngà say

-Cô em say rồi để anh đưa về nhé! Hê hê

-Buông tôi ra...mấy người toàn là một lũ khốn kiếp...Nó vùng vẫy làm cho tên đó thêm thích thú

-Đi nào anh sẽ đưa em về...

-Buông ra...mấy người có buông ra không hả? Nó lạng tới lạng lui, bọn chúng vẫn kéo nó đi

-BUÔNG CÔ ẤY RA NGAY! Hắn bước tới

-Mày là thằng nào? Tránh ra nếu mày muốn sống...Một tên bước ra

-TAO ĐÃ BẢO BUÔNG CÔ ẤY RA

-Hê hê mày ngon lắm đánh nó. Tên thứ hai nhào vô

Hắn vùng tay đấm, chân đá làm cho bọn chúng bò lăn bò càng...một tên còn lại giữ nó cũng bỏ chạy...Nó ngồi phệt dưới đất. Hắn lại đỡ nó

-Anh đưa em về

-U..m.mm anh là ai? Haha anh đẹp trai thật nào uống...uống...

-Em say quá rồi về thôi

-Không...không về...uống nữa đi...

-Về...! Hắn vát nó bỏ lên xe, thắt dây an toàn cho nó, mặc nó vùng vẫy

-Anh là đồ chết bầm...tôi ghét anh...haha...

Hắn nhìn nó như thể mà tự trách mình, đưa nó đến nhà nó vẫn còn la hét, Hắn chạy xuống

-Nó sao vậy anh Bằng? Sao say dữ vậy? Nó có bao giờ uống rượu đâu?

-Giúp anh lấy nước với khăn mang lên phòng...Hắn nói rồi đưa nó lên phòng, Hắn chạy lấy nước và khăn lên cho hắn

-Cám ơn em! Mà em về nghỉ trước đi anh lo cho Bảo Anh được rồi

Hắn cũng mệt nên đành về phòng hắn ở lại chăm sóc cho nó, lấy khăn lau mặt cho nó, vén mái tóc nó sang một bên...hắn nhìn thấy vết sẹo...tay hắn dừng lại nơi không trung

-Vết sẹo? Em là....????

-Đồ đáng ghét....tôi ghét anh...nó lấy tay đẩy hắn ra, mơ màng

-Em có phải là Su Su??? Không...không phải...đây chỉ là sự trùng hợp....

Nó bật dậy, ôm hắn, hôn hắn làm hắn như chết lặng

-Em yêu anh...Khánh Bằng! Chỉ nói đến thế rồi gục trên vai hắn

-Sao em ngốc quá vậy? Tự hành hạ bản thân mình như thế...Anh nhất định không buông tay em ra dù em là ai đi nữa...anh yêu em. Hắn thì thâm rồi để nó trở lại giường

Phi Nhân trong bệnh viện đợi nó vào nhưng không thấy, cậu sợ nó có chuyện gì nên điện thoại về nhà Hân kể lại việc nó uống rượu làm cho Phi nhân không khỏi lo lắng. Cậu nghĩ có lẽ tại cậu nên nó mới như thế...

26. Chương 26 : Một Ngày Dành Cho Tôi Và Cậu

-SAO? Ba tôi đang nằm bệnh viện sao? Nguyên nhân...???

-Công ty đã bị phá sản, ba cô vì quá sốc nên bị đột quỵ, ông ấy đang rất cần cô.

-Tôi biết rồi.

Tắt máy, Phương Thủy cười nhạt, nước mắt rơi ra...một cái nhìn đầy căm phẫn từ ánh mắt cô hiện ra...

-Được lắm Vũ Khánh Bằng tôi sẽ cho anh và cả con nhóc đó phải nếm mùi đau khổ...hahaha

Mặt trời đã ló dạng, ánh nắng mang hơi ấm ngày mới len lỏi qua từng khe cửa, ánh nắng vươn động trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó làm nó chợt quây, nó thức dậy đầu đau như búa bổ, cố gắng tìm con búp bê...

-Anh Bi em xin lỗi...em đã thất hứa...Nó đặt con búp bê trở lại ngăn bàn đi xuống nhà

-Em dậy rồi à? Lại đây ăn cháo này...Hắn nở một nụ cười thật tươi

-Mày bị gì mà uống rượu vậy hả? Hân hỏi

-Tao...

-Tại em ấy giận anh đó...Hắn nhìn nó cười

-HÀ? Hihi hai người làm em phải ghen tị đó nha! Hân trêu

-Mày im! Tôi giận anh bao giờ? Nó quay sang hắn

-Thì lúc anh hôn...em...

-HÀ? Nó và Hân đồng thanh

-Haha mày dẫu tao luôn hả con kia, bạn bè gì kỳ vậy? Thôi tao no rồi tao đi vào thăm Phi Nhân hehe ở lại vui vẻ. Hân nói nhanh chóng ra ngoài

-Mày...tao...con kia đừng nghe anh ta nói bậy...nè....

-Anh có nói bậy bao giờ?

-Anh...??? nó tức tối

-Anh xin lỗi...hắn tiến lại gần nó

-.....im lặng

-Dù có như thế nào anh cũng không buông tay em ra đâu....hắn nắm lấy tay nó..."Anh yêu em"

Nó như chết trân trước lời nói của hắn, nước mắt tự nhiên lại rơi...hắn lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên mi nó...

-Tại sao anh....???

-Vì anh sợ...anh sợ mình sẽ làm em đau khổ...anh sợ mình không thể bảo vệ được em...anh...Nó lấy tay che miệng hắn lại thì thầm

-Anh thật đáng ghét, anh đúng là tên đáng ghét..hức...hức...nó vừa mắng vừa đánh vào ngực hắn

-Anh xin lỗi...anh xin lỗi...Hắn ôm nó vào lòng

-“Em yêu anh” nó thở thê

Hắn đặt lên môi nó một nụ hôn sâu, nó cũng đáp trả lại hắn, cái ôm siết chặt chứa bao yêu thương kiềm nén....

Hân đến bệnh viện, nghe tiếng mở cửa phòng Phi Nhân ngỡ đó là nó, quay ra

-Bảo Anh đến rồi sao??? Nụ cười khựng lại khi người bước vào không phải nó

-Cậu không chào đón mình sao? Vậy mình về...Hân giả vờ

-Không phải...Mình xin lỗi...cậu vào đây đi...

-Hihi mình đùa thôi...Hân thấy Phi Nhân có vẻ buồn

-Cậu thích Bảo Anh?

Phi Nhân gật đầu, không nhìn mặt Hân, Hân đến vỗ vai cậu

-Mình hiểu cậu...nhưng yêu một người không nhất thiết phải ở bên người đó mà chỉ cần người đó hạnh phúc thì mình mới thật sự hạnh phúc

Lời nói của Hân có tác động mạnh đến Phi Nhân, Phi Nhân ngược lên nhìn Hân

-Cám ơn cậu, mình không sao. Cậu nói đúng....mình sẽ làm được mà

Vừa lúc đó nó và hắn đang vui vẻ bước vào, Phi Nhân nhìn sang cậu nở một nụ cười...

-Cậu đã thất hứa với tớ...

-Hihi tớ xin lỗi tại...Nó nhìn sang hắn

-Uhm tại anh nên Bảo Anh không vào được với em...Hắn trở nên dịu dàng với Phi Nhân hơn trước

-Hihi em không trách đâu nhưng em bắt đền cô ấy....

Hắn chau mày không hiểu Phi Nhân muốn gì? Muốn dành Bảo Anh với hắn thì nhất định hắn sẽ không nhường nhịn dù cậu có là em của hắn

-Hihi đừng nhìn em bằng cặp mắt hình sự như thế...em chỉ muốn cùng Bảo Anh đi chơi một ngày thôi...

Đôi mày giãn ra nhẹ nhõm, hắn nở một nụ cười ngượng...

-Anh đâu nói gì...

-Ah phải rồi, em với anh còn bài tiểu luận chưa hoàn thành mình về làm đi anh Băng. Hân lên tiếng

-Vây...Hắn nhìn sang nó

-Uhm...anh với Hân giúp bọn em đi, em với Phi Nhân đi gần đây thôi. Nó nói

Phi Nhân nhìn nó có chút vui có chút buồn. Vui vì cùng nó đi chơi chỉ có 2 người, buồn vì nó...

Hắn cùng Hân trở về nhà vây quanh mớ tài liệu nhưng không sao tập trung được, một chút đồ kỵ, một chút hờn ghen trong hắn. Hân từ đầu đã thấy nhưng có lẽ Phi Nhân cần một ngày để kết thúc tất cả....Ai cũng đều là bạn nên nhỏ cũng khó xử đành như thế thôi

-Anh Băng em đã xong phần này rồi, anh xong chưa?

-.....

-Anh Băng!!!!

-Hả?

-Nãy giờ anh không nghe em hỏi gì hết...Nhỏ giận dỗi

-Anh xin lỗi....thôi mai mình làm tiếp anh hơi mệt

Hắn trở lên phòng, Hân nhìn theo lắc đầu...

-Yêu làm gì cho khổ vậy? Hichic mình sẽ không yêu ai.... Gật đầu cười với suy nghĩ của mình

Hắn về phòng cầm bé heo trên tay, nghĩ về Su Su

-Su Su anh xin lỗi....nếu em trở về em sẽ giận anh lắm đúng không? Anh không thể kiềm chế cảm xúc của mình nữa.....thật sự anh đã yêu cô ấy...nếu em gặp cô ấy anh biết chắc chắn em sẽ thích...cô ấy có tính cách rất giống em...Hắn mỉm cười

-Mà sao họ đi lâu thế nhỉ? Hai tiếng đồng hồ trôi qua mà hắn cứ tưởng đã hết ngày....

Phi Nhân cùng nó ra công viên, mặt dù vai còn đau nhưng Phi Nhân này nỉ quá bác sĩ cũng đành nhân nhượng

-Cậu còn đau đó nên chú ý chút nha!

-Uhm mình biết rồi...cậu đói chưa

-Uhm...mình ăn kem đi

-Hả? đói mà ăn kem

-Đi mà Phi Nhân dễ thương. Nó làm nũng, Phi Nhân cười lắc đầu với nó

Ăn kem xong nó chạy sang trò gấp thú, lần trước đi cùng cả nhóm mà nó không được chơi lần này nhất định phải làm được

-Hụt rồi

-Trời ơi!

-Lại hụt

-....

-....

-Axxxxxxxxxxxxxx

Gấp mãi vẫn không được, nó hết di chuyển bên này lại chuyển chỗ sang bên kia Phi Nhân nhìn theo chỉ cười với cười...

-Cậu còn đứng đó...cười... “Tức điên với cái tên này mà” Giúp tớ nhanh

Phi Nhân đi lại, nhìn thấy một con cún con mà nó gấp mãi không được vậy mà Phi Nhân gấp một lần đã dính...

-Hay.....được rồi cậu hay thật đấy...nó nhảy cẫng lên

Phi Nhân cười, nhận lấy con cún đưa cho nó

-Nè tặng cậu....khi không có tớ bên cạnh thì nhìn nó nhé! Mình lại đằng kia ngồi nghỉ chút đi

Nó gật đầu mỉm cười rồi theo Phi Nhân lại ghé ngồi, Phi Nhân lên tiếng

-Cậu đã có câu trả lời cho tớ chưa? Nó ngẩn người ra...

-Tớ....

-Cậu nói đi

-Thật sự cậu rất tốt với tớ, tớ luôn ghi nhớ, tớ cũng thích cậu....một niềm vui nho nhỏ trong Phi Nhân....nhưng tội mình mãi là bạn thân nhé!

Một chút hụt hẫng, một chút chua xót xen lẫn vào nhau, dù đã biết trước nhưng trái tim cậu không đủ lớn để lấp đầy nỗi đau này...

-Tớ hiểu rồi...tội mình mãi mãi là bạn tốt...Phi Nhân đưa tay ngoắc tay nó, nó vui vẻ mỉm cười

-Thôi đã trễ rồi mình về thôi, Bảo Anh!

Cả hai vẫn vui vẻ nói chuyện suốt trên đường về, hần trên lầu nhìn xuống thấy hơi nhói ở tim. Nó và Phi Nhân vào nhà

-Hai người đi vui về qua ha để tui ở nhà với một đồng tài liệu cùng cái gương mặt đưa đám. Hân nói, hần đang đi xuống

-Ai hả? Nó thơ ngây

-Thì ai nữa...anh Bểng nhà cậu chứ còn ai. Phi Nhân lên tiếng

-Nói xấu gì anh đấy?

Cả 3 nhìn về phía cầu thang

-Em không biết em về phòng trước đây. Hân chạy tót lên lầu

-Em cũng về phòng đây. Phi Nhân tiếp bước

-Em...cũng về phòng đây

-Em đứng lại đó!!!! Hần ra lệnh

-“Anh ta sao vậy chứ? Tự nhiên bực bội với mình?”

-Em với Phi Nhân đã đi đâu???? Hần tiến lại gần nó, nhìn khuôn mặt lúc này của hần nó bật cười

-Haha...anh đang ghen đấy ah?

-????? “Mình ghen ư????” Mau trả lời anh đi...

-Tụi em chỉ vào công viên ăn kem, ah Phi Nhân còn gặp được con cún con nè...đẹp không? Nó vừa kể vừa giơ con cún con ra, hần chau mày

-Vui quá nhỉ? Nhìn khuôn mặt hần lúc này nhăn như con khỉ vừa ăn ớt...

-Hihi uh vui lắm anh....

-HẢ?

-Em...em về phòng. Nó chạy tót lên phòng, nhưng bị hần kịp bắt lại

-Anh phải bắt đền em....

Hần nâng cằm nó lên, đặt lên môi một nụ hôn...nó hơi bất ngờ trước hành động của hần nhưng cũng đáp trả hần bằng một nụ hôn sâu...ngọt ngào nhất...

27. Chương 27 : Tổ Thầm Chúc Phúc Cho Cậu

Phi Nhân tự hứa với lòng sẽ xem nó như một người bạn mãi mãi là một người bạn tốt. Đúng như Hân nói “Yêu không phải là sở hữu mà yêu phải nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc mới thật sự là yêu”

-Phải, cậu phải thật sự hạnh phúc đấy, Bảo Anh!

Bước xuống nhà với tâm trạng thoải mái nhất, Phi Nhân ngồi bên phòng khách nhâm nhi tách cafe nóng...Hân bước xuống thấy chuyện lạ

-Sao hôm nay trông cậu suy tư thế?

-Có gì đâu...chỉ là thấy mình lớn hơn một chút qua chuyến đi này thôi

-Uhm...mình cũng thế...ấy vậy mà gần một tháng rồi 2 ngày nữa là về Sài Gòn chắc mình sẽ nhớ nơi này lắm...Hân nhìn xung quanh nhà tiếc nuối...

-Về rồi lâu lâu anh mời tụi em xuống đây chơi có sao đâu nè. Hần bước xuống cùng nó

-Nè...nhớ nói phải giữ lời đó nha không thôi em dành Bảo Anh lại đó. Hân nói làm nó đỏ mặt

Căn nhà tự khi nào trở nên ấm cúng hơn, nó cảm thấy hân thay đổi nhiều hơn trước, cười nhiều hơn, hoạt bát hơn về lạnh lùng cũng dần biến mất. Phi Nhân nhìn nó vui vẻ bên cạnh anh mình cậu thầm chúc mừng cho nó nhưng nỗi đau đó cậu vẫn đang cố xóa đi...tự hỏi “Bao lâu?”. Hân nhìn ba con người đó, nụ cười hạnh phúc nở trên môi, cũng muốn mình có một bờ vai vững vàng nương tựa....

Vậy là một tháng cho chuyến đi thực tế đã kết thúc. Mọi người trở về mang theo những niềm vui và những dư âm của chuyến đi không thể quên...nó, hân, Phi Nhân, Gia Hân, Cao Kỳ, Vân Kỳ, Thiên Ân, Bảo Nam...đều tìm thấy một đích đến, một niềm vui len lỏi trong mỗi trái tim đang và sẽ yêu...

Hôm bay là buổi thuyết trình báo cáo về chuyến đi một tháng qua. Trong lớp nó từng nhóm một lên nói về đề tài mà mình đã chọn, nhóm 1, nhóm 2, nhóm 3...Đến lượt nhóm của nó thì Hân là người lên thuyết trình

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hân. Mở đầu là giới thiệu về đề tài, tiếp theo là ý tưởng, nội dung, những điểm mạnh, điểm yếu, cuối cùng là giải pháp...hoàn thành xuất sắc bài thuyết trình...tiếp đó là những câu hỏi hóc búa của lớp và cả của thầy đưa ra nhóm nó đều trả lời một cách rành mạch. Điểm số cao nhất thuộc về nhóm nó và nhóm Cao Kỳ...

Vui mừng với số điểm gần đạt được cả nhóm tổ chức ăn mừng tại nhà nó có cả nhóm của Cao Kỳ, còn có thêm 2 vị khách mời đặc biệt là hân và Bảo Nam

-Sao cậu lại đến đây? Hân thấy Bảo Nam

-Còn cậu sao lại ở đây? Bảo Nam hỏi ngược lại hân

-Mời hai người vào nhà. Nó và Cao Kỳ bước ra

Ánh mắt hân và Bảo Nam nhìn nhau, nó nhanh miệng

-Anh Bảo Nam là người yêu của bạn em, Cao Kỳ

Hân nheo mày nhìn Bảo Nam đang gãi đầu

-Mày dấu bạn bè vậy hả? Về tao xử mày sau?

-Còn đây là...Nó lúng túng không biết giải thích sao, Cao Kỳ lên tiếng

-Anh Bạng bạn của Bảo Anh, bạn em

-Hả??? Haha thì ra đây là con mèo hoang của mày sao? Bảo Nam cười mà không để ý hai ánh mắt đang nhìn mình đầy sát khí

-Anh vừa nói gì? Ai là mèo hoang? Nó bắt đầu giở chiêu giang hồ

-Anh...hihi tại thằng Khánh Bạng chứ không phải tại anh đâu. Bảo Nam kéo Cao Kỳ vào trong bỏ hân lại cùng với cái đầu đang bốc khói

-VŨ KHÁNH BẶNG!!!Nó dùng hết công suất

-Anh...tại lúc đó em cào làm rách áo anh...anh...

-Vậy là anh gọi em là mèo hoang hả tên biến thái kia!!!!

-Anh là Vũ Khánh Bạng...hân dùng ánh mắt hun tợn nhìn nó làm nó sợ gay ốc, hân đi lại nó ôm nó vào lòng thổ lộ “Em là con mèo hoang đáng yêu nhất của anh” Nó đỏ mặt, tìm lại lỗi nhệch vì câu nói của hân

-Hai người có vào không? Tụi này xử hết là nhện nha! Hân vọng ra

Nghe thế nó đẩy hân ra, kéo hân vào trong, ăn mà ngu gì không ăn, nghĩ tới ăn cắp mắt nó sáng rực...Tiếng la hét, tiếng nhạc in ỏi, tiếng trêu đùa, tiếng cười in ỏi làm huyền não cả một khuôn gian về đêm yên tĩnh. Phi Nhân nhắm nháp ly rượu trên tay, lòng cậu đau nhưng nhìn thấy nó vui vẻ như thế cậu cũng mừng nguyện rồi

-Nè sao em không ra nhảy với mọi người? Hân lại gần Phi Nhân

-Em thích ở đây hơn. Nhắm tiếp ly rượu Phi Nhân nói tiếp: “Anh phải chăm sóc tốt cô ấy”

-Anh biết, anh sẽ bảo vệ cô ấy bằng mọi giá

-Em tin anh. Phi Nhân vỗ nhẹ lên vai hắn. “Mình ra với mọi người đi”

Hắn vui vẻ cùng Phi Nhân bước ra phía mọi người. Bảo Nam gặp lại hắn lần này cậu thấy hắn đã thay đổi rất nhiều mi้ม cười cho người bạn của mình...

Buổi tối cùng âm nhạc cực đỉnh, tiếng la hét, tiếng cười đùa pha lẫn vị nồng của rượu...làm cho con người ta mau say hơn. Tiệc kết thúc cũng là lúc mọi người không còn tỉnh táo để có thể tự về nhà...bây giờ phòng khách của nó trở thành phòng ngủ đặc biệt chứa cả 8 người...

Mặt trời đã ló dạng mà trong căn nhà đó, cả 8 người vẫn chưa nhút nhích...tư thế ngủ cực kỳ đáng yêu: nó nằm trên sàn, tay đặt trên mặt Hân, chân gác trên mình hắn...Hân gác chân trên người Vân Kỳ, tay túm mắt của Thiên Ân. Hắn thì ôm sát nó. Cao Kỳ tay đặt trên người Bảo Nam riêng duy nhất có Phi Nhân yên vị trên cái ghế sofa thanh thần nhất, cũng như với tâm trạng Phi Nhân lúc này thật bình yên....

28. Chương 28 : Đóng Thế

-Dạ, con nghe!

—
-Sao ạ?

—
-Tìm được rồi ạ?

—
-Gặp mặt sao ạ?

—
-Dạ con biết rồi!

Tắt điện thoại với vẻ mặt thất thần, Hân nhìn nó lên tiếng

-Có chuyện gì vậy? Ai gọi thế?

-Ba tao...

-Có chuyện gì mà mà ỉn vậy?

-Ba tao vừa gọi nói đã liên lạc được với gia đình anh Bi...

-Sao? Vậy mà phải vui lên chứ sao lại buồn thế kia?

-Tao...ba tao nói để tụi tao gặp mặt trước sau đó hai bên gia đình sẽ gặp và tính chuyện kết hôn

-Hả? Vậy còn...

-Tao...bây giờ tao không biết phải đối diện với anh Bi sao nữa...tao có lỗi với anh ấy còn anh Băng nữa....

-Vậy khi nào gặp người đó?

-Hai ngày nữa...ba tao nói đã hẹn rồi

-Sao? Vậy bây giờ mà tính làm sao?

Nó nhìn Hân với ánh mắt cầu cứu

-Mày...giúp tao đi...

-HẢ? Giúp...giúp như thế chứ? Tao...

-Hân...giờ mà không giúp tao...không ai giúp nữa đâu

-Nhưng...bằng cách nào?

-Mày đi gặp anh Bi giúp ta nha! Lâu rồi không gặp nên tao nghĩ anh ấy sẽ không nhận ra đâu...mày nhớ cư xử đàng hoàng nhé tao không muốn làm anh Bi buồn đâu, rồi từ từ tao sẽ gặp anh Bi nói rõ mọi chuyện....mong là anh ấy sẽ bỏ qua cho tao....

Hân nhìn con bạn khề gật đầu nhưng trong lòng nhỏ không biết rồi mọi chuyện có như nó nói hay không? Liệu Bi sẽ như thế nào khi biết ra sự thật và...nó và hân...??? khề thở dài

Trong lúc đó tại nhà hân không khí cũng không kém nhà nó là bao

-Mày định như thế nào hả Bắg? Mèo hoang của mày mà biết chuyện...rắc rối rồi đây? Bảo Nam lên tiếng
Hân nhìn Bảo Nam với cái nhìn nẩy lửa, ném cái gối vào mặt Bảo Nam cũng may cậu né kịp

-Mày mà còn gọi Bảo Anh như thế đừng có trách tao

-Hê hê...làm gì nóng vậy

-Vậy bây giờ cậu tính sao? Nhật Bảo nói

-Tao...bé Su Su mà biết chuyện tao với Bảo Anh em ấy sẽ không tha thứ cho tao...Về mặt hân đượm buồn

-Nhưng còn năm ngày nữa thôi...Bảo Nam xen ngang

-Vậy bây giờ 2 đứa bây phải giúp tao...

-Hả? Giúp làm sao? Cả hai đồng thanh

-Thì một trong hai đứa đóng giả là tao đi gặp Su Su. Hân đưa ánh mắt nhìn hai thằng bạn

-Tao không được đâu...Cao Kỳ mà biết sẽ giết tao chết, mày cũng biết tính khí Cao Kỳ như thế nào mà...Bảo Nam khề rùng mình

-Vậy chỉ còn Nhật Bảo, nhất định cậu phải giúp tớ. Ánh mắt đầy hy vọng nhìn Nhật Bảo

-Thôi được rồi tớ giúp nhưng giấy không gói được lửa đâu

-Uhm tớ biết...tớ sẽ nhanh chóng tìm cách...

Không gian im lặng hân chỉ còn tiếng thở dài quanh quẩn trong không khí lạnh lẽo của gian phòng

Kỳ thi cuối khóa cũng sắp đến, chỉ còn hai ngày nữa thôi...cái cảm giác lo lắng ôn bài cho kỳ thi cộng thêm cái lo lắng cho ngày gặp lại lại làm cho cả nó và hân thật sự mệt mỏi.

Gần đến ngày thi nó và hân ít gặp nhau hơn vả lại gặp nhau trong lúc này càng làm cho cả hai bối rối...Hân thì luôn có 2 người bạn thân thiết bên cạnh, nó thì có Hân và cả nhóm trên lớp...ấy vậy mà nỗi lo lắng về người hiện tại và nỗi lo lắng về người quá khứ làm cho cả hai thật sự mệt mỏi rất nhiều...

-Hân, mấy ngày nay Bảo Anh sao thế? Phi Nhân hỏi

-Ah...tại nó lo lắng cho kỳ thi ấy mà hihi, nó sợ bị trượt...Hân nói mà không dám nhìn mặt Phi Nhân

-Haha Bảo Anh làm sao có thể trượt kia chứ

-Hihi mình cũng nghĩ vậy. Cười trừ lảng tránh ánh mắt của Phi Nhân Hân chạy đến chỗ ngồi

Phi Nhân nhúu mày không tin những gì Hân nói nhưng không thể nghĩ ra vấn đề gì cả

-Bảo Anh! Cậu có xem tớ là bạn không? Nó quay sang Phi Nhân, trừng mắt nhìn

-Sao tự nhiên cậu lại hỏi như vậy? Tớ không xem cậu là bạn thì còn ai nữa hihi

-Vậy cậu nói cho tớ biết cậu có chuyện gì thế? Phi Nhân nghiêm nghị

-Tớ...

-Vậy được rồi không cần cậu trả lời. Phi Nhân quay mặt sang hướng khác về mặt giận dữ

-Ra về đợi tớ, tớ sẽ kể cho cậu nghe

Phi Nhân miễn cười, cậu biết thế nào Bảo Anh cũng thế mà...

Ra về Phi Nhân đợi Bảo Anh và Hân ra, cả 3 ra phía ghế đá trong sân trường, gió khẽ lay động làm mái tóc nó bay bay...Ngồi yên vị trên ghế đá, nó kể mọi chuyện cho Phi Nhân nghe, Phi Nhân nhìn nó ngạc nhiên vậy là cậu đã có thể khẳng định chính xác 100% Bảo Anh là Su Su.

-Vậy cậu định làm gì?

-Mình nhờ Hân đi giúp

Ngay câu nói của nó phát ra, Phi Nhân định nói gì đó nhưng nghĩ lại...cậu khẽ miễn cười

-“Lần này có kịch hay để xem đây...Anh Băng chắc hẳn sẽ bất ngờ lắm” haha. Phi Nhân thầm nghĩ rồi phát ra tiếng cười lớn

-Cậu cười cái gì? Vui lắm sao? Nó quạo, nhận ra mình hơi quá Phi Nhân dừng lại

-Không...tớ xin lỗi...vậy Hân sẽ đi thay cậu ư?

-Uhm...tớ không biết quyết định của mình có đúng không nữa?

29. Chương 29 : Cùng Suy Nghĩ

Một ngày mới lại bắt đầu với những lo lắng cho kỳ thi, từng tốp người bước vào phòng thi trong không khí ẩm đậm...Ngoài sân trường chỉ còn tiếng gió khẽ lay động những nhánh cây làm cho những chiếc lá vàng vung vãi khắp sân ...

Ngày thi cuối cùng mang nhiều nét căng thẳng trên từng khuôn mặt, nó và cả hân tạm gác chuyện gặp mặt sang một bên chăm chú vào ngày thi cuối cùng. Bước ra khỏi phòng thi, nó thở phào nhẹ nhõm....nhưng chưa được bao lâu thì gương mặt u ám lại trở về

-Nè làm bài được không sao mặt như đưa đám vậy? Hân hỏi

-Uhm ổn...Tại tao lo ngày mai thôi

-Anh Băng kia... Hân chỉ tay về phía trước định gọi nhưng bị nó ngăn lại

-Mày định làm gì vậy hả? Bây giờ tao chưa thể gặp anh Băng được...

-Uhm....tao hiểu, mình về thôi

-Bảo Anh, Gia Hân đợi tớ với. Phi Nhân từ đằng xa chạy lại. “Làm bài được không?”

-Uhm...Cả hai đồng thanh

-Sao vậy? ah...thôi không sao đâu...từ từ mọi chuyện sẽ được giải quyết mà hihi. Đi ăn gì không? Phi Nhân nghĩ thầm nếu nó biết người đó là hân chắc chắn sẽ không mang về mặt như thế

-Hôm nay mình không có tâm trạng ăn uống. Hẹn Phi Nhân hôm khác nha. Minh về trước đây

-Thôi bọn mình về nha! Hân nói rồi cùng nó đi về

Nhìn theo hai dáng người ra tới cổng trường, nụ cười ma mãnh hiện diện trên khuôn mặt Phi Nhân

-Kỳ này anh tiêu rồi Khánh Băng, haha...

Ngồi nhìn ra khung cảnh bên ngoài, nó thấy lòng nhẹ đi phần nào, gió...thoai thoải quanh tóc nó làm nó thật dễ chịu....nó nghĩ về hân về anh Bi của nó...

-Anh Băng biết chuyện này sẽ như thế nào nhỉ? Còn anh Bi, anh ấy có giận mình đã thất hứa không...???

Ngay lúc này tại nhà hân, hân cũng trầm tư không kém

-Mấy ngày nay không liên lạc với Bảo Anh, em ấy có giận mình không? Sao mọi chuyện lại như thế...dù biết trước nhưng sao nó lại đến quá nhanh...Điên mất không phải ban đầu mà rất muốn gặp lại Su Su sao? Nhưng giờ mà đang nghĩ gì thế...? Su Su biết mà không giữ lời hứa sẽ rất buồn...còn Bảo Anh...làm sao đây???

Hắn khò vào đầu, rồi rầm không biết giải quyết mọi chuyện như thế nào....

-Anh Bằng, em đến... - Phi Nhân bước vào nhà thấy hành động của hắn cố gắng không bật cười

Ngước mặt lên nhìn thấy Phi Nhân, hắn ngượng

-Em qua đây có việc gì không?

-Ah chỉ là mấy ngày nay không gặp anh qua xem anh như thế nào thôi. Mà anh sao thế...??

-Ah...không có gì đâu chỉ là...Su Su đã về

-Sao? Phi Nhân tỏ vẻ ngạc nhiên

-Uh...Mai tụi anh sẽ gặp nhau

Cười, đoán cái vẻ mặt của anh mình khi nhìn thấy Hân xuất hiện không biết mọi chuyện sẽ như thế nào...???

-Nè em cười gì thế? Vui lắm sao? Hắn bực mình

-Không...vậy anh định như thế nào?

-Anh đã nhờ Nhật Bảo đi thay, anh không biết mọi chuyện rồi sẽ ra sao nữa

Ngạc nhiên trước câu trả lời hắn, không ngờ nó và hắn có cùng suy nghĩ

-Uhm, mọi chuyện sẽ tốt mà...thôi em về đây

30. Chương 30 : Người Xưa Gặp Lại

Ngày gặp nhau cuối cùng đã đến, trước khi đi đến nhà hàng đã được đặt chỗ trước. Nó nhìn Hân căn dặn thêm một lần cuối

-Mày nhớ đừng làm gì quá nha! Xem giúp tao hiện giờ anh Bi có khỏe không? Thăm dò anh ấy hộ tao nhé!

-Uhm tao biết rồi...khéo lo

-Hihi trong cả vào mà y đó

-Uhm tao sẽ cố gắng hết sức nhưng...mày cũng phải tính đi không dẫu mãi được đâu

-Uhm tao biết chứ

Tại nhà hắn không khí căng thẳng cũng không kém

-Nè cậu nhớ không được làm gì Su Su buồn nhé! Tớ mà biết cậu làm gì chết với tớ

-Ấy...tớ biết rồi...hehe...Su Su chắc đẹp nhỉ. Nhật Bảo nhìn hắn chăm chọc

-Uhm...nhưng không biết sau những ấy năm Su Su có thay đổi gì không? Mà nè...tớ nói rồi nhé cậu mà làm gì con bé biết tay tớ. Đưa ánh mắt rục rủa nhìn Nhật Bảo

-Hihi...tớ không dám....

-Hai cậu xong chưa? Lẽ mề quá, tớ đợi lâu quá rồi...Bảo Nam ngoài phòng khách

Ra xe, khởi động chiếc xe từ từ lẳng bánh đưa 3 chàng trai đến điểm hẹn. Cùng lúc đó chiếc xe của Phi Nhân tại nhà nó cũng rời đi

Nhật Bảo vào trước từ tốn ngồi xuống, trong một bộ vest màu trắng nhìn cậu mang một nét đẹp hiền hoà, ấm áp rất dễ gần...trên ngực cài một bông hoa màu đỏ theo đúng như những gì hắn được ba mẹ căn dặn tránh trường hợp không nhận ra nhau.

Hân bước vào trong một chiếc đầm hồng, tay cầm một nhành hoa hồng màu đỏ, nhìn xung quanh tìm người con trai tên Bi...cuối cùng đã tìm ra người ngồi ở trong cùng, trên ngực có bông hồng màu đỏ...

-Chào em! Nhật Bảo lịch lãm đứng dậy khi thấy người con gái cầm một nhành hoa hồng bước đến trước bàn của mình

-Dạ, chào anh! Nụ cười nhẹ nhàng cùng lời nói khiến cho Nhật Bảo xao xuyến, tim đập lồi một nhịp

-Em ngồi đi...Kéo ghế, miềm cười nhìn người trước mặt

-Dạ

-Em dùng gì?

-Gì cũng được ạ!

Nhật Bảo gọi món, cả hai ngồi chờ người phục vụ mang ra, Nhật Bảo nhìn Hân...vẻ đáng yêu của Hân dường như đã cuốn hút Nhật Bảo

-Anh đừng nhìn em như thế làm em ngại. Hân e thẹn

-Hihi...anh xin lỗi...do em xinh quá...Mặt Nhật Bảo và cả khuôn mặt của Hân ửng hồng

-Anh cứ trêu em...

-Không...anh nói thật lòng...

-Thôi...em xấu xí...làm gì được như anh nói

-Không...anh nói thật...em rất xinh...

-Cám ơn anh...mà cô chú vẫn khoẻ chứ anh Bi?

-Không anh là Nhật....ah uhm ba mẹ anh vẫn khoẻ...hihi. Mém tí lộ tẩy

Hân nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Nhật Bảo rón kiêu chế cảm xúc

-Anh hiện giờ ở với cô chú sao?

-Không...ah đúng rồi. “Sao mình bối rối vậy ta?”. Su Su, em về đây lâu chưa?...

—— (Đâu phải gọi tên Hân đâu mà trả lời)

-Su Su nghe anh nói gì không?

Giật mình, Hân nhớ lại nhiệm vụ của mình

-Dạ, em về đây học cũng khoảng nửa năm rồi

Tiếng “Dạ” nhẹ nhàng làm cho lòng ai đó xao xuyến, nhìn Hân làm cho Hân đỏ mặt chỉ cuối đầu. May mắn lúc đó người phục vụ mang đồ ăn ra

-Em dùng đi. Nhà hàng ở đây nấu ăn không tệ đâu. Nhật Bảo gấp vào chén của Hân

-Cám ơn anh! Anh cũng dùng đi...

Ban đầu gặp nhau hơi rụt rè nhưng sao hồi lâu nói chuyện lại thấy hợp nhau, tâm trạng căng thẳng cũng giảm đi thay vào đó là những câu trêu đùa làm cả hai thấy gần nhau hơn

Hắn và Bảo Nam đưa Nhật Bảo đến rồi sang một nhà hàng gần đó chờ đợi, Bảo Anh và Phi Nhân cũng thế nhưng trùng hợp thay nhà hàng mà nó và Phi Nhân bước vào lại là nơi mà hai chàng trai kia đang ngồi nhâm nhi tách cafe

-Ủa...anh Băng, anh Nam hai người cũng tới đây sao. Phi Nhân cùng nó đi vào

Ánh mắt hắn đánh lại khi thấy nó đi cùng Phi Nhân, Phi Nhân liền nói

-Em với Bảo Anh đang đi công chuyện...đừng có nhìn em thế chứ...

-Ah....anh có nói gì nào...

-Hehe...ghen thì nói đại là ghen đi...

-Mày...im...Khuôn mặt lạnh như băng nhìn Bảo Nam

-Hehe...tao nói sai đâu. Quay sang nó: “Bảo Anh em ngồi đây đi”

-Mà em với Phi Nhân đi đâu thế? - Gương mặt hình sư

-Em...ah em nhờ Phi Nhân chở đi mua ít đồ ấy mà hihi...

-Sao không gọi anh?

-Ah...Ờ...tại em sợ anh bận việc...

-Thôi...gọi món ăn gì đi, hỏi gì mà lảm thế...em với Bảo Anh chỉ đi mua đồ thôi...nhìn cái mặt hehe. Phi Nhân châm chọc

-Anh chỉ hỏi thôi....Lãng tránh

Hai người còn lại nhìn nhau cười....nhìn cái mặt của hắn lúc này không cười sao được....

Bên này hắn đang lo không biết làm sao về trước vì đã đến giờ hẹn với Nhật Bảo, bên kia nó và Phi Nhân nhìn nhau...lo lắng không biết phải xin về như thế nào đây????

-Em/ Anh...Nó và hắn cùng nói

-Anh nói trước đi

-Anh có việc phải đi trước e và..Phi Nhân về sau nhé!

Mừng thầm vì thoát nạn, nó tủm tủm cười

-Vui lắm sao? Hắn chau mày

-Ờ...không...dạ anh về trước đi, em với Phi Nhân đi xong về ngay

-Uhm...về phải gọi ngay cho anh đấy

-Em biết rồi mà...anh đi đi...

Nhìn nó thêm một lần nữa như nhắc nhở, hắn cùng Bảo Nam đi ra. Đợi họ đi khỏi rồi nó cùng Phi Nhân sang đón Hân

Hắn đứng trước nhà hàng điện thoại cho Nhật Bảo

-Cậu với Nam về trước đi, mình cùng Su Su đi ra công viên một lúc rồi về

-Hử? cậu nói gì?

-Uhm hehe...vậy nha! - Tắt máy cái rụp, Nhật Bảo thở phào nhẹ nhõm “Còn nghe điện thoại chắc màng nhĩ của mình sẽ phải đi khám mất thôi!” bỏ điện thoại vào túi, Nhật Bảo đi tìm Hân

-Cái thằng này...muốn gì đây chứ? Hắn cảm thấy bực mình

Ra xe cùng với Bảo Nam trở về, nhìn thấy sắc mặt của hắn Bảo Nam không thể ngưng cười

Nó cùng Phi Nhân đến nơi nhưng không thấy Hân đâu, điện thoại cho Hân

-Mày với Phi Nhân về trước đi, tao với anh Bi về sao

-Hả?

-Uhm vậy nha...

Tút...tút....Hân đi lại với Nhật Bảo, họ cùng nhau nói chuyện cùng nhau chơi những trò chơi trong công viên, cùng nhau ngắm nhìn những que kem lạnh....

-Anh Bi anh đừng gọi em là Su Su nữa, em lớn rồi gọi em là Gia Hân nha!

-Uhm....vậy em cũng gọi anh là Nhật Bảo đừng gọi anh Bi nữa

-Dạ...

31. Chương 31 : Mừng Cho Người Bạn

Nó cùng Phi Nhân ra về, nó thấy có chút gì đó mất mát cũng có chút gì đó vui vui...Phi Nhân nhìn nó lắc đầu “Sao mà cả hai ngốc thế?”

Hân trở về nhà tâm trạng vui vẻ, giọng nó cất lên một bài hát lãng mạn về tình yêu...

-Nè...mày đã làm gì khai mau? Nó ngồi ở phòng khách đợi Hân về

-Hihi....tụi tao đi ăn uống, đi chơi trong công viên cuối cùng là đi xem phim...hihi

Nhìn khuôn mặt con bạn mình nó cố nhịn cười

-Mày thích anh Bi rồi sao?

-Ồ...tao....

-Haha...tao ủng hộ mày... Đứng đối diện với Hân nó nói

-Thật...thật sao? Mày không giận tao chứ?

-Không...nếu anh Bi cũng thích mày vậy tao làm sao giận chứ hihi. Chỉ có điều là thấy hơi bị mất mát...

-Hihi...có anh Bằng luôn bên cạnh mày còn gì nữa mà sợ....

-Uhm hihi mà mày thấy anh Bi của tao như thế nào?

-Uhm...đẹp trai, nói chuyện lịch sự lại rất hài hước luôn làm tao cười suốt buổi hihi

Nhìn nụ cười hiện diện trên khuôn mặt bạn mình, nó cũng mong sao anh Bi cũng thích nhỏ...

Nhật Bảo hí hửng bước vào nhà thì đã hứng ngay cái gối vào mặt

-Nè...cậu làm gì thế hả? Bực mình nhặt cái gối ném về phía hắn

-Trước khi đi tớ đã nói gì? Cậu để ngoài tai hết sao hả?

-Thì tớ có làm gì Su Su của cậu đâu chỉ là đi ăn uống, đi công viên rồi đi xem phim thôi...

-Vậy sao?

-Uhm chỉ thế thôi hihi

Nhật Bảo có vẻ khác thường, hắn hỏi tiếp

-Cậu thấy Su Su như thế nào?

-Uhm...hihi xinh đẹp, dễ thương đáng yêu hơn...mèo hoang nhà cậu hehe. Thật ra Nhật Bảo cũng chưa gặp nó bao giờ chỉ nghe Bảo Nam nói lại

-Không được gọi Bảo Anh là mèo hoang!!!

-Ấy..từ từ...nóng thế...hihi

-Mà cậu nói về Su Su có đúng không?

-Uhm...đúng, cô ấy nói chuyện rất dịu dàng, ánh mắt đó tớ mãi không thể quên...Nhật Bảo đang mơ màng

-Cắm cậu nghĩ lung tung....

-Gi chứ!...Cậu có Bảo Anh rồi thì tơ có quyền theo đuổi Su Su...

-Tớ cắm cậu... “Mình sao thế! Cậu ấy nói đúng kia mà”

-Cậu đừng có ngang ngược quá nhé!

-Cậu có chắc cậu thích Su Su không? Có chắc cậu sẽ bảo vệ em ấy không?

-Tớ chắc chắn với cậu

-Được...tớ tin cậu...nhưng nếu tớ biết cậu đối xử không tốt với em ấy cậu đừng để tớ thấy mặt nếu không...cậu chết chắc với tớ

-Cậu yên tâm!

-Nè! Hai người nói xong chưa có để tớ xem phim không? Bảo Nam hết chịu nổi

Ầm...ầm...tay hấn ném cái gối vô mặt Bảo Nam, Nhật Bảo thuận tay ném chày nước gần đó làm cho Bảo Nam chỉ biết tay ôm bụng, tay ôm mặt trách mình sao ngu ngốc thế....còn hấn và Nhật Bảo cười hì hì...

-Buổi sáng gặp anh Bi như thế nào hả Su Su của ba

-Dạ...anh ấy...rất đẹp trai hihi...Nó đang nhớ lại những gì Hân kể

-Vậy tốt hai đứa thường xuyên gặp nhau nhé, một tháng nữa ba mẹ sẽ về rồi tính chuyện cho tụi con

-Dạ...sao ạ?

-Sao con không đồng ý sao?

-Dạ...không...chỉ là con thấy hơi nhanh....con còn đi học vả lại chắc gì bây giờ anh Bi muốn cưới con...

-Không việc gì cả...con yên tâm, ba vẫn còn nhớ lời hứa năm xưa...thôi con ngủ đi chắc giờ này bên đó cũng khuya rồi

-Dạ...con chào ba

Tắt máy, nó nằm xuống chiếc giường thân yêu, tay ôm lấy con búp bê

-Nếu anh Bi thật sự thích Hân thì tốt quá

Từ từ nó chìm vào giấc ngủ sâu

Hấn ngồi trước bàn, tay cầm lấy bé heo đã bị vấy một ít mực, thì thầm...

-Nếu Nhật Bảo có thể làm em hạnh phúc, anh cũng yên tâm hơn

32. Chương 32 : Một Người Lộ Diện

Ngày nắng ầm hể dạng, nó cùng hấn vui vẻ trong công viên, một nơi nào đó trong công viên cũng có hai đôi khác là Cao Kỳ - Bảo Nam, Vân Kỳ - Thiên Ân cũng đang cùng nhau sải bước. Phi Nhân không cho phép mình nghĩ tới nó nên vùi đầu vào sách vở mong sao thời gian có thể xoá dần hình bóng nó trong tim. Nhật Bảo thường gọi điện nhắn tin cho Hân làm nhỏ thấy yêu đời hơn, vui vẻ đón nhận những gì ầm áp mà Nhật Bảo mang lại cho nó....

Hôm nay đúng ngày 24/12 cũng là ngày sinh nhật nó, hấn, Phi Nhân, Gia Hân, Cao Kỳ, Vân Kỳ, Bảo Nam, Thiên Ân cùng chung tay trang trí ngôi nhà của hấn chúc mừng sinh nhật nó. Nhật Bảo bước vào, nhìn thấy Hân ngạc nhiên

-Hân, sao em lại ở đây?

-Ồ...anh Bảo...anh làm gì ở đây?

-Hai người quen nhau ah...tốt...vậy... - Không để hấn nói hết Nhật Bảo kéo hấn ra ngoài, để lại Hân nguyên đầu chấm hỏi to dùng

-Ai thế Hân. Cao Kỳ hỏi

-Ồ...bạn mình..."Nhưng anh ấy làm gì ở đây chứ?"

Phi Nhân nhìn Hân với khuôn mặt ngu ngơ, mi้ม cười...

-“Phim hay rồi đấy...hihi anh Bằng của tôi, ngốc quá!”

-Cậu làm gì thế? Buông tớ ra... Hấn vùng vằng

-Cô ấy...tại sao lại ở đây?

-Ai? Cậu nói Hân ah? Bạn của Bảo Anh...

-Bảo Anh? Mèo hoang hả?

-Cậu tin không? Hấn vung tay

-Hê hê...tin tin chứ...mà nghiêm túc nè...người hôm đó cậu nhờ tớ gặp là Gia Hân đó...

-Cậu...cậu nói sao?

-Uhm...Gia Hân chính là Su Su của cậu đấy

-Thật...?

-Thật...nên tớ mới bất ngờ như thế...

-Vậy bây giờ phải làm sao? Hấn trở nên ngốc nghếch

-Thì vẫn bình thường chứ sao? Tớ sẽ là anh Bi...của Su Su...

-Nhưng lẽ...

-Không nhưng gì cả...tớ còn chưa nói lời yêu cô ấy...cầm cậu xen vào

Gật đầu, hấn và Nhật Bảo quay trở vào. Hân nhìn hai người họ đi vào mi้ม cười, hấn cũng thể hiện nụ cười ngượng ngùng nhìn Hân, Nhật Bảo đẩy hấn sang một bên đi lại gần Hân

-Anh là bạn của anh Bằng sao?

-Uhm hihi bất ngờ khi gặp em ở đây

-Em cũng vậy

Hấn đang chăm chút cho cây thông lâu lâu lại nhìn sang Hân, hai người nói chuyện vui vẻ làm cho hấn cũng có đôi chút ghen tị

-“Hân là Su Su sao? Sao mình lại không có một chút ấn tượng nào vậy? Mày điên khùng gì thế...Hân chính là Su Su còn nghi ngờ gì nữa, mười lăm năm chứ có phải ít đâu..." tự gõ vào đầu mình với suy nghĩ không đầu. “Nhưng mà...Hân là bạn của Bảo Anh...Trời ơi sao mọi chuyện lại rối tung thế này?”

-Anh Bằng làm gì đó? Qua phụ em đem hoa vào đây đi. Hân gọi làm hấn tỉnh...nhìn Hân hơi bối rối

-Ồ...ah...ơ...anh đi ngay. Hấn chạy ra phía ngoài, Hân nhìn theo khó hiểu, Nhật Bảo thấy khó chịu...Hân xoay qua nở một nụ cười cho Nhật Bảo làm cậu ngẩn ngơ...

-Qua đây...xê qua đây chút đi Nam...Nhật Bảo chỉ huy

-Mày ngon leo lên đây...đứng ở đó mà cảm râm...không thấy tao đây nhợ chẳng chịt hả?

Chẳng là Bảo Nam đang treo những sợi dây kim tuyến xung quanh cửa....

-Mày bê hộ tao cái chậu này ra kia đi. Hấn kêu Nhật Bảo trông khi cậu đang ngắm nhìn Hân đang trang trí hoa

Ầm...chiếc dép bay thẳng vào Nhật Bảo

-Mày có nghe không hả? Hấn hậm hực

-Tao...hehe đi liền...hung dữ quá, ề vợ nhá! Vội chạy đi sau khi đã quăng lại câu nói cho hấn

-Cao Kỳ cậu với Vân Kỳ xong chưa? Hân vọng xuống bếp

-Sắp rồi....cậu yên tâm đi...bánh này tụi tớ phải làm thật đặc biệt hihi. Cao Kỳ đáp trả

-Ngon quá cho anh thử nha! Bảo Nam đứng ngay cửa bếp

Cao Kỳ xoay lại cười một cái té ra lửa, cầm ngay cái vá ngay đó

-Anh muốn ăn sao?

-Hehe...anh đùa chút thôi...em với Vân Kỳ tiếp tục...hehe...Băng cậu gọi tớ sao? – Bảo Nam vội chạy, chân bả vào cái xô nước....chộp nguyên con ếch to tướng, sau đó là một trận cười...ra nước mắt

Phi Nhân đang trang trí những chùm boong bóng quanh cửa. Công việc diễn ra gần xong, bây giờ chỉ còn treo trước cửa một chùm hoa tuyết giả để khi người từ ngoài mở cửa bước vào sẽ làm cho tuyết rơi xuống...thật lãng mạn

-Mọi người làm tốt lắm, bây giờ mọi người về nghỉ tí nha tối nay bọn mình sẽ...cho Bảo Anh thật bất ngờ. Hấn nói xong mọi người tán dương cười thích thú...

-Mà bây giờ làm sao về? Vân Kỳ hỏi

-Uhm...mở cửa là tuyết rơi hết...nhà có cửa sau không anh Băng? Hân hỏi

-Hehe...mọi người thiệt là...có sao không...đi theo anh. Bảo Nam nói

Nhà này không biết của ai nữa, khách hỏi chủ nhà chưa trả lời mà bạn chủ nhà trả lời rồi...

33. Chương 33 : Người Thứ Hai Lộ Diện

Buổi tối hấn sang đón nó. Nó khoác lên người một chiếc đầm xanh của nước biển trông nó thật thuần khiết, phần mái tóc để sang một bên, tóc dài được uốn xoan để một bên vai...nó bước xuống nhà làm cho ai đó ngây ngất

-Nè...sao nhìn em như thế? Em xấu lắm sao?

-Ồ...không hôm nay em xinh lắm

Lời khen của ai kia làm cho nó thẹn thùng, khuôn mặt trở nên ửng hồng từ khi nào không hay. Đưa nó đến nhà, hấn mở cửa xe cho nó...nó bước xuống, dấu chấm hỏi hiện trong đầu

-Đây là đâu vậy anh? Nó nhìn căn nhà khá to của hấn

-Nhà anh. Em vào đi...

Hấn kéo tay nó đi vào

-Em mở cửa ra đi, có điều bất ngờ dành cho em

Nghe lời hấn, nó mở cửa ra, tuyết bay trắng xóa...chiếc bánh kem được Cao Kỳ và Vân Kỳ cất công làm được đưa đến trước mặt nó, bài hát Happy birthday vang lên. Quá bất ngờ, nước mắt hạnh phúc nó rơi....

-Cám ơn mọi người, mình thật sự rất bất ngờ...mình hạnh phúc quá

Hấn đi lại ôm nó, trao cho nó món quà

-Ngốc! khóc gì chứ...anh tặng em...chúc em sinh nhật vui vẻ. Nở một nụ cười dịu dàng

-Cám ơn anh!

-Nè tặng mày, không được khóc nhé! Hân trao quà cho nó

-Tặng cậu. Đến lượt Phi Nhân

-Tặng cậu...sinh nhật vui vẻ. Cao Kỳ, Vân Kỳ, Thiên Ân cùng một lúc

-Tặng em...bé mèo hoang...sinh nhật vui vẻ. Bảo Nam nói

“Bé mèo hoang” Nó nghe xong ánh mắt đanh trở lại, hần cũng thế, hai ánh mắt nhìn Bảo Nam như muốn ăn tươi nuốt sống. Bảo Nam thấy tình hình không được khả quang cho lắm....

-Hê hê...vào...vào đây ngồi đi Bảo Anh dễ thương

Hahaha...trận cười vang lên làm cho không khí trở lại như lúc nó vừa bước chân vào. Nhật Bảo tiếng lại gần nó

-Chúc em sinh nhật vui vẻ

-....????? Cám ơn anh. Anh là.....

Hân vội kéo nó sang chỗ khác, để lại mọi người trong nhà với ánh nhìn khó hiểu

-Gì vậy Hân?

-Anh đó là...

-Là ai?

-Anh Bi

-HẢ? SAO ANH ẤY LẠI Ở ĐÂY

-Suyt! Mày be bé cái miệng lại dùm tao. Anh ấy là bạn của Anh Bằng

-SAO HẢ? BẠN ANH BẰNG SAO?

-Trời ơi đã bảo mày be bé cái miệng lại mà. Hân che miệng nó lại

-Vậy bây giờ làm sao? Nó rối rắm

-Mà khoan cứ bình tĩnh đi, dù sao anh Bảo cũng gọi tên tao chứ không gọi Su Su nên cứ bình tĩnh, xem như mày với anh ấy mới gặp nhau lần đầu....

Gật gật, nó gật đầu theo Hân đi vào

-Có chuyện gì vậy Bảo Anh? Hần đi đến nó, kéo nó ngồi xuống ghế

-Ah...không...tại em có chút việc riêng với Hân ấy mà. Hần chau mày nhìn nó rồi xoay qua Hân, Hân quay về phía Nhật Bảo sợ bị bại lộ còn hần liền xoay lại vì không dám nhìn thẳng vào Hân

-Nè...tặng em...anh là Nhật Bảo là bạn của Khánh Bằng đồng thời là....Hân che miệng Nhật Bảo lại không cho Nhật Bảo nói tiếp, nó cũng sợ, hần còn sợ hơn...nó nhìn Nhật Bảo ngại ngùng

-Ah...đây là bạn mình...mới quen..Hân nói nhanh sau đó

-Hihi thôi mình nhập tiệc đi mọi người. Thiên Ân lên tiếng

-Nè làm như chết đói lắm hay sao vậy? Cao Kỳ tiếp lời

-Hehe làm gì nóng thế bà chị

-Ai bà chị hả? Tui bộ già lắm sao?

-Không phải già mà là...quá già...hê hê...Bảo Nam vội chạy....cuộc rượt đuổi trong nhà giữa Bảo Nam và Cao Kỳ bắt đầu...

Tiếng cười âm ỉ vang vọng trong căn nhà tưởng chừng như lạnh lẽo nay lại trở nên ấm cúng hơn...nhờ ai???
Cạnh đó, có một ai đang nở một nụ cười ma mãnh đáng yêu, lắc đầu với cái suy nghĩ của mình

-“Vui thật, anh Bằng, Bảo Anh hai người ngốc thật”

34. Chương 34 : Vị Khách Không Mời

Không khí đang náo nhiệt, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ mọi người ngồi vào bàn tiệc...đằng xa ngoài cổng có một cô gái lạ bước vào tay kéo theo một chiếc vali to tướng, khuôn mặt khả ái cùng trang phục là quần jean ngắn kết hợp với áo thun bó sát thêm phần gợi cảm...Bước vào cửa người con gái ấy vội thả chiếc vali ra chạy về hướng của Nhật Bảo

-Anh Bảo yêu dấu...uhm ngoa...Hôn một cái vào má làm cho ai đó sững sờ, lại làm cho ai đó tức giận...

-Anh Khánh Bằng...uhm ngoa...hihi gặp lại anh em vui quá. Thêm một cái hôn nữa lại làm ột trái tim đau nhói

-Anh Bảo Nam...uhm ngoa...cái ôm cổ cùng cái hôn bên má là cho ai kia bất ngờ và làm cho ai kia sững người, giận dữ

-Cô gái này là ai thế? Hân bực tức, Nhật Bảo chưa bao giờ thấy Hân như thế từ khi quen biết đến nay, có chút vui...

-Đây là...

-Khỏi cần nói tôi hiểu rồi...Hân bỏ chạy ra phía sau vườn, Nhật Bảo liền đuổi theo

-Hứ...! Nó và Cao Kỳ cũng đứng lên đi ra phía khác, Bảo Nam cùng hân chạy đuổi theo

Người con gái đó, Vân Kỳ và Thiên Ân đứng nhìn theo không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trông khi đó Phi Nhân lại như không có chuyện gì, nhâm nhi ly rượu trên tay

-Cô áo đỏ thật, mới về đã gây ra chuyện rồi

Người con gái đó nhìn về hướng phát ra giọng nói, đi lại gần

-Anh là ai? Tôi làm gì mà anh nói tôi gây chuyện?

-Haha...cô nhóc quên tôi rồi sao?

Nhỏ chau mày nhìn tên đang đứng trước mặt mình, thấy quen quen....

-Anh có phải...anh là Phi Nhân không? Hihi anh Phi Nhân em nhớ anh nhiều nhiều lắm. Nhỏ ôm Phi Nhân mặc cho cậu cứ đẩy nhỏ ra

Vân Kỳ và Thiên Ân nhìn hai con người trước mặt chẳng hiểu gì cả

-Đây là...? Vân Kỳ giờ mới lên tiếng

-Dạ...em là Bảo Trân, là em gái của anh Nhật Bảo hihi. Bảo Trân nở một nụ cười thật tươi

-Uhm hihi chị là Vân Kỳ còn đây là Thiên Ân bọn chị đều là bạn của anh em

-Là con nhỏ gây chuyện thì có. Phi Nhân lên tiếng

-Gì...gì chứ em gây chuyện hồi nào?

-Về về đây làm gì?

-Tại...tại người ta nhớ anh chứ bộ. Bảo Trân then thùng

-Gì? Sao lại nhớ...tôi với cô có là gì đâu mà nhớ...lãng xẹt...

Phi Nhân nói rồi đi sang chỗ khác tránh mặt ai kia, nhưng ai kia vẫn lẻo đẻo theo nói chuyện suốt làm cho Phi Nhân nhức cái đầu

35. Chương 35 : Cả Hai Điều Không Phải

Nhật Bảo chạy theo Hân ra phía sau vườn, thấy Hân ngồi thúc thích tim cậu chột nhối lên, đi lại gần, ngồi cạnh Hân, đưa tay ôm lấy Hân mặc cho Hân đẩy ra

-Đừng khóc nữa, anh không thích nhìn em khóc...

-Anh tránh ra đi...hức...hức...tôi có là gì đâu mà anh thích với chả không

Khẽ cười trước câu nói của Hân, Nhật Bảo xoay Hân lại nói

-Người đó là em gái anh! Hihi em ghen sao?

Trợn mắt nhìn Nhật Bảo, Hân thấy mình xấu hổ đành cuối đầu

-Nè,...nâng cằm Hân lên, Nhật Bảo thỏ thẻ

-Anh biết em đang ghen...anh vui vì điều đó em biết không? Như vậy chứng tỏ là em yêu anh

-Ai...ai yêu anh cơ chứ. Vội quay sang chỗ khác che đi cái gương mặt ửng hồng của mình

-Vậy không yêu đúng không? Không yêu anh nhảy xuống hồ này chết cho em xem nhé! Vừa nói là kèm theo hành động

Ầm...1s...2s...3s...30s...không thấy động tĩnh gì Hân hoảng quá, chạy về phía thành hồ vừa khóc vừa kêu to

-Anh Bảo anh đâu rồi đừng làm em sợ...em yêu anh mà ...Vừa dứt lời Nhật Bảo đã ngói lên mặt nước làm Hân giật mình

-Haha...em đồng ý rồi nhé! ANH YÊU EM GIA HÂN. Nhật Bảo hét lớn

-Nè anh làm gì mà hét lên thế...mau lên đây đi cầm bây giờ, anh ướt hết rồi nè...

Nhật Bảo nhảy lên, ôm chầm lấy Hân làm cho Hân cũng ướt theo mình

-Anh yêu em nhiều lắm...

-Em cũng yêu anh!

Nhưng như chột nhớ ra điều gì...Hân vội đẩy Nhật Bảo ra...

-Em sao thế?

-Em...em...

-Em sao?

-Nếu em không phải là Su Su anh có yêu em không?

-.....Im lặng, Nhật Bảo cũng nhớ ra....

-Có không? Hân thấy Nhật Bảo im lặng, tim nhỏ như ngừng đập

-Anh...

-Không sao...em hiểu...em thật sự không muốn gạt anh nữa...em thấy mình càng ngày càng yêu anh hơn...em không thể gạt anh nữa. Hân đẩy Nhật Bảo ra

-Sao? Em gạt anh? Chuyện gì?

-Thật sự...thật sự em không phải là Su Su, bạn em nhờ em thay nó gặp anh vì một số chuyện...em đã gạt anh...người anh yêu không phải em mà là Su Su đúng không? Tiếng nói hòa cùng tiếng khóc là cho Nhật Bảo sững người, cậu thấy một niềm vui...

-Không...em ngốc quá! Người anh yêu là em, là Gia Hân - Huỳnh Gia Hân. Nhật Bảo ôm nhỏ vào lòng thỏ thẻ

-Sao? Thật sao?

-Thật...anh cũng không phải là Bi...anh là Nhật Bảo, là bạn của Bi, cậu ấy cũng nhờ anh giúp...

Tiếng nói của Nhật Bảo làm cho trái tim ai kia xao xuyến, làm cho ai kia thấy được hạnh phúc là như thế nào, một nụ hôn sâu được đặt trên đôi môi nhỏ, tim đập nhanh hơn nhỏ khẽ nhón chân đáp lại nụ hôn hạnh phúc...

-Bảo Anh, Cao Kỳ nghe bọn anh nói. Hắn cùng Bảo Nam kéo tay hai người con gái chạy trước lại

-Nói gì nữa chứ...hức...hức...Nó khóc

-Đó là em của Nhật Bảo, Bảo Trân xem tụi anh như anh trai nên mới có hành động như thế... - Bảo Nam ôm lấy Cao Kỳ

-Thật không?

-Thật...đó là Bảo Trân, em gái của anh...nhỏ này vào biết tay anh. Nhật Bảo cùng Gia Hân tay trong tay đi lại

-“Anh Bi có em gái sao? Mà cũng có thể...con bé đó nhỏ tuổi hơn mình mà” Suy nghĩ hiện lên trong đầu nó Nó và Cao Kỳ tỏ ra ngượng ngùng vì hành động vừa rồi, hắn ôm nó vào lòng

-Em ngốc quá! Ghen nữa có đấy... Nụ cười hiện trên môi hắn

-Em nữa lần sau nghe anh nói hết đã biết chưa? Bảo Nam ôm Cao Kỳ trách yêu

Nhật Bảo choàng tay qua eo của Hân làm nhỏ ngại ngùng, sức nhớ ra

-Anh mau thay đồ đi không thôi lại ốm

-Uhm...em cũng thế hihi để anh vào gọi Bảo Trân lấy đồ cho em thay

36. Chương 36 : Ai Mới Thật Sự Là Anh Bi?

Bốn người họ bước vào, ngạc nhiên mắt chữ A miệng chữ O...

-Nè anh Phi Nhân mở miệng to lên nào hihi

Bảo Trân đang đúc Phi Nhân ăn, gương mặt Phi Nhân lúc này dù đang ăn thức ăn ngon thật ngon mà cứ tưởng như nuốt phải thuốc độc. Phi Nhân đầu muốn nhưng do Bảo Trân cứ mè nheo bên tai suốt làm cậu đành chấp nhận chịu trận...

-HAHA...Khánh Băng em của cậu cũng có ngày chịu trận thế kia haha...

Bảo Nam không nhịn được nữa phun ra một tràn làm cho Phi Nhân và Bảo Trân phải nhìn lại, Vân Kỳ và Thiên Ân đang xem hành động của Bảo Trân và Phi Nhân cũng nhìn về nơi phát ra âm thanh kia

-NÈ ANH NÓI GÌ THẾ HẢ? Đang bực tức Phi Nhân sẵn dịp phun trào ném ngay cái gối vào Bảo Nam

-Hihi anh chỉ nói sự thật thôi làm gì ghê vậy

Nhìn Bảo Nam một cái đầy sát khí làm cho Bảo Nam thôi cười nữa, Phi Nhân trở lại ghế ngồi. Nhật Bảo lên tiếng

-Em phá đủ chưa Bảo Trân?

-Em có phá gì đâu chứ

-Vậy sao không bên đó học, về đây làm gì?

-Em...

-Về đây em phá phách quá, mai trở về lại bên đó cho anh nếu không anh cho người hộ tống em sang đó...Nhật Bảo ra giọng anh lớn

-Anh...hức...hức...em ghét anh...anh toàn ăn hiếp em...Bảo Trân khóc ngon lành

-Anh sao lại thế. Hân dịu dàng...Bảo Trân em đừng khóc anh Bảo chỉ đùa thôi

Ngước nhìn Hân, Bảo Trân miễn cười

-Chị là Gia Hân đúng không ạ? Hihi...chị, chị nhất định phải về phía em, anh Bảo đáng ghét lắm chị đừng yêu anh ấy, cái gì anh cũng tranh giành với em, em thích ăn cái này anh cũng dành, cái kia anh cũng dành. Có lần em được ba dẫn đi ăn, ba gấp ột con tôm lớn vậy mà anh cũng giành với nữa...vừa nói Bảo Trân vừa nhìn về cái mặt đang đang đỏ mặt của anh mình cười típ mắt

-"Anh Bi ăn được tôm sao?" Dấu hỏi hiện trong đầu nó, nó nhìn về phía Hân...Hân chỉ biết lắc đầu...

-Em nói gì thế hả? Tin anh đánh đòn em không?

-Đây chị thấy chưa...anh ấy tối ngày ăn hiếp em thôi...giả vờ khóc...Chị chị đẹp lắm, chị làm chị dâu của em nha...hihi. Câu nói đó làm cho Hân ngượng đỏ mặt, nhỏ liền chạy sang Băng

-Anh Băng, hihi xin lỗi vì chuyện lúc nãy....nhìn sang người bên cạnh hân - Chị là Bảo Anh đúng không? Chị sau này phải quản anh Băng thật kỹ nha chị...con gái theo anh ghê lắm, mà anh Băng ấy xấu tính lắm tối ngày gương mặt cứ lầm lằm lì lì, hay nổi quạo nữa, nói chuyện thì vô duyên, cộc lốc...- vừa nó vừa nhìn sang tia lửa điện bên cạnh đang xẹt tới mình....rùng mình Bảo Trân đổi ngay chất giọng - Nhưng mà được cái anh ấy không có dành tôm với em hihi anh ấy bị dị ứng ghê lắm....anh ấy còn là một người rất chung tình hihi. Vội nhìn sang người bên cạnh không dám nhìn mặt hân nữa

-"Anh Băng dị ứng tôm, cái này giống mình, mình cũng đã biết"

-Anh Nam, đây là chị Cao Kỳ đúng không? Nãy em có nghe chị Vân Kỳ kể lại hết rồi hihi em không cố ý đâu...vừa nói Bảo Trân vừa gãi đầu...- Nhưng mà hồi trước anh ấy cũng được mấy người con gái khác làm như vậy lắm, anh còn cười vui vẻ nữa...Cao Kỳ ném cái nhìn không mấy thiện cảm về phía Bảo Nam

-Không...đâu có...anh...

-Chứ gì mà chối em trông thấy rõ ràng....- Ánh nhìn hình viên đạn bay thẳng vào tầm mắt Bảo Trân...rùng mình lần nữa.... - Hihi em...nói giỡn ấy mà chị đừng nghĩ lung tung nhé! Hihi...Anh ấy tốt với mọi người lắm nhưng em thích nhất ở chỗ lúc nào có tôm ngon anh đều cho em tại anh cũng bị như anh Băng hihi

-"Lần đi xuống Bạc Liêu chính mình ép Bảo Nam ăn mấy con tôm luộc vậy là dị ứng rồi từ đó nảy sinh tình cảm với anh ấy" Cao Kỳ miễn cười khi nhớ lại

-"Bảo Nam cũng dị ứng với tôm sao?" Nó nghĩ

-Đủ rồi đó nhóc, nhóc quậy quá!

Phi Nhân không biết tự lúc nào đã đứng ngay sau lưng Bảo Trân, nghe tiếng nói làm Bảo Trân giật bắn người quay nhanh về phía sau, cùng lúc đó Phi Nhân cuối người xuống định nói thêm gì đó thì...môi chạm môi, mắt nhìn mắt....hai người đứng hình....những người còn lại mắt chữ A miệng chữ O....sau một phút đứng yên bất động Phi Nhân vội thẳng người quay về phía sau để lại ai kia còn ngơ ngác

-Haha....mùi tên trúng đích rồi... - Lại là Bảo Nam

-AAAAAAAAA....nụ hôn đầu tiên của em...anh Phi Nhân anh phải chịu trách nhiệm...anh phải cưới em.....Bảo Trân chạy lại Phi Nhân mặc cho Phi Nhân làm ngơ nhưng Bảo Trân đâu chịu bỏ qua

-Trời ơi sao đen đủi vậy chứ? Biết vậy đứng im đừng lại gần....

-Haha...lần này em cậu thảm rồi, Băng!...Nhật Bảo cười đến không kịp thở

Kể đuổi theo, người bỏ chạy....tiếng cười âm ỉ lại vang lên...không biết đây là họa hay phước nữa...Tiếng cười vang lên như đánh dấu ột ngày sinh nhật thật ý nghĩa, một ngày giáng sinh thật an lành...

37. Chương 37 : Rắc Rối Của Phi Nhân

Nắng đã len lỏi vào từng tán lá, gió vờn thổi bay những hạt sương khuya, nó thức dậy cảm nhận được nụ cười còn vương lại do dư âm của ngày hôm qua, vươn vai, nhìn thấy búp bê màu hồng cạnh bên mình, nó

lấy tay vuốt nhẹ...

-Vậy cuối cùng anh Bi có phải là Nhật Bảo hay không?

Vào phòng vệ sinh cá nhân xong, nó bước xuống tìm Hân...

-Hân, tao có chuyện hỏi mày nè!

-Gì thế? Sáng sớm mà...

-Anh Nhật Bảo có thật sự là anh Bi không? Tao nhớ anh Bi đâu ăn được hải sản giống tao mà nhưng hôm qua Bảo Trân nói...

-Ah...tao...tao đã nói hết mọi chuyện cho anh Bảo nghe rồi

-Gì cơ? Mày...

-Tại hôm qua...anh ấy ngộ lời nhưng tao sợ...người anh ấy yêu là Su Su chứ không phải tao...rồi tao...

-Vậy anh ấy có phản ứng như thế nào?

-Anh ấy thú thật....anh ấy cũng không phải là anh Bi, anh Bi là bạn của anh ấy, cũng như tao với mày vậy đó...

-Vậy anh Bi là ai? Mày có nói tao là Su Su không? Nó hỏi gấp...

-Không, tao chỉ nói Su Su là bạn tao thôi, còn anh ấy....tao có hỏi nhưng anh ấy không nói

-Uhm...Nó thờ phào... - Nhưng cuối cùng anh Bi là ai, bạn Nhật Bảo tao biết chỉ có 2 người là anh Bằng và anh Nam. Vậy một trong hai người đó là anh Bi hay còn người nào khác?????

-Tao không biết, để tao tìm cách hỏi anh Bảo...

Mấy ngày nghỉ sau kỳ thi bây giờ mọi người lại chuẩn bị ột học kỳ mới, những ngày qua có lẽ là những ngày “Bận rộn” nhất của Phi Nhân, cậu cứ bị Bảo Trân lèo đèo bên cạnh bất cứ khi nào và bất cứ ở đâu, có cậu là có Bảo Trân...cậu thở dài ngao ngán, than trời trách đất “Khi nào mới để ỉnh được tự do?”

Trên chiếc xe BMW đen bóng đang đi về hướng trường học ĐH ECNM cũng là ba chàng trai nhưng nay có thêm một cô em gái – Bảo Trân

-Anh Bảo....em không về Mĩ đâu

-Em ở đây chỉ gây rắc rối...

-Em hứa không gây rắc rối nữa đâu...anh đừng bắt em về mà...với lại em còn chưa được...

-Hê hê mày khó khăn quá, Bảo Trân về là vì Phi Nhân mày không biết hay sao mà phá đám vậy? Bảo Nam châm chọc

-Anh Nam...chọc em...nghỉ chơi anh ra... - Bảo Trân nũng nịu làm cả đám bật cười

-Thôi được rồi...nhưng nhớ những gì em nói đó... - Nhật Bảo đồng ý

-Yeahhhhh...Anh hai là tuyệt vời nhất hihhi

-Mà Bằng, tớ đã nói mọi chuyện cho Hân biết cả rồi

-Sao? Cậu...

-Nhưng tớ không nói ra cậu là ai, trùng hợp thật, Gia Hân cũng không phải...

-Thật....

-Uhm...

-Vậy là ai?

-Tớ không biết, tớ hỏi nhưng...Hân không nói...

-Vây ah...Một chút thất vọng

-Nhưng là bạn của Hân

-Vây là ai? Bảo Anh, Cao Kỳ hay Vân Kỳ....mà cũng không đúng Cao Kỳ và Vân Kỳ là chị em song sinh vậy là...

-Tớ không biết...mà cũng có thể như cậu nghĩ..

-Hai anh đang nói gì thế em nghe mà chẳng hiểu gì cả? Bảo Trân hết nhìn người này lại nhìn người kia theo dõi câu chuyện một cách khó hiểu

-Anh còn khó hiểu hai thằng này hướng gì em haha. Bảo Nam châm vào

Chiếc xe nhanh chóng đưa bọn họ đến trường, để lại bao nhiêu dấu chấm hỏi trong đầu Khánh Băng

-Anh hai, rất vui vì anh đã trở lại. Phương Thủy đón anh mình

-Uhm anh nhớ em lắm...mình về nhà thôi

Chiếc xe lăn bánh đưa hai con người trẻ ấy về nhà....nhưng theo sau đó ai biết đâu được là một sát khí lạnh tanh mùi máu...

-Em đã chuẩn bị mọi thứ rồi chứ

-Dạ...chỉ chờ anh về thôi...

-Tốt...hahaha Vũ Khánh Băng tao sẽ ày biết thế nào là đau thương, mất mát

-Đúng anh hai...Nụ cười nửa miệng thêm vào một ánh mắt căm hờn hiện diện trên khuôn mặt xinh xắn, lạnh lùng và tàn ác

Lớp học của nó vẫn như mọi khi, chỉ là sau khi thi xong mọi người tươi tắn trở lại, cái không khí chết ngẹn vì lo lắng nay đã tan biến...nó vẫn vui cười với mọi người xung quanh, nhưng đâu đó vẫn còn có những ánh mắt ghen tị, đổ kỵ nhìn nó....

-Anh Phi Nhân ra chơi rồi anh đi ăn với em đi. Bảo Trân từ lầu 4 chạy xuống... - Đang úp mặt xuống bàn, nghe tiếng gọi Phi Nhân ngửa mặt lên

-Nửa hả? Trời...sao khổ thế...tôi không đi cô tự đi đi...Rồi tiếp tục gục xuống bàn

-Sao cậu kỳ thế? Bảo Trân em vào đây, ngồi ở đây với chị. Nó gọi

-Cậu kêu cô ấy vào đây chi....? Nhân nhìn nó nói, Bảo Trân có vẻ méo mếu...

-Đó cậu thấy cậu vừa làm gì chưa?

-Thôi...được rồi...mình cùng đi...

-Hihi cảm ơn chị Bảo Anh, mình đi thôi chị, mọi người đi cùng em luôn nha có anh Nhật Bảo, anh Bảo Nam nữa

-Uhm mọi người cùng đi

Nó, Hân, Cao Kỳ, Phi Nhân, Bảo Trân cùng đi riêng Vân Kỳ và Thiên Ân thì muốn ở lại. Bảo Trân tay bám vào cánh tay của Phi Nhân cười típ mắt, mặc cho ai kia không thích cũng không sao...nhỏ vẫn nở một nụ cười tươi...

-Tụi em tới rồi nè...anh Phi Nhân ăn gì? Bảo Trân lên tiếng

-Gì cũng được...

-Haha...nhìn cái mặt em cậu kia Băng, đẹp như khỉ haha...Bảo Nam phá tan không khí yên bình, một ánh nhìn làm cậu phải nín cười ngay...

-Hihi thôi mình ăn nhanh đi rồi vào lớp... Nó nói

Hắn nhìn nó, lại nghĩ về chuyện ban sáng, nhớ lại vết sẹo...muốn hỏi nó nhưng...hắn sợ nếu không phải nó thì mọi chuyện sẽ như thế nào nếu nó biết được người hắn đã hứa sẽ cưới khi lớn lên...Nó cảm nhận được cái nhìn kỳ lạ của hắn nhưng không tiện hỏi....

-Tụi bây phải ở đây theo sát mọi động tĩnh của nó và báo ngay cho chị biết nghe chưa?

-Dạ, em rõ rồi chị hai

-Tốt, bây giờ làm việc đi

Mọi người vẫn cười nói vui vẻ nhưng đâu đó thấp thoáng bóng người đang theo dõi từng hành động của nó, nó cảm thấy lạnh toát sống lưng dù trời đang nắng gắt

-Em sao thế? Hắn nhìn về mặt nó...

-Không sao, thôi ăn nhanh đi rồi về lớp....

-Chiều nay mình ra công viên chơi anh Phi Nhân, lâu rồi em không có đi...Bảo Trân xoay qua cái khuôn mặt đang nhăn nhó

-Không đi!

-Đi mà anh Phi Nhân....Bảo Trân nhìn mọi người cầu cứu

-Uhm phải đó, lâu rồi mình cũng không đi chiều nay đi là hết sảy - Nó nói, Phi Nhân nhìn nó đôi mắt trở nên hiền hoà hơn làm cho người ngồi bên cạnh khao khát ánh mắt đó biết bao

-Uhm vậy chiều nay mình đi. Phi Nhân trả lời làm cho ai kia mừng lắm lắm nhưng cũng có một chút thất vọng...

-Vậy chiều này anh lấy xe đưa mọi người đi, Nhật Bảo và Bảo Nam đi luôn chứ?

-Ai cũng đi chẳng lẽ mình tở ở nhà, đúng không “vợ”. Nhật Bảo nhìn sang Hân làm nhỏ đỏ hết cả mặt

-Hihi...anh hai em ghê quá ah...Bảo Trân cười típ mắt

-Mình cũng đi nữa đúng không v....Cao Kỳ. Bảo Nam vừa định nói “vợ” nhưng ánh mắt Cao Kỳ tặng cho cậu lạnh toát cả người

Mọi người nhìn cười, làm cho Bảo Nam quê...im không hó hé từ nào....

-Mọi người đi cả sao? Hihi ỉnh đi với? Vân Kỳ nghe Hân kể lại khi vào lớp

-Hihi tở cũng định rủ cậu và Thiên Ân cùng đi nè...

Cô bước vào vậy là kết thúc cuộc trò chuyện, tiết học khá căng thẳng vì đây là môn chuyên ngành nhưng tâm trạng của một số người lại rất rất thoải mái....nghĩ về chuyến đi chơi...thật thú vị...

38. Chương 38 : Trái Tim Nhỏ Hồn Dối

Công viên buổi chiều khá đông người, trời cũng bớt nắng hơn làm cho không khí trở nên dễ chịu hơn...Mọi người cùng nhau bước vào trước ánh nhìn của những chàng trai cô gái...

-Anh Phi Nhân mình chơi gấp thú đi. Bảo Trân kéo Phi Nhân đi

-Hai người này không biết cuối cùng có thành không? Bảo Nam cười nhìn theo

-Anh đó, nhiều chuyện quá. Cao Kỳ làm Bảo Nam sợ....nhưng yêu là chấp nhận

Nó và hắn nhìn hai người đó mà lắc đầu, Nhật Bảo cùng Hân đi về hướng có chương trình ca nhạc, Thiên Ân và Vân Kỳ ngồi ở ghế đá trong công viên....Cao Kỳ và Bảo Nam cùng đi với nó và hắn lại chỗ của Phi Nhân....

-Anh gấp dùm em con cún đó đi

Phi Nhân nhìn con cún trước mặt nhớ về ngày hôm đó cậu cùng ai kia cũng đi công viên và cậu đã làm cho ai kia rất vui...miếu cười

-Không em tự làm đi

-Phi Nhân, cậu gấp giúp Bảo Trân đi, cậu ấy có lần gấp tặng chị con cún như thế...hihi. Nó vừa đi lại vừa nói, Bảo Trân thoáng buồn

Nhìn gương mặt của nó, Phi Nhân lấy ngay cây cần...làm cho ai kia hơi giận dữ

-Ha...Được rồi nè Bảo Anh....cậu thấy tớ hay không? Phi Nhân cười thật tươi làm cho ai kia tim đập liên hồi

-Anh Phi Nhân hay quá, cho em đi... - Tay Bảo Trân giơ trên không trung

-Tặng cậu nè... - Phi Nhân tiếng lại nó

Nó nhìn gương mặt của Bảo Trân, hần nhủu mày nhìn có vẻ không thích....Phi Nhân nhìn nó...

-Cậu tặng cho Bảo Trân chứ sao lại tặng mình, mình đã có rồi....

-Tớ...ah anh tặng em nè, nhóc.... - Phi Nhân xoay lại nhìn Bảo Trân

Nhỏ vui không nghĩ ngợi thêm nữa, nhận lấy con cún mà vui như được vàng...vì đây là lần đầu tiên Phi Nhân tặng nhỏ quà...

-Cám ơn anh, Bảo Trân khiêu gót chân hôn trên má ai kia, tim thoáng đập lổ nhịp

“Mình sao vậy chứ, sao tim mình đập mạnh thế kia?” – Phi Nhân

-Hihi thôi mình lại hàng kem đi. Nó chỉ về hướng người bán kem

-Phải phải...em cũng thích ăn kem...hihi... - Bảo Trân hưởng ứng ngay

Hắn nhìn nó, nhìn Bảo Trân cười, không ngờ lại có người thèm kem như nó...giống nhau thật...

-Em ăn mấy que? - Nó cùng Bảo Trân đi mua để lại mọi người ngồi chờ trên ghế đá

-Dạ 2 que. Bảo Trân cười tươi

-Chị cho bán cho em 8 cây que

-Không ngờ chị cũng giống em hihi

Nó nhìn Bảo Trân cười, đưa kem ọi người...

-Ồ...sao em với Bảo Trân 2 cây mà bọn anh chỉ có một cây? Bảo Nam nói

-Anh ăn ít thôi ăn nhiều sâu răng để em ăn dùm cho... - Bảo Trân giật lấy que kem của Bảo Nam

-Nè...! Em ăn hai cây còn giành với anh nữa hả, đứng lại đó, anh mà bắt được chết với anh.... - Bảo Nam rượt theo nhỏ

-Hihi hai người này thiệt là... - Nó nhìn theo cười típ mắt

-Mọi người ở đây cả sao? Nhật Bảo cùng Hân đi lại

-Dạ...hai người ăn kem không em mua? - Nó nhìn sang nói

-Uhm nhờ em vậy

-Thôi em ngồi đây, anh mua cho. Hắn đứng lên nói rồi đi

-Bảo Anh ăn kem của tớ này...

-Sao cậu không ăn đi, để lâu kem tan hết...

-Thôi cậu ăn đi...

Nụ cười đó làm cho ai kia vừa chạy thoát khỏi Bảo Nam quay lại, đứng nhìn...cây kem rơi xuống đất khi ai đó đưa cây kem của mình cho Bảo Anh. Bảo Trân bỏ chạy...

-Bảo Trân! Nó gọi và đuổi theo

-Bảo Anh... - Phi Nhân gọi theo

-Nè Bảo Anh chạy đi đâu thế? Còn Bảo Trân đâu rồi, cậu xem em cậu nè...Bảo Nam vừa nói vừa giơ cánh tay còn rơm rớm máu

-Haha...cậu bị em nào hôn vậy haha...

-Hôn cái đầu cậu...em cậu vừa “Phập” tó thì có. Vừa nói Nam vừa xoa cái dấu vết

-Anh có sao không? Đưa em xem nào... - Cao Kỳ kéo Bảo Nam lại gần

-Cho anh đáng đời, dám chọc ỏ kiến lửa haha. Phi Nhân lên tiếng

-Có gì vui thế, Bảo Anh với Bảo Trân đi đâu rồi? - Hấn quay trở lại

-Ah...cũng tại tên đó...Cao Kỳ chỉ về phía Phi Nhân....

Hấn nhìn, Phi Nhân nhúng vai tỏ vẻ “Em không liên quan”...Mọi người đành ngồi chờ hai con nhóc quay trở lại...

39. Chương 39 : Bị Bắt Cóc

Nó đuổi theo Bảo Trân đi đến một đoạn đường tối, nghe tiếng thúc thịch nó từ từ tiến lại gần...

-Bảo Trân em sao thế? Sao lại khóc

-Em sao thế? Mình trở về đi mọi người đang đợi... - Nó nắm lấy tay Bảo Trân nhưng nhỏ giật phăng ra

-Tôi không cần chị thương hại

-Sao? Em nói gì thế?

-Chị với anh Phi Nhân... Có phải anh ấy yêu chị đúng không?

-Em...không phải như em nghĩ đâu tụi chị chỉ là bạn

-Là bạn sao? Tôi nhìn thấy tất cả những cử chỉ ánh mắt anh ấy nhìn chị....

-Đúng là Phi Nhân thích chị nhưng chị đã nói rõ với cậu ấy là chị chỉ xem cậu ấy như một người bạn và bọn chị đã ngoéo tay rồi...em đừng suy nghĩ lung tung...Phi Nhân và chị chỉ có thể là bạn thôi...bởi vì người chị yêu là anh Khánh Bằng. Giọng nó dần nhỏ lại

-Thật sao?

-Thật chị gạt em làm gì chứ? Mà chị nghĩ cậu ấy sẽ thích em thôi...em đáng yêu thế mà, mà có thể kể chuyện của em với Phi Nhân cho chị nghe không?

-Dạ. Em nhớ lúc em học cấp 2 ra về bị một nhóm người chặn đường chọc phá, e sợ quá em khóc cũng may lúc đó anh Phi Nhân đi ngang, thấy vậy vào đánh bọn kia kéo em bỏ chạy, thoát khỏi bọn kia em và anh Phi Nhân chia tay nhau, lúc đó em không biết người cứu mình là ai, em muốn gặp lại nhưng không biết làm sao cả.

-Vậy làm sao em gặp lại Phi Nhân?

-Em còn nhớ hôm đó là 25/7 em cùng anh Bảo đến nhà bạn anh Bảo chơi, là anh Khánh Bằng đó, lúc đó em gặp lại anh Phi Nhân em vui lắm...kể từ đó em quyết định phải làm cho anh ấy yêu em....nhưng toàn nhận được ánh nhìn lảng tránh...hihi. Chị thấy em có ngốc không chứ - Nhỏ rưng rưng nước mắt

-Sao lại ngốc chứ...chị tin chắc Phi Nhân sẽ yêu em nếu không thì cậu ấy mới đúng là tên đại ngốc

-Chị nói thật sao ạ!

-Chị nói thật...chị sẽ giúp em mà....mình về nha!

Bảo Trân vui mừng khi hiểu ra mọi chuyện, nhỏ gật đầu nắm lấy tay nó....nhưng mọi chuyện chỉ dừng lại như thế thì tốt quá

-Đi đâu vậy mấy nhóc, bọn tao chờ mày đã lâu rồi...hahaha...

-Chị là ai? Tại sao lại cản đường tụi tôi. Bảo Trân hét to

-Phương Thủy?

-Haha...khá lắm nhóc, mày còn nhận ra tao

-Chị muốn gì?

-Muốn gì ah? Mày nghĩ tao muốn gì? Bắt nó lại cho tao...

-Buông ra các người làm gì thế? Mau buông chị ấy ra...Bảo Trân liên tục đánh vào những người bắt nó, nhỏ cắn mạnh vào tay tên đang giữ lấy mình

-Bốp...dám cắn ông mày ah... - Miệng nhỏ có vết máu, nhỏ ngất đi

-Bảo Trân, em có sao không mau tỉnh lại, các người thả em ấy ra....- Nó liên tục chống cự trước lũ đang giữ chặt lấy nó

-Hự... - Một tên đánh vào sau gáy nó làm nó ngất xỉu

-Đem bọn nó đi...hahaha...

Bọn chúng đem hai thân hình nhỏ bé lên xe chạy vụt đi mất chỉ còn lại một con cún nhỏ nằm lại chứng kiến tất cả mọi việc đã xảy ra...

Mọi người chờ đợi bọn nó khá lâu, nóng lòng nên mọi người chia nhau ra tìm kiếm lúc này Vân Kỳ và Thiên Ân cũng đã quay lại, họ nhanh chóng tìm nó và Bảo Trân khắp mọi ngõ ngách trong công viên....

Lòng hẩn như lửa đốt...Phi Nhân cũng thế, trong đầu cậu hiện giờ hiện lên hình ảnh của ai kia, cậu thấy có lỗi vô cùng...

-Mọi người đã tìm ra chưa? Hẩn gất lên

-Cậu bình tĩnh nào? Nhật Bảo nói

-Bình tĩnh, cậu nói dễ lắm làm sao tớ có thể bình tĩnh được kia chứ?

-Theo cậu hiện giờ không bình tĩnh thì có giải quyết được vấn đề hay không hả? Một người là bạn tớ một người là em tớ, tớ không lo hay sao? Nhật Bảo tóm lấy cổ áo hẩn

-Thôi...hai người dừng lại đi....định làm trò gì thế hả? Bảo Nam can hai người ra

-Tớ xin lỗi. Hẩn nhẹ giọng

-Tớ cũng xin lỗi

-Bọn em tìm được con cún này ở đằng kia. Hẩn, Cao Kỳ, Vân Kỳ chạy tới

Mọi người nhanh chóng đi đến nơi đó, nhìn xung quanh đúng là có một cuộc vãn co ở đây...

-Bọn họ bị bắt cóc ư? Hẩn rơm rớm nước mắt

-Không sao...bọn họ nhất định không sao mà... - Nhật Bảo ôm Hẩn vào lòng an ủi

Cao Kỳ, Vân Kỳ cũng được người bên cạnh ôm lấy trấn an họ trong lúc này, còn hẩn...Phi Nhân như muốn điên lên được....Bọn họ trở về nhà hẩn....mỗi người một góc chờ đợi điện thoại...

40. Chương 40 : Em Phải Đợi Anh, Nhất Định Phải Đợi Anh

-Các người đã có tin tức gì chưa? Hấn gắt lên trong điện thoại

-Thưa cậu chủ...bọn tôi đang cố gắng hết sức...

-Các người làm ăn cái kiểu gì thế hả? Không tìm ra hai người đó các người liệu hồn...Nói xong hấn tắt điện thoại ném thẳng xuống nền

-Anh...đã có tin gì chưa? Phi Nhân hỏi

Hấn lắc đầu, ngồi xuống ghế, tay day day hai bên thái dương....

Nó dần dần tỉnh lại, đầu nó đau kinh khủng...tay chân cử động không được nữa vì hiện giờ nó đã bị trói...nhìn xung quanh nó thấy Bảo Trân cũng trong tình cảnh như nó bây giờ. Gọi nhẹ

-Bảo Trân...Bảo Trân...em sao rồi

Nghe tiếng gọi làm Bảo Trân tỉnh giấc, nhìn sang nó

-Chị...em không cử động được...

-Uhm...chị cũng thế...

-Bọn họ là ai thế sao lại bắt chị em mình...cũng tại em huhu...

-Không đâu....bọn chúng nhắm vào chị...là chị đã liên lụy em...chị xin lỗi...

-Nếu em không bỏ đi thì đã không...

-Thôi...bây giờ chị em mình phải tìm cách thoát ra khỏi chỗ này đã...

-Dạ...nhưng....

Cạch....cánh cửa được mở ra, một ít ánh sáng len lỏi vào căn phòng âm u bóng tối....

-Tỉnh rồi ah....

-Chị muốn gì? Nó hét lên

-Hahaha...tao muốn mày muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong...hahaha

-Đồ biến thái. Bảo Trân chửi ả ta

-Bốp...câm mồm...đáng lý ra tao sẽ tha ày nhưng mày là chị em tốt của nó...tao sẽ cho nó cảm nhận được những người xung quanh nó bị nó làm cho đau khổ thế nào...hahaha...

-Chị muốn gì? Tôi không cho phép chị làm hại đến họ

-Mày nghĩ mày có đủ tư cách sao...Bốp...bốp...

-Mau thả chị ấy ra? Con quỷ đội lớp người kia - Bảo Trân hét lên khi thấy miệng nó đã vấy máu

-Hahaha...chị em tốt...tụi bây đánh nó cho tao

-Dừng tay...muốn đánh thì đánh mình tôi đừng làm hại em ấy...

-Cứ từ từ...bọn tao sẽ ày niếm mùi vị này hahaha. Đánh cả hai cho tao

Dứt lời một tốp người lau vào đánh nó cả Bảo Trân, đau nhưng nó không khóc không thể yếu đuối, cả Bảo Trân cũng thế....

-Tụi bây cũng cứng đầu lắm, tiếp tục đánh đánh mạnh vào hahaha

Nó nhìn sang Bảo Trân muốn che chở cho đứa em nhỏ này nhưng giờ nó bất lực...một giọt nước mắt rơi ra và nó ngất đi, Bảo Trân cũng không thể chống cự lâu hơn

-Em đánh bọn chúng thế lỡ chúng chết thì hết vui...

-Anh nói quá...em biết khi nào dừng mà hahaha

Đã một ngày trôi qua mà tin tức về nó và Bảo Anh vẫn còn nằm ở dấu chấm hỏi, hẳn đã một ngày không ngủ sự mệt mỏi hiện ngay trên khuôn mặt hắn...

-Anh vào nghỉ tí đi...lấy sức lại nữa chứ. Phi Nhân đưa hắn ly sữa

-Cám ơn cậu...Hắn cầm ly sữa định uống thì chuông điện thoại reo lên, bỏ ly sữa xuống bàn

-Alo...

-Anh Khánh Bằng anh khoẻ chứ?

-Cô là ai?

-Anh không nhận ra em sao? Hahaha

-Cô là Phương Thủy?

Nghe hắn nhắc tên Phương Thủy mọi người bằng hoàn nhìn về phía hắn

-Vâng...anh còn nhớ em sao...em thật sự vui mừng...

-Cô gọi tôi có chuyện gì? Tôi nhớ chúng ta chẳng có việc gì cần nói chuyện cả, chào cô!

-Ấy..ấy...Bảo Anh thì có chuyện nói không? Hahaha

-Sao? Cô...cô là người bắt Bảo Anh đi

-Hahaha...

-Em ấy hiện giờ ra sao? Em ấy mà có chuyện gì cô không yên với tôi đâu

-Haha...em biết chứ nên anh hãy đi một mình đến ngôi nhà hoang phía đông thành phố, số zzz, em đợi anh...nhớ chỉ một mình anh...anh biết em nóng tính lắm đấy...hahaha...Tut..tut..tut..

-Alo...alo...Ầm...cái bàn bị hắn hất tung lên

-Sao rồi anh Bằng.... - Phi Nhân nóng lòng

-Anh sẽ đi cứu bọn họ...

-Em sẽ đi với anh

-Bọn em nữa

-Tớ nữa...

-Không! Chỉ mình anh đi...bọn chúng mà biết nhiều người là nguy cho họ...

-Nhưng...

-Không nhưng gì cả, Bảo Nam giúp tớ giữ họ lại..Hắn tóm lấy áo khoác vọt ra xe

Chiếc xe nhanh chóng lao đi như một trận lốc xoáy, mọi thứ trên đường xem như cát bụi không có gì có thể cản bước chân của hắn....

-Em phải đợi anh, nhất định phải đợi anh...em can đảm lên nhé! Bảo Anh

Một chiếc xe khác cũng nhanh chóng theo ngay sau đó, ngay sau khi nhận được cuộc gọi đã xác định được nơi bọn người kia đang nhốt Bảo Trân và Bảo Anh...

-Nhóc phải cố gắng lên, anh đang đến cứu nhóc đây, phải cố lên không là anh giận nhóc đấy biết không hả? Phi Nhân cầm lấy con cún nhỏ nói thầm

Tại ngôi nhà hoang, hai con người đang bị trói đã tỉnh dậy nhờ vào xô nước lớn

-Người trong mộng của mày đang trên đường tới đây...tao sẽ ày chứng kiến những người bên cạnh mày sẽ phải đau đớn như thế nào...hahaha...

Phụng nước bọt vào mặt Phương Thủy, nó khinh

-Chị là đồ tồi...tôi thăm ngưỡng mộ nét đẹp của chị nhưng giờ tôi thật sự kinh tởm, đúng là rắn độc đội lớp người

-Bốp...hahaha...đúng mày nói đúng...để tao ày xem thế nào là rắn độc. Đem roi ra cho tao...

-Chị kia chị có dừng tay lại không? Bảo Trân hét lên

-Bốp...dán miệng nó lại cho tao...Hahaha...

-A...A...A...Nó hét lên, từng đường roi quất vào người nó, mùi máu tanh sộc lên mũi nó ngất đi

-Hahaha...yếu thế cơ ah...tạt nước cho nó tỉnh lại

Phương Thủy lại tiếp tục quất roi vào người nó, Bảo Trân nhìn dây nẩy nước mắt của con bé rơi ra...nhưng không làm gì giúp nó được cả, nó nhìn sang Bảo Trân miệng nở một nụ cười rồi ngất đi

Cánh cửa mở ra, hấn bước vào đập vào mắt hấn bây giờ là hình ảnh be bét máu của nó, tim hấn thối lại, đau đau lắm chứ...

-MAU THẢ BẢO ANH RA!. Hấn gất lên

-Anh cũng nhanh thật đấy...em còn chưa đùa xong cơ mà

-Bảo Anh có nghe anh không?

Nghe tiếng ai mà ầm ập mà quen thuộc thế? Nó dần dần mở mắt ra...nó vui mừng nhưng lại vụt tắt ngay sau đó

-Anh về đi, anh đến đây làm gì em không cần... - Nó vừa khóc vừa hét lên

-Em vẫn ổn đúng không? Cố gắng lên anh sẽ cứu em...

-Hahaha...tình cảm quá nhỉ...Anh nghĩ sau nếu bây giờ tôi giết nó ngay trước mặt anh? Phương Thủy giờ khẩu súng ngay đầu nó

-Cô muốn gì?

-Muốn gì ah? Em muốn nó phải chết...chỉ vì nó mà anh xa lánh em....

-Cô nhầm rồi...nếu Bảo Anh không xuất hiện tôi cũng không bao giờ yêu cô...cô là một con rắn độc ác sao tôi có thể yêu loại người như cô cơ chứ? Mau thả Bảo Anh ra

-Hahaha...không yêu tôi thì anh đừng hòng yêu ai cả...Mày sẽ phải chết...

Toan nổ súng thì từ cánh cửa Phi Nhân, Bảo Nam, Nhật Bảo, Thiên Ân chạy vào...đàn em của Phương Thủy bên ngoài đã bị bọn họ hạ chỉ còn lại bên trong đang vây lấy họ....

-Hahaha...tốt...vậy mình sẽ chơi trò chơi cuối này nhé!

Phương Thủy kéo nó đứng dậy dắt ra phía sau cho bọn đàn em xông lên, tay vẫn chĩa súng vào đầu nó. Bảo Nam, Nhật Bảo, Phi Nhân, Thiên Ân cả hấn ra sức đánh trả...mặc dù tâm lý hấn không được vững nhưng không đáng là gì so với mấy tên côn con này, đến lượt một tên khác đi về phía hấn, tay cầm một con dao nhọn...

-Anh Bằng cẩn thận phía sao..Nó hét lên

Hấn kịp đánh rơi con dao đó, một tên khác nhảy vào Phi Nhân vùng tay đỡ con dao cho hấn

-Cậu tại sao lại đỡ dùm tôi chứ? Tay cậu có sao không?

-Không sao? Em trả nợ anh vì bé heo...không giận em nữa nhé!

-Cậu khờ quá đi, anh giận cậu bao giờ

Phi Nhân mỉm cười, tay lại tiếp tục vùng lên đánh trả tiến về phía Bảo Trân

-Phi Nhân cứu Bảo Trân đi, mình sẽ phá vòng vây, anh Bằng mau đuổi theo Bảo Anh – Thiên Ân chen vào đám đang vây lấy hắn và Phi Nhân để mở đường

Phương Thủy kéo nó ra ngoài lên một chiếc xe để lại mọi chuyện cho bọn đàn em mình xử lý....hắn đuổi theo

-Em có sao không? Phi Nhân từ từ cúi trối cho Bảo Trân

-Huhu...em sợ....

-Nín đi nhóc...có anh đây rồi sợ gì nữa...Phi Nhân ôm Bảo Trân trấn an...bây giờ cậu mới thật sự nhẹ người

-Cẩn thận...hự....

-BẢO TRÂN....EM MAU TỈNH LẠI....

Một tên đã cầm dao đánh lên Phi Nhân, Bảo Trân lấy thân mình đỡ lấy con dao đó, Nhật Bảo, Bảo Nam quay sang đánh tên đó ngã, một toán người của hắn lúc này đã kịp chạy vào xử lý....

-Mau đưa Bảo Trân đến bệnh viện, mọi chuyện ở đây để bọn anh lo – Nhật Bảo la lớn

Bảo Nam, Nhật Bảo, Thiên Ân nhanh chóng chạy ra xe, Phi Nhân bế Bảo Trân lên xe không quên để lại một câu nói

-Su Su chính là Bảo Anh, mọi người nhất định phải cứu cô ấy...rồi chiếc xe nhanh chóng đi về hướng bệnh viện

-Sao? Nhật Bảo và Bảo Nam thần thờ một lúc rồi nhanh chóng đuổi theo Phương Thủy còn Thiên Ân cũng chạy theo dù cậu không hiểu Phi Nhân đang nói điều gì

41. Chương 41 : Em Chính Là Su Su

Đưa nó đến một căn nhà tồi tàn, Phương Thủy nhìn nó bằng đôi mắt căm hận, nắm lấy tóc nó

-Chỉ tại mày...tại mày tất cả...haha tao sẽ ày thành tro...

-Anh đã xong rồi....mình ra ngoài xem kịch đi em. Lập Phương, anh trai Phương Thủy lên tiếng

Kết...tiếng xe hắn dừng lại, bước xuống hắn nhìn xung quanh thì một tốp người vây quanh hắn

-Bảo Anh, cô ấy đâu? Hắn quát lớn

-Bình tĩnh nào anh bạn. Lập Phương tiến lại hắn

-Anh là ai?

-Tôi là ai? Hahaha...Tôi là con của người đang nằm liệt giường vì cậu, là anh của một cô gái đáng thương phải đau đớn với tình yêu đầu đời, vậy cậu nói xem TÔI LÀ AI?

-Anh là....Lập Phương?

-Phải...

-Mau thả Bảo Anh ra

-Nói nghe dễ dàng vậy chứ...mở cửa ra...Lập Phương ra lệnh cho bọn đàn em

Hiện diện trước mặt hắn là thân hình nhỏ bé, tiều tụy của nó, hắn đau đớn trách mình không bảo vệ được nó...

Lúc này Nhật Bảo, Bảo Nam, Thiên Ân và người của hắn cũng đã đến

-Bằng! Cậu phải cứu Bảo Anh, em ấy chính là Su Su – Nhật Bảo bước xuống xe

-Sao? Bảo Anh chính là Su Su sao?

-Haha...có chuyện tốt rồi đây, như vậy tao càng thích haha – Lập Phương

-Su Su, em có nghe anh gọi không? Anh là Bi đây?

-“Ai...ai vừa gọi tên tôi...cái tên đã rất lâu không được nhắc đến....nhẹ nhàng như thế...” nó cố gắng ngước lên

-Su Su em cố gắng lên....Hắn nhìn nó nhẹ nhàng nói

-Sao? Cô ta là Su Su sao? Hahaha càng hay...Phương Thủy từ trong bước ra, Phương Thủy vì quá yêu hắn nên mọi chuyện về hắn cô đã nắm rõ chắc trong tay..

-Anh...sao anh gọi em là Su Su? Chết giọng yếu ớt vang lên

-Anh là Bi, anh Bi đây...em không nhớ anh sao?

-Anh Bi....em nhớ nhớ anh Bi nhiều lắm, giờ thì nó đã khóc

-Dừng ngay tình cảm ứt ác của mấy người đi. Phương Thủy châm một ngòi lửa

Bây giờ hắn, Bảo Nam, Nhật Bảo, Thiên Ân mới để ý, có mùi xăng....

-Các người muốn gì? Nhật Bảo lên tiếng

-Muốn hắn chết... - Lập Phương giơ súng chỉ về phía hắn

-Mày nghĩ mày làm được sao?

Bảo Nam vừa dứt lời hai bên xông lên, kẻ đâm người đá một lúc sau thì cả ba đều thối lui vì đã mất khá nhiều sức lực cho cuộc ẩu đả lúc này...

Một tốp người xông vào làm cho Phương Thủy và Lập Phương hoang mang

-Bây giờ dừng lại còn kịp đấy. Hắn từ từ tiến lại gần

-Mày...giỏi lắm...thấy anh mình chuẩn bị nổ súng Phương Thủy hoang mang đáng rơi cây đuốt trên tay....lửa nhanh chóng lan nhanh

-BẢO ANHHHHHH

-Đứng lại đó. Mày bước một bước nữa tao ày đi trước nó....bọn kia đứng lại tiến thêm một bước tao bắn nó....

-Anh.....dừng... - Phương Thủy giờ đã biết khóc...

-Em nói sao có chứ em quên hắn ta là ai sao?

-Em....

Lửa càng ngày càng lan nhanh, hắn không còn kiên nhẫn nữa, chạy đến nó mặc ửi súng đang hướng về mình

Đoàng...hắn hứng một phát súng từ phía sau, hắn ngụy xuống cố gắng đứng lên chạy về phía nó. Đoàng... một phát súng nữa làm hắn không gượng dậy nổi, một cây cột đang cháy ngã về phía hắn... Phương Thủy đẩy anh mình ra nhưng không kịp....cô ta cười to khóc càng to hơn chạy đến bên hắn. Bảo Nam kịp tước khẩu súng từ tay Lập Phương trong khi hắn đang nhìn cô em gái mình, Nhật Bảo cùng Thiên Ân chạy đến chỗ hắn kéo hắn ra ngoài...cây cột ngã xuống đất, lửa tán ra đám cháy càng lớn hơn

Tốp người của Bằng phá vòng vây phía ngoài, nhanh chóng bắt Lập Phương và Phương Thủy, lửa lúc này đã rất to...không thể nào dập tắt hắn mơ màng nhìn vào người con gái bé nhỏ ấy, “Cứu Su Su” rồi ngất đi...

Thiên Ân nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện, Bảo Nam cùng Nhật Bảo cố gắng mở đường để đem nó ra, lửa càng ngày càng to và nó đã ngất tự bao giờ vì khói...

-Bảo Anh cố lên bọn anh đến rồi đây

Cởi bỏ dây trói trên người nó, Bảo Nam cùng Nhật Bảo nhanh chóng đưa nó ra ngoài, lửa đã lớn rất rất nhiều, mọi người đang dập lửa nhưng mấy may cũng không có kết quả....đưa nó ra ngoài, người của Bảo Nam và Nhật Bảo cũng đầy thương tích, bế nó lên xe nhanh chóng đi thẳng đến bệnh viện...Lửa cháy làm

cho căn nhà sập hoàn toàn, căn nhà dần chìm trong biển lửa như muốn thiêu đốt mọi nỗi đau...mọi oán thù đều thành tàn tro....

42. Chương 42 : Một Tình Yêu Chớm Nở

Hắn nhanh chóng được đưa đến phòng cấp cứu, tất cả các bác sĩ đang cố gắng lấy viên đạn trong người hắn ra, hơi thở hắn yếu dần yếu dần...viên đạn nằm sát tim....rất nguy kịch nếu run tay một chút chỉ một sơ xuất nhỏ cũng sẽ nhanh chóng lấy đi sinh mạng hắn bất cứ lúc nào.

Hai viên đạn cuối cùng cũng được lấy ra, bác sĩ thở phào nhẹ nhõm đưa hắn sang phòng chăm sóc đặc biệt, hắn bây giờ vẫn còn rất yếu...

Nó toàn thân bị phồng nặng, băng trắng xoá vây lấy cơ thể nó, gương mặt của nó....nó vẫn nằm đó bất động

Bảo Anh hứng chịu mũi dao cũng may không nguyên hiểm đến tính mạng nhưng hiện tại nhỏ vẫn nằm đó, bên cạnh có một người luôn túc trực chăm sóc ngày đêm...

-Cậu về nghỉ đi, anh ở đây chăm sóc nó được rồi. Nhật Bảo bước vào

-Em muốn khi Bảo Trân tỉnh dậy người đầu tiên em ấy nhìn thấy là em. Nói rồi Phi Nhân vén mái tóc của Bảo Trân

-Uhm vậy cậu ở đây, anh sang thăm Băng

Hân, Cao Kỳ, Vân Kỳ cùng Bảo Nam và Thiên Ân có mặt ở phòng nó và hắn từ sớm, nhìn thấy Nhật Bảo bước vào mọi người ngoái nhìn rồi buồn rầu quay lại

-Bảo Anh vẫn chưa tỉnh sao? Nhật Bảo nhìn Hân xót xa, nhỏ đã không ăn không uống gì từ ngày hôm qua

—————Lắc đầu, đôi mắt nhỏ đã sưng vì khóc

-Bọn em đã báo tin cho gia đình Bảo Anh biết nay mai gì họ sẽ qua đây. Cao Kỳ nói

-Còn Băng có tiến triển gì không?

-Không, cậu ấy vẫn thế...Bảo Nam nhìn hắn chỉ muốn hắn như lúc trước quăng gối, hung hãn với cậu cũng không nói gì đâu...

Không khí im lặng bao trùm cả căn phòng lạnh lẽo, chỉ còn mùi sát trùng quanh quẩn đâu đây. Chia tay nhau mọi người ra về để lại hai con người đáng thương trên hai chiếc giường trắng xoá...lạnh lẽo nhưng họ chắc chắn rằng mình không hề đơn độc...

Một tuần trôi qua họ vẫn nằm đó, những lời động viên, những lời yêu thương...cứ văng vẳng bên tai họ...nhưng không tài nào họ mở mắt ra được

-Bảo Trân, em mau tỉnh dậy đi, anh biết em giận anh em trách anh tại sao không tặng cún con cho em, không nhường em que kem...anh biết anh sai rồi...em mau tỉnh lại, anh hứa anh sẽ không như thế...anh sẽ dẫn em đi bất cứ nơi nào em thích, tặng em tất cả những gì em muốn chỉ cần em tỉnh lại thôi....Phi Nhân nắm lấy tay Bảo Trân thì thầm

Một giọt nước mắt trên gương mặt đáng yêu ấy rơi ra, Phi Nhân nhìn thấy cậu vui mừng nhưng sao Bảo Trân vẫn chưa mở mắt ra nhìn cậu

-Em mau mở mắt nhìn anh đi...anh biết em nghe thấy mà...mau mở mắt nhìn anh đi...Bảo Trân...

-Anh biết mình sai rồi, em đừng im lặng như thế, cứ như lúc trước em luôn bên cạnh anh nói những gì em thích dù anh không muốn nghe nhưng mà thiếu nó anh thật sự rất nhớ...anh nhớ từng lời nói, từng nụ cười của em...em biết không? Mau mở mắt ra nhìn anh đi Bảo Trân

-Anh yêu em...anh thật sự đã yêu em rồi em có biết không hả? Bảo Trân em mau tỉnh lại đi, anh xin em đấy...

Ngón tay khẽ động đậy, Phi Nhân nhìn theo từng cử động của đôi bàn tay ấy...

-Anh nói thật không? Thật là anh yêu em không? Giọng nói yếu ớt vang lên , nụ cười hạnh phúc trở lại với Phi Nhân

-Thật...những gì anh nói tất cả đều là thật. Anh yêu em, Bảo Trân...

Bảo Trân mi้ม cười rồi nhắm mắt lại, nụ cười Phi Nhân vụt tắt...

-Bác sĩ...cô ấy...mau mau....

-Không sao, cô ấy đã tỉnh lại rồi, cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều

-Cảm ơn bác sĩ....

Phi Nhân ngồi cạnh giường Bảo Trân, khẽ vuốt mái tóc, hôn lên trán nhỏ thì thầm

-Em mau tỉnh lại, ngủ lâu quá anh sẽ phạt đấy... - Nụ cười xuất hiện rồi vụt tắt

43. Chương 43 : Em Phải Xa Anh

Hân ngồi cạnh nó, tay nắm lấy bàn tay nó, nhỏ đã khóc nhiều rồi, con bạn nó cũng giống như chị em gái trong nhà vậy rất thương nó, nhìn nó toàn thân trắng xoá, nhỏ đau lòng lắm...một người bên cạnh nhỏ nhìn nhỏ như thế cũng xót xa không kém...

Ngón tay lay động, nó mở mắt ra, hoảng hốt la lên

-Không...anh Bi...

-Mày...mày tỉnh rồi sao...mày làm tao sợ quá...huhu...

-Anh Bi...anh Bi đâu rồi...

-Anh Bi...?

Nó nhìn sang chiếc giường bên cạnh, xung quanh cũng như nó đây nhờ chẳng chịt, nó muốn đi lại gần người đó nhưng toàn thân nó đau buốt, bất lực...nó khóc

-Anh ấy sao rồi Hân?

-Anh ấy vẫn chưa tỉnh, mê mang cả tuần nay rồi, mà ba mẹ mày cũng qua được mấy hôm rồi đó...

-Khuôn mặt của tao??????

-Bác sĩ nói...mặt mày bị cháy sém...huhu...

-Không....tao....

-Mày đừng như thế, chỉ cần mày được phẫu thuật...đúng...mày sẽ...

-Thôi im đi...hức...hức...tao...

-Em đừng như thế, Hân nói đúng...chỉ cần em phẫu thuật, với khả năng y học hiện giờ không có gì là không thể... - Nhật Bảo lên tiếng

Cạch, cánh cửa phòng được mở ra, ba mẹ nó bước vào mừng khi thấy nó tỉnh lại

-Con tỉnh rồi sao? Mẹ nó muốn ôm nó vào lòng nhưng sợ nó đau

-Mẹ...con muốn về Mĩ...ngay bây giờ...

-Nhưng...

-Thôi bà, mình sang Mĩ điều trị cho con thì tốt hơn chứ, ba sẽ lo thủ tục ngay bây giờ - Ba nó bước ra ngoài

-Em nhờ hai người một việc

-Việc gì? Hân và Nhật Bảo nhìn nó

-Khi anh ấy tỉnh lại...hãy nói với anh ấy và cả mọi người là em đã...chết trong vụ hoạ hoạn đó rồi.... Nó khóc

-Sao chứ? Nhưng...

-Giúp em...làm ơn hãy giúp em...em không muốn vì em mà anh ấy phải như thế...em đau đớn lắm....

-Uhm...anh sẽ làm

-Tao đồng ý...

Nó nhanh chóng được đưa sang Mĩ, ba mẹ nó cũng đồng ý với nó không nói chuyện này cho ba mẹ hắn biết, nó nhờ Hân trao lại con búp bê hồng cho hắn và xem như chuyến đi lần này là chấm hết đối với nó, mọi buồn phiền, mọi niềm vui sẽ được nó đem cất đi trong một góc khuất mà chỉ mình nó biết...

Phương Thuý ngay sau lần đó thì hoá điên được đưa vào viện tâm thần chăm sóc, Lập Phương thì bị bắt ngồi tù....

44. Chương 44 : Anh Không Tin Em Đã Rời Xa Anh Mãi Mãi

Hắn cũng dần tỉnh lại, hỏi mọi người nó ra sao thì mọi người bảo nó đang được chăm sóc ở phòng khác, sợ ảnh hưởng đến vết thương của hắn, tránh hắn bị kích động nên phải nói thế, hắn đòi sang thăm nó nhưng mọi người ngăn cản, bắt hắn phải bình phục mới cho thăm, hắn đành an phận, cố gắng dưỡng bệnh mong nhanh chóng gặp lại nó

-Dậy ăn cháo nè nhóc!

-Hứ...ai là nhóc chứ? Bảo Trân ngồi dậy giận dỗi

-Thì em...em là nhóc của mình anh... - Nhân hôn lên trán nhỏ thì thăm, mi้ม cười đỏ mặt

-Thật không?

-Không tin anh sao?

-Em tin hihi

-Nào ăn cháo đi...

-Thôi em ngán lắm...

-Ăn một ít để mau khoẻ lại chứ, không ăn anh đánh đòn ah

-Hứ...toàn ăn hiếp người ta...Nói vậy chứ nhỏ hạnh phúc lắm lắm luôn

Đúc cháo cho Bảo Trân, Phi Nhân mi้ม cười hạnh phúc đã hơn một tuần rồi cậu mới thấy nhỏ trở về như xưa....

-Mà anh, chị Bảo Anh sao rồi, bữa giờ em không thấy?

Câu hỏi của Bảo Trân làm tay Phi Nhân khựng lại, khoé mắt cay cay....

-Anh, anh sao thế?

-Bảo Anh, cậu ấy....đã đi rồi. Ánh mắt hiện lên nỗi buồn

-Đi? Đi đâu cơ chứ?

-Đi đến một nơi thật xa...không để ai nhìn thấy cả....

-Sao? Vậy chị ấy đã...

Rầm...cánh cửa bị hắn đánh bật ra, hắn định sang thăm Bảo Trân vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa họ

-Cậu...cậu vừa nói gì??

-Em...không...em...

-Tôi hỏi một lần nữa...cậu vừa nói gì? BẢO ANH CÔ ẤY ĐÂU?

-Cô ấy...

Vừa lúc đó mọi người cũng chạy sang phòng Bảo Trân khi nghe tiếng la

-Cậu bình tĩnh nào... - Nhật Bảo khuyên

-Bình tĩnh...cậu lúc nào cũng bình tĩnh...mọi người tất cả mọi người đều gạt tôi...Bảo Anh cô ấy đâu? Hấn tóm áo của Nhật Bảo

-Anh Bằng đây là bệnh viện anh đừng như thế, Hấn kéo họ ra

-Bảo Anh đã mất sau vụ hỏa hoạn đó. Bảo Nam chậm rãi

Ầm...ầm...như tiếng sét đánh ngang tai

-KHÔNGGGGG!!!!

Quá xúc động hấn chỉ kịp hét lên rồi ngất đi, Nhật Bảo nhanh chóng đưa hấn về phòng gọi bác sĩ đến, mọi người còn bàn hoàn không ngờ hấn lại xúc động mạnh đến thế

-Thật sự Bảo Anh đã ra đi thật sao? Cao Kỳ khóc nhìn Bảo Nam, cậu ôm nhỏ vào lòng không biết nên phải nói gì

-Hức..hức...tội nghiệp Bảo Anh – Vân Kỳ khóc, Thiên Ân ôm lấy nhỏ, khóe mắt cũng cay cay

-Anh Bằng có sao không bác sĩ. Hấn hỏi

-Chỉ là xúc động mạnh quá...đừng làm cậu ấy xúc động mạnh như thế nữa, sẽ ảnh hưởng đến vết thương đây

Bác sĩ ra ngoài để lại mọi người trong phòng với gương mặt nằm trên chiếc giường trắng thể hiện sự đau đớn đến tột cùng... “Anh không tin em đã rời xa anh mãi mãi, đừng đùa với anh như thế, không vui đâu...”

– Hấn mê mang

Bảo Trân dần khoẻ lại, hôm nay có thể về nhà...bây giờ bên cạnh nhỏ luôn có một bờ vai để nương tựa nhỏ hạnh phúc, nhớ về nó nhỏ lại thấy mình có lỗi...

-Không phải do em đâu gốc ạ, đừng suy nghĩ lung tung nữa...Phi Nhân nhìn ánh mắt Bảo Trân khẽ nói, ôm nhỏ vào lòng

-Nếu ngày đó em không bỏ đi có lẽ...

-Đừng nghĩ ngợi nhiều quá...do Phương Thủy đã có ý định này rồi, không phải do em hiểu không?

-Nhưng...

-Mà đúng do em “ghen”...hihi

-Hả? Ai...ai ghen chứ

-Không ghen sao bỏ chạy?

-Em... - Bảo Trân cuối đầu, đỏ mặt

Phi Nhân khẽ nâng khuôn mặt nhỏ lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng...

-Anh biết là em ghen...anh yêu em, gốc ạ!

-Em cũng yêu anh

45. Chương 45 : Anh Sẽ Sống Vì Em

Một tháng trôi qua kể từ ngày hấn biết tin nhỏ đã...đi, hấn thần thờ như người mất hồn, đầu tóc bù xù, ria mép cũng đã dài ra...trong hấn bây giờ thấm hại vô cùng

-Cậu định như thế đến bao giờ hả? Nhật Bảo cùng Bảo Nam bước vào

-.....

-Cậu định như thế mãi sao? Bảo Nam bực

-.....

-Mình nói chuyện với đầu gối hay hơn. Bảo Nam tiếp tục

-.....

-Cậu làm ơn phần chấn lại dùm mình đi, Vũ Khánh Bằng là như thế sao? Dễ gục ngã như thế sao? Nhật Bảo tóm lấy cổ áo hắn, hắn vẫn thơ thẩn...

Ầm...Nhật Bảo quăng hắn vào góc phòng

-Nhật Bảo cậu làm gì thế? Cậu điên ah? Bảo Nam đỡ hắn dậy

-Phải tớ đang điên lên đây...Cậu nhìn hắn bây giờ xem có giống con người không? Bảo Anh trên trời có vui được không khi hắn với bộ dạng như thế này? Cậu nhìn hắn có xứng đáng để Bảo Anh yêu không? Nhật Bảo trút những bức xúc trong lòng

-Phải...tớ không đáng để cô ấy yêu nên cô ấy đã bỏ tớ mà ra đi...tớ không xứng đáng..tớ không bảo vệ được người con gái mà tớ yêu...tớ là thằng tồi, là thằng bỏ đi...Hắn ôm đầu....nước mắt hắn đã rơi...vì nó

Nhật Bảo và Bảo Nam nhìn nhau vui mừng vì hắn đã chịu nói chuyện như thế đã có tiến triển rồi...

-Cậu nói vậy chẳng khác nào cậu thừa nhận Bảo Anh yêu nhầm người sao? Cô ấy ra đi không thanh thản đâu Bằng. Bảo Nam nói

-Thôi im hết đi...tôi muốn được yên tĩnh.

Hai người họ nhìn nhau, gạt đầu ra ngoài, trước khi đi Nhật Bảo để lại cho hắn một câu nói

-Nếu cậu thật sự yêu Bảo Anh, cậu hãy ọi người thấy cậu sẽ không gục ngã mà phải mạnh mẽ hơn đó là lời nói cuối cùng Bảo Anh nhờ tôi chuyển đến cậu

Đóng cửa phòng hắn, Nhật Bảo cùng Bảo Nam về phòng nghỉ....

Hắn ngã lưng xuống nệm, nhắm mắt lại hình bóng của nó lại hiện lên, nụ cười đó, ánh mắt đó...hắn nhớ nhớ phát điên lên được.

-“Nếu cậu thật sự yêu Bảo Anh, cậu hãy ọi người thấy cậu sẽ không gục ngã mà phải mạnh mẽ hơn đó là lời nói cuối cùng Bảo Anh nhờ tôi chuyển đến cậu”

Cầm con búp bê hồng và bé heo con trên tay

-Phải mình phải làm lại, mình phải bắt đầu lại...Bảo Anh! Em yên tâm, anh sẽ làm và chứng minh ọi người thấy “em yêu anh đó là sự lựa chọn đúng đắn”, anh sẽ vì em mà sống, anh sẽ mang theo nụ cười ấm áp của em đến hết cuộc đời này

Nắng ban mai đã ló dạng, ánh nắng vươn vẫy trên gương mặt u sầu kia...ấm áp...ấm áp...có phải là nó đang bên cạnh hắn không?

Bật dậy, hắn vào nhà vệ sinh chuẩn bị mọi thứ tươm tất, quần áo bỏ vào ba lô...mọi thứ đã sẵn sàng...

-Nè...sáng sớm mà cậu đi đâu thế? Nhật Bảo trông thấy hắn thay đổi không còn như bộ dạng ngày hôm qua nữa vừa ngạc nhiên vừa vui mừng

-Đi biển

-Đi biển sao? Bọn mình đi với? Bảo Nam chạy xuống

-Nhanh...30p nữa xuất phát

Nhật Bảo và Bảo Nam nhanh chóng gom đồ, bay nhanh vào phòng...30p sau mọi thứ đã sẵn sàng, chiếc xe thẳng tiến về “Biển”

-Ba anh đi cùng nhau sao?

-Ừ...mấy ngày bọn anh về

-Ừ anh Bằng như thế em cũng yên tâm, thôi mấy anh đi vui vẻ nha...Hân cúp máy rồi vào lớp học tiếp

Cả ba người họ đều đã xin phép nghỉ học dù gì chỉ còn một tuần nữa là được nghỉ tết nên bọn họ xin nghỉ sớm...

Kết...chiếc xe đậu trước căn nhà thân quen, hấn đứng nhìn quanh ngôi nhà...hình ảnh của nó lại hiện ra, “nó và hấn đang đuổi nhau trong vườn, nó và hấn đang tranh cãi ...”miễn cười, nụ cười vụt tắt hấn đi vào trong, Bảo Nam và Nhật Bảo đã đi vào từ lâu...

-Ai để đồ trong phòng này thế? Hấn hỏi

-Là của tớ...sao thế? Bảo Nam trả lời

-Mang qua phòng khác

-Hả? Lúc trước tớ cũng ở phòng này mà

-Nó kêu đi thì đi nhanh đi. Nhật Bảo gọi

-Thằng này...uống nhầm thuốc ha sao vậy? Lúc trước một mực kêu ở phòng này giờ lại không cho... - Bảo Nam lầm bầm

Vì đó là phòng nó đã từng ở, hấn chỉ muốn một mình hấn chạm vào từng ngõ ngách trong phòng, nơi đây còn vượn lại hình ảnh của nó...hấn nằm xuống chiếc giường mà nó đã từng nằm, nhìn sang chiếc ghế mà nó đã từng ngồi, hình ảnh nó say rượu, nó hôn hấn...hấn miễn cười nhưng nước mắt lại rơi...Ôm lấy con búp bê và bé heo con...

-Su Su chính là em sao? Anh thật ngốc mà....

Nhật Bảo và Bảo Nam đang lấy huây trong bếp, đói mà hấn không chịu xuống không ai nấu ăn cả, hai người đành lủi thủi vào bếp

Ầm...xoảng...

-Cậu có biết làm không đây, mì gói mà không nấu được nữa hả? Nhật Bảo nói

-Cậu giỏi nấu xem...

-Tránh ra, không có tớ không làm ăn gì được cả

Ầm...đùng...xoảng...

-Haha giỏi quá, bể chén hết rồi kìa, mì gói cũng nằm dưới đất haha

-Im ngay... - Nhật Bảo nhét nguyên gói mì vào miệng Bảo Nam

-Hai cậu đang phá nhà tớ đây ah?

Hấn vừa bước xuống đã thấy thảm cảnh, hấn lại nhớ về nó “nó làm vỡ chén nhà hấn, nó ký vào tờ giấy nợ, nó đang nấu nướng, hấn nhăn mặt vì món ăn của nó...”

-Hihi...tại bọn tớ đói bụng...Khánh Bằng đẹp trai...đừng nóng... - Bảo Nam nói trong lúc hấn đang tiến lại gần

-Để đó tớ làm cho, hai cậu ra kia ngồi đi

Hai người họ nghe thấy liền vọt ra phòng khách đứng đây lâu sợ mang hoạ vào thân, hấn nhìn hai thằng bạn mình rồi quay vào nấu...

Một lúc sau, món cháo thịt băm đã được mang ra

-Woa...Khánh Bằng nhà ta đúng là số 1, học hành nấu ăn cái gì cũng giỏi - Bảo Nam nhìn tô cháo tấm tắc khen

-Ăn mau đi nói nhiều quá. Hấn lạnh lùng nói

-Ngon thật đấy! Nhật Bảo nói

-Uhm...Bảo Anh rất thích ăn món này. Hấn vừa múc một ít cháo vào miệng vừa nói

Hai người kia nhìn hấn, không nói gì nữa chỉ chăm chú vào tô cháo trước mặt mình...

-Xong rồi, mình ra biển, hai cậu có đi không?

-Uhm...đi chứ đợi bọn tớ... - Bảo Nam nói rồi vọt theo, Nhật Bảo cùng đi ra

Biển vẫn như thế, mọi thứ vẫn còn nguyên đó nhưng giờ đây bên cạnh hấn lại thiếu mất một người, hấn đi đến bờ cát đặt chân mình chạm vào mặt nước, ngồi đó nhắm mắt lại như nó đã từng làm, hai người kia thấy hấn ngồi cũng ngồi theo

-Hai cậu thấy sóng có mạnh mẽ không? Hấn hỏi

-Sao? ...Uhm rất mạnh mẽ - Bảo Nam nói chứ chẳng hiểu ý hấn là gì nữa

-Sóng mạnh mẽ đương nhiên rồi, tự do bay nhảy chẳng phiền muộn gì cả - Câu nói của Nhật Bảo làm hấn ngoái lại nhìn

-Đúng...Bảo Anh cũng từng nói với tớ như thế, những con sóng đó...chính là cô ấy... - Hấn chỉ tay ra biển miềm cười nói

Hai người còn lại nhìn hấn, Nhật Bảo miềm cười “Bằng cậu đã thay đổi nhiều quá”

-BẢO ANH...CÓ NGHE ANH NÓI GÌ KHÔNG? ANH RẤT NHỚ EM...RẤT NHỚ EM...EM CÓ NGHE ANH NÓI GÌ KHÔNG? Hấn đứng dậy hét lên

Chỉ có tiếng của hấn hoà cùng tiếng sóng, pha lẫn tiếng gió cùng cái vị mặn mặn của biển hay là do những hạt mưa pha lê từ trong mắt hấn đã rơi ra...

-Cậu cứ khóc đi...khóc cho hết những muộn phiền rồi cậu sẽ bắt đầu lại từ đầu...Bảo Anh nhất định đang cười cùng cậu đấy...

Nhật Bảo gõ nhẹ bờ vai hấn, ba người con trai cứ đứng đó nhìn ra biển....mong tìm được một hình bóng nào đó ngoài khơi xa...

-Thôi thôi rồi bọn mình về thôi! Hấn nói

-Uhm...

Bọn họ về, bước vào phòng hấn miềm man rồi thiếp đi, hấn mơ thấy nó, thấy nó đang miềm cười với hấn

-“Em nhớ anh Bi nhiều lắm, anh Bi phải sống tốt nha!”

-“Uhm anh hứa với Su Su mà”

-“Sau này không có Su Su bên cạnh thì anh cũng phải mạnh mẽ lên, anh phải sống vì Su Su biết không?”

-“Su Su ở lại với anh đừng đi nữa...”

-“Không được...Su Su phải đi rồi, tạm biệt anh Bi”

-“Không...đừng đi Su Su đừng đi”

-Đừng...đừng...

-Băng tỉnh lại...Bảo Nam hét lên

Hấn giật mình ngồi dậy

-Sao tụi bây qua phòng tao chi? Định làm gì vậy hả? - Hấn ôm ngay cổ áo mình lại

-Haha...mày nghĩ tui tao làm gì mày... - Bảo Nam tiến lại gần hẳn hơn

-Nè...không đùa kiểu đó nha...tránh ra...đồ bệnh hoạn...

-Haha...Thôi cậu đừng trêu cậu ấy nữa Bảo Nam...Mà cậu mơ thấy gì mà la lên vậy chứ bọn tớ tưởng cậu có chuyện gì nên chạy sang đây...haha... - Nhật Bảo

-Cười gì chứ...Tớ mơ thấy Bảo Anh, tớ bảo cô ấy đừng xa tớ nhưng cô ấy vẫn đi...

-Thôi ngủ đi...tại cậu nghĩ nhiều quá đó

-Uhm hai cậu về phòng đi, mai về sớm

-Hả? Mới ở đây có 1 ngày mà. Bảo Nam nói

-Uhm mai về sớm. Hấn khẳng định

-Thôi về phòng Bảo Nam - Nhật Bảo lôi Bảo Nam về

-Lúc đi thì hồi thức lúc về cũng thế, không cho nó một bài học không được mà

Nam căng thẳng rồi cũng về phòng, hấn nhớ lại giấc mơ khi nãy

-Có lẽ Bảo Anh muốn mình như thế...Phải mình phải sống vì cô ấy...nhất định mình sẽ làm được...

Khẳng định với lòng một lần nữa rồi hấn thiếp đi, một giấc ngủ say sẽ cho người ta nhẹ nhõm hơn và hấn bây giờ tâm trạng hẳn như trút bỏ được mọi ưu phiền....

46. Chương 46 : Lễ Tốt Nghiệp

Ba năm sau:

-Chúc mừng em...Hân nhận quà từ Nhật Bảo

-Cám ơn anh

-Chúc mừng em. Hấn tặng hoa cho nhỏ

-Cám ơn anh

-Chúc mừng cậu, Phi Nhân

-Cám ơn anh

-Chúc mừng...anh chị...- Bảo Trân

-Cám ơn mọi người....

-Em tốt nghiệp rồi về công ty anh phụ anh nhé! Hấn nói với Phi Nhân

-Nếu anh nhận em hihhi...

-Còn em nữa, anh Băng. Bảo Trân nói

-Đợi khi nào em tốt nghiệp đi đã mà Cao Kỳ với Bảo Nam đâu rồi ha?

-Em thấy anh chị ấy đi đâu rồi hai người này đáng ghét ghê...Bảo Trân nói

-Thôi bọn mình ăn mừng đi ăn mừng nào...Nhật Bảo lên tiếng

-Vân Kỳ với Thiên Ân đi chung nhé! Hân gọi

-Mọi người đi trước đi bọn mình phải về trước, ba mẹ anh Ân mới về nước...mình...

-Hihi vậy mình không làm phiền ai người đâu...đi trước nhé!

Nhỏ cùng với hấn, Nhật Bảo, Phi Nhân và Bảo Trân lên xe đi đến nhà hàng mà Nhật Bảo đã đặt sẵn...

-Em muốn ăn tôm...Bảo Anh nói khi vừa ngồi xuống ghế

-Em lại nữa rồi. Nhật Bảo lên tiếng

-Anh Phi Nhân anh Nhật Bảo ăn hiệp em kìa

-Hồi trước một tiếng cũng anh Bảo, hai tiếng cũng anh Bảo giờ thì khác rồi hen, tối ngày cứ anh Phi Nhân...không cho ăn tôm – Nhật Bảo trêu

-Anh...Bảo đẹp trai... - Bảo Trần nhỏ giọng

Cả bọn ai cũng nhìn anh em nhà họ mà nổi cả da gà...

-Thôi...được rồi anh em nhà cậu ồn ào quá đó - Hấn lên tiếng

-Mình gọi món nhanh đi, để phục vụ người ta đợi này giờ kìa. Hân nhỏ nhẹ

-Dạ...em gọi cho...món này...món này.....và cuối cùng món này hihi xong rồi, cảm ơn anh

-Bảo Trầnnnnn.... - Tiếng Nhật Bảo kéo dài làm nhỏ lạnh sống lưng – Em không cho người khác gọi gì hết thế, mình em gọi hết...

-Hihi em quên, mà em giúp mọi người tiết kiệm thời gian công sức chứ bộ không cảm ơn em mà còn...

-Thôi...hai người nữa rồi...Bảo Trần nói đúng mà - Phi Nhân bênh vực làm cho ai kia vui vui trong lòng

-Haha...cậu thôi được rồi đó Nhật Bảo, hai chọi một cậu thua chắc rồi... - Hấn nói

-Hihi anh Băng có lý...đồ ăn ra kìa mình ăn đi... - Hân nói

Mọi người vui vẻ, tuy cãi nhau như thế nhưng anh em họ lại rất thương nhau, chỉ là muốn cho bầu không khí vui vẻ hơn thôi. Những món ngon được bày ra trước mắt, món cuối cùng cũng được mang ra là món “Súp” giống món súp ngày trước nó đã mức cho hấn...

Hấn cho vào chén mình một ít, ai cũng nhìn hấn ngạc nhiên...

-Anh Băng, không được đâu... - Hân nói, hấn cười rồi tiếp tục đưa vào miệng

Xoăng...chén súp bị Phi Nhân hất ra, ánh nhìn hướng về phía Phi Nhân

-Cậu làm gì thế? Hấn gắt

-Anh điên ah...không ăn được mà sao cứ cố thế...muốn chết ah...

Cười nhạt hấn lại lấy chén khác, không dùng súp nữa hấn quay sang những món khác

-Thôi hai người sao thế? Hôm nay là ngày vui của Hân với Phi Nhân cậu không gây chuyện không được ah? Nhật Bảo nói

-Anh xin lỗi... - Băng nhìn Phi Nhân

-Không...em hiểu...nhưng đừng như thế nữa, anh không muốn có một người buồn vì anh đúng không? - Phi Nhân nhẹ nhàng

Gật đầu miễn cưỡng rồi mọi người tiếp tục vui vẻ chúc mừng ngày lễ tốt nghiệp của Phi Nhân và Gia Hân...

-Tốt nghiệp rồi em về công ty anh nhé! Nhật Bảo hỏi Hân

-Không...có lẽ em sẽ về Mĩ...ba mẹ gọi em về đó...

-Uhm...vậy khi nào em đi...

-Hai ngày nữa

Không khí có hơi buồn, mọi người im lặng một lúc...

-Nhưng em sẽ trở lại đây một năm sau đó...

Về mặt Nhật Bảo lại xuất hiện nụ cười. Hấn lại nghĩ về nó, thầm nghĩ: “Em ở nơi đó...có vui không?”

47. Chương 47 : Nếu Như Em Có Ở Nơi Đây...

Bây giờ hắn đã là chủ tịch của tập đoàn bất động sản họ Vũ – ba mẹ hắn đã giao mọi việc lại cho hắn quản lý ngay khi hắn vừa tốt nghiệp, vì trước đó hắn đã vào công ty trong thời gian còn là sinh viên nên mọi việc trong công ty hắn nắm bắt nhanh chóng và bây giờ dưới sự điều hành của hắn công ty lại đi lên thêm một bậc

-Chào anh, tôi có thể giúp gì cho anh? Người tiếp tân hỏi

-Tôi muốn gặp chủ tịch.

-Anh có hẹn trước không ạ?

-Không...nhưng cô cứ nói là có Phi Nhân đến...

-Vâng anh đợi một lát, tôi liên hệ với chủ tịch

Sau cuộc gọi, người tiếp tân quay về phía Phi Nhân

-Mời anh đi theo tôi, Chủ tịch đang trong phòng đợi cậu - Gật đầu, Phi Nhân bước theo

Cốc...cốc...cốc...

-Mời vào. Gương mặt lạnh lùng hiện ra khi cô thư ký mở cửa vào

-Dạ, thưa chủ tịch người này là Phi Nhân

-Được rồi, cô có thể ra

Cuối đầu chào, cô thư ký bước ra, nụ cười hắn lại hiện diện trên khuôn mặt

-Em ngồi đi, uống gì?

-Thôi...được rồi, hôm nay em đến vì đề nghị của anh

-Ok, từ bây giờ em sẽ làm trợ lý cho anh. Được chứ?

-Sao? Nhưng em mới vào...

-Không sao...từ từ anh sẽ hướng dẫn em làm...

Gật đầu đồng ý, hắn ngưng ngay chuyện công việc mà ngồi nói chuyện huyên thuyên với Phi Nhân, hiếm khi hắn mới có một khoảng thời gian vui vẻ như thế....

Phi Nhân tiếp thu công việc nhanh chóng hơn sự mong đợi của hắn, công việc ngày càng thuận lợi hơn khi có sự trợ giúp của Phi nhân và bây giờ có thể nói người hiểu hắn nhất, nắm chắc suy nghĩ của hắn nhất chính là Phi Nhân...

Cao Kỳ và Vân Kỳ cùng về phụ giúp cho công ty của ba mẹ, Thiên Ân thì hiện tại đang là giám đốc quản lý công ty cho ba mẹ cậu...tuy công việc khá nhiều nhưng bọn họ vẫn hay liên lạc với nhau, đi ăn uống...hắn hiếm khi tham gia do công việc khá nhiều nhưng có thời gian hắn cũng sẵn sàng tham dự...tình cảm bạn bè giữa họ càng thêm gắn chặt....

Một năm lại trôi qua, một năm đánh dấu bao thăng trầm lên xuống của cuộc sống đầy bon chen hối hả....Ấy vậy mà tiếng cười luôn quanh quẩn khi họ ở cạnh nhau, quan tâm giúp đỡ nhau...Tuy bên ngoài hắn cố tỏ vẻ lạnh lùng nhưng tận sâu trong tâm hồn hắn luôn có một nơi thật ấm áp như những hơi ấm ngày xuân...chỉ dành riêng tặng nó.

Bum....bum...bum....tiếng bong bóng nổ cùng tiếng cười, điệu nhạc vang lên....bộ sa-rê trắng được trang trí bắt mắt, áo được thiết kế hở một bên vai, bên trên được đính những hoa tiết lấp lánh, cô dâu được đội một vòng hoa sánh vai cùng chú rể trong bộ vest trắng bước ra (Thiên Ân – Vân Kỳ)....Phía bên phải, cô dâu trong bộ sa-rê trắng hở hai bờ vai, phần áo thiết kế ôm sát hơi trễ...làm tôn thêm vẻ đẹp gợi cảm, cô dâu được đính một chiếc vương miện trên mái tóc sánh vai cùng chú rể trong bộ vest màu trắng lịch lãm (Bảo Nam – Cao Kỳ). Cả hai cặp đôi cùng bước ra chào đón khách mời...

-Chúc mừng cậu, bảnh trai quá nha...làm tớ phải suy nghĩ về đề nghị của cậu lúc mình ở ngoài biển...hehe - Hân nhìn Bảo Nam nói

-Cậu...hôm nay không chấp dứt...cho qua... - Bảo Nam nói cười cười nhưng ánh mắt đầy sát khí nhìn hân

-Chúc mừng hai cậu, hôm nay hai cậu xinh lắm - Gia Hân bước vào cùng Nhật Bảo

-Chúc mừng hai em, chúc mừng cậu...Nhật Bảo nói

-Chúc mừng...chúc mừng...Cả Phi Nhân và Bảo Trân cũng có mặt

-Cám ơn mọi người...

-Hôm nay phải chi có...thì vui biết bao... - Vân Kỳ nhìn lên bầu trời nói

-Không...cậu ấy có đến đấy, cậu ấy đang chúc mừng cho chúng ta đấy - Thiên Ân nói

-Uhm...em ấy đang chúc phúc ọi người đấy. Hân nhìn lên bầu trời nói “Em có nhớ đến anh không? Còn anh, anh không thể nào quên được em, Bảo Anh”

-Thôi mọi người vào trong đi, khách đến cả rồi... - Nhật Bảo lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hân

Mọi người vui vẻ bước vào, chúc phúc cho cặp đôi cô dâu và chú rể trăm năm hạnh phúc...

-Khi nào tới cậu đây? - Hân hỏi Nhật Bảo làm Hân đỏ mặt

-Thì khi nào tới cậu thì tới mình hihi - Nhật Bảo nói đùa nhưng làm cho ai kia thoáng buồn

-Anh Bằng, anh Bảo không cố ý đâu - Hân nói

-Không...anh không sao đâu...Vậy cậu ế vợ đi...haha.. - Hân đâu vừa

-Cậu...never nha...năm sau mình cưới nha em - Nhật Bảo nhìn Hân nói làm nhỏ cuối đầu không dám nhìn ai

-Hihi...vậy là năm sau em có chị dâu rồi nhá! Bảo Trân nói

-Em đừng trêu chị nữa... - Hân lí nhí

-Hihi...Bảo Trân, được rồi em... - Phi Nhân nói giúp

Tiếng cười lại vang lên, bàn ăn được dọn ra...cô dâu chú rể bận đi từng bàn tiếp khách nên ít có thời gian tiếp họ,nhưng quanh bàn của họ đâu để tiếng cười vui đi.....

48. Chương 48 : Trở Lại

Cuộc họp khẩn cấp được triệu tập, hân cùng Phi Nhân đang đi đến phòng họp không khí khá căng thẳng, hân bước vào mọi người đều đứng dậy cuối chào

-Chào mọi người, chúng ta bắt đầu cuộc họp - Sau khi mọi người yên vị hân nói tiếp – Trong thời gian gần đây cổ phiếu chi nhánh B tại sao lại xuống một cách nhanh chóng như thế? Giám đốc An ông có lời giải thích nào không? Gương mặt lạnh như băng làm cho ông ta hoảng sợ

-Thưa...chủ tịch...do vật tư không đủ cung...một số căn hộ bán không được giá nên...

-Láo toét...Ông nói như thế là thế nào? Tiền ông cần bao nhiêu cho việc mua vật tư tôi đã ký duyệt tại sao giờ ông lại trả lời không đủ vật tư? - Hân đập bàn, làm ông ta run người, phòng họp không một ai lên tiếng

- Ông hãy giải thích rõ chuyện này

-Tôi...tôi...

-Không cần nữa, trợ lý Nhân nói cho ông ta nghe đi

-Vâng, thưa chủ tịch. Tôi đã tiến hành điều tra và mọi chuyện đã rõ. Giám đốc An đã ăn chặn một nửa số tiền dùng để mua vật liệu cho tất cả các công trình tính từ đầu năm đến nay và số tiền đó không hề nhỏ hơn 350 tỷ đồng. Còn nữa, những căn hộ được bán với giá cao ngất ngưỡng số tiền thu được đi về đâu? Thưa giám đốc An...phần tiền ngài đưa vào lợi nhuận cho công ty chỉ là một phần nhỏ so với số tiền ngài

thu được...thêm vào đó chất lượng công trình không đảm bảo vậy làm sao cổ phiếu có thể tăng...Ngài giám đốc nói thử xem.

-Tôi...tôi...Tôi biết tội rồi mong chủ tịch đừng bắt tôi ngồi tù.... - Ông ta quỳ xuống vang xin hân

-Cuộc hợp kết thúc, mọi người có thể về làm việc tiếp

Đợi mọi người đã ra hết, hân quay sang ông ta nói tiếp

-Ngay từ bây giờ tôi không muốn gặp lại ông thêm một lần nào nữa, số tiền ông lấy từ công ty tôi sẽ lấy lại tất cả, còn căn nhà nằm ở ngoại ô thành phố...coi như số tiền mà bao năm qua ông đã vào công ty làm việc tôi không lấy lại. Còn bây giờ, ông mau thu dọn tất cả đồ đạc của mình xéo khỏi công ty ngay lập tức

- Hân gất lên

-Vâng...tôi...đi ngay - Ông ta đứng dậy đi ra đến cửa không quên ngoái lại nhìn hân bằng con mắt đầy lửa hận

Cánh cửa khép lại, hân gục xuống bàn, Phi Nhân đập nhẹ vào vai hân

-Anh cố gắng lên, em luôn bên cạnh anh mà!

-Uhm...cám ơn em...

Sân bay tấp nập người, kẻ đến người đi, dòng người xua đẩy nhau...đâu đó có một dáng người con gái bé nhỏ tay kéo chiếc vali to tướng bước ra từ sân bay, khoác lên mình một chiếc áo thun rộng và dài kết hợp với chiếc quần kaki bó sát, chân mang đôi guốc cao làm cho dáng người thêm uyển chuyển, đầy đà, quyến rũ....

Bắt chiếc taxi đi dọc đường thành phố, dừng lại ngay nhà hàng Full House người con gái ấy bước ra...đi vào trong

-Quý khách dùng gì ạ. Người phục vụ ra chào

-Cho em món...cháo thịt băm

-Ồ...có ngay thưa quý khách

Vào nhà hàng biết bao nhiêu món ngon mà chỉ gọi mỗi món cháo thịt băm....người phục vụ thốc bốc đi vào trong

Nhìn xung quanh, mọi vật đã thay đổi khá nhiều, khẽ mỉm cười...

-Chúc quý khách ngon miệng

-Vâng, cảm ơn anh

Đưa muỗng thưởng thức món cháo nóng hổi, nguyên liệu chỉ có thế gạo, thịt băm và một số gia vị nhưng cái mùi vị lại không giống nhau, đã đi biết bao nhiêu nhà hàng, ăn biết bao nhiêu tô cháo như thế này rồi nhưng mãi vẫn không tìm lại được vị cháo năm nào...khẽ cười, tiếp tục thưởng thức hương vị đặc biệt nóng hổi này

-Xin mời ngài ngồi, hân bước vào cùng một khách hàng đặc biệt

Cái giọng trầm ấm ấy vang lên làm cho người bàn bên cạnh phải nhìn sang

-Là anh sao? Anh khác xưa nhiều quá! - Nó nói thầm, lao miệng, tính tiền rồi đứng dậy ra ngoài

Hân mời khách hàng ngồi rồi đi lại kéo ghế nhưng không may vừa lúc đó nó đi ra, hân va phải nó

-Ồ...xin lỗi cô...

Nó khẽ mỉm cười, gật đầu rồi bước đi, hân nhìn theo thần thờ “Nụ cười đó sao quen thế?” Hân vẫn nhìn theo dáng người đó bước đi “Dáng người đó mình đã gặp ở đâu, rất quen”

-Chủ tịch... - Phi Nhân gọi hân khi hân cứ đứng trân trân mà không chịu ngồi

-Ồ...ah xin lỗi ngài, ngài dùng gì cứ gọi đi ạ!

-Chủ tịch của anh vườn phải lười tình rồi haha. Ông cụ - người đối tác đặc biệt nói

-Dạ...vâng thưa ngài... - Phi Nhân nhìn hần cười, hần thì vẫn lạnh lùng không đáp lại

Nó đang đứng trước ngôi nhà của mình, đã lâu rất lâu rồi nó mới quay trở lại đây hơn 5 năm rồi còn gì....bước vào nhà...cất đồ đạc nó nằm trên chiếc nệm thiếp đi

Gia Hân đã về nước gần một năm. Bây giờ Hân cùng Nhật Bảo đang ráo riết chuẩn bị cho lễ cưới, ngay ngày mai thôi....

-Chị dâu...bây giờ em gọi thế nhé! - Bảo Trân nhìn Hân nói

-Uhm anh cho phép đó - Nhật Bảo ôm Hân vào lòng làm nhỏ thấy ngượng

-Xi...em có hỏi anh đâu, chị dâu đồng ý nhé!

Gật đầu, Hân thấy hạnh phúc quá bất ngờ....

49. Chương 49 : Người Này Không Phải Cô Ấy

Chiếc sa-rê trắng tinh khôi được khoác lên người Hân làm tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng nữ tính, Hân sánh vai cùng chú rể Nhật Bảo bước ra cổng đón chào những vị khách quý...

-Chúc mừng...chúc mừng...cậu đẹp trai ra phết. Bảo Nam cùng Cao Kỳ đến

-Woa...sắp có em bé rồi kia ah...Tớ phải nhanh mới được, phải không vợ - Nhật Bảo nhìn Hân khẽ gật đầu

-Haha...cậu bon chen quá đó, chúc mừng cậu - Hần đến cùng Phi Nhân

-Chúc mừng anh...chúc mừng cậu... - Phi Nhân nói

-Ah ha...anh Phi Nhân... - Bảo Trân xuất hiện- Quà của em đâu? - Chìa tay ra

-Hôm nay ngày cưới của anh em chứ phải ngày cưới của em đâu mà đòi quà - Bảo Nam lên tiếng

-Ah há..anh Bảo Nam dám chọc em hả...đứng lại.... - Bảo Trân lại rượt Bảo Nam

-Bảo Trân...đừng quậy nữa...quà của em nè - Phi Nhân đưa Bảo Trân hộp quà, nhỏ đón nhận cười típ mắt

-Cảm ơn anh...nhờ anh Nhân nhá không thì em cho anh xin dấu răng rồi đó

-Hahaha...lại nữa rồi - Thiên Ân cùng Vân Kỳ đến

-Chúc mừng anh, chúc mừng cậu...

-Cám ơn mọi người nhiều lắm

Một cô gái bước lại, trong một chiếc váy đen bó sát, tóc xoan thả một bên vai, mái tóc được vén sang một bên, chiếc giày cao gót làm nàng thêm nữ tính...

-Chúc mừng hai người, trăm năm hạnh phúc nhé!

Cô gái này hần đã gặp ở đâu sao, nhìn rất quen, Phi Nhân nhìn cô gái có vẻ quen quen nhưng không nhận ra, mọi người đều nhìn sang người con gái đó, chỉ có Hân và Nhật Bảo tươi cười...

-Cám ơn cậu...mình không nghĩ cậu sẽ về...

-Sao không về được cơ chứ, ngày vui của cậu mà...anh phải chăm sóc nó tử tế đấy nếu không em không tha cho anh đâu

-Ồ...anh biết rồi mà B...ah Linda

-“Tiếng nói này, ánh mắt này, nụ cười này, cử chỉ này...sao giống...không...không phải mà ừm hoan tưởng không phải Bảo Anh....người này không phải cô ấy” Hần nghĩ thầm

-Thôi mọi người vào trong đi - Hân nói cùng lúc kéo tay nó vào trong

Mọi người đã ngồi vào bàn, người dẫn chương trình bắt đầu dẫn dắt bữa tiệc thêm sống động, hân ngồi lâu lâu lại nhìn sang nó, hân có vẻ bối rối...

-Anh Bằng anh sao thế? - Phi Nhân nhìn hân rồi nhìn theo hướng hân nhìn – Cô ấy là cô gái mình gặp tại nhà hàng Full House

-Uhm...anh nhớ rồi

-Mà có chuyện gì sao anh Bằng? - Bảo Trân hỏi

-Không...chỉ là anh thấy hơi quen...thôi mọi người ăn đi nào....chúc mừng ngày hạnh phúc của cô dâu và chú rể

-1 2 3 zôoooooooooooo

Bữa tiệc mừng kết thúc, mọi người đều đã ra về...chiếc xe cuối cùng cũng lăn bánh

-Mày về khi nào sao không cho tao hay. Hân nói

-Tao về hôm kia, muốn ày bất ngờ ấy mà hihi

-Em đã gặp Bằng chưa

-Ngày về em có gặp anh ấy trong nhà hàng...nhưng có lẽ anh ấy không còn nhận ra em đâu

-Mày nói gì thế? Anh ấy không lúc nào không nhớ về mày...

-Nhưng bây giờ...mày nhìn tao đi...có nhận ra tao là ai không?

-Từ từ nó sẽ chấp nhận em mà

-Em cũng mong như thế...thôi tới nhà rồi em vào đây...chúc hai người...mau có em bé nhé! Hihi

-Con nhỏ này... - Hân ngại đỏ mặt

-Hihi cảm ơn em nhiều...bọn anh về nha

-Vâng...chào anh.

Vẫy tay, xe lăn bánh khá xa nó quay vào nhà...nằm trên chiếc nệm êm ấm nó lại suy nghĩ mong lung

-Anh ấy liệu có chấp nhận mình không? Nhất định mình sẽ làm cho anh ấy chấp nhận mình...

Hân trở về nhà, căn nhà ngày nào còn vang vọng tiếng cười nhưng nay sao trống vắng thế...hân ngồi tựa mình vào ghế

-Cô ấy là ai? Tại sao mình lại có cảm giác như là Bảo Anh trở lại...không...không thể nào chẳng phải mọi người bảo Bảo Anh đã...phải rồi khuôn mặt đó đích thị không phải là Bảo Anh...

Hân dần chìm vào giấc ngủ, nằm luôn trên ghế trong phòng khách

50. Chương 50 : Giám Đốc Mới Bổ Nhiệm

-Thưa chủ tịch, giám đốc bên chi nhánh B muốn gặp ngài

-Cho vào. Hân nói mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mớ tài liệu, cô thư ký bước ra

-Chào chủ tịch. Nó cất giọng làm hân phải nhìn về phía nó

-Cô là...???

-Vâng, tôi là Linda, giám đốc mới bổ nhiệm của chi nhánh B

-Cô cần gặp tôi có việc gì? Vẫn thái độ lạnh lùng

-Tôi có một vài điều muốn kham khảo ý kiến của chủ tịch để đưa cổ phiếu chi nhánh B nhanh chóng tăng giá

-Cô nói đi

-Do chuyện xảy ra vừa rồi đã làm cho công ty chúng ta tổn thất một lượng tiền không nhỏ. Nhưng với nền kinh tế hiện nay chúng ta mãi đầu tư vào việc xây dựng những khu nhà cao cấp thì không thể nào bán chạy trong khi đó thị trường bất động sản đang có vẻ bão hoà và gần như đóng băng tại thời điểm này. Do đó, tôi đề nghị công ty chúng ta nên chú trọng vào những ngôi nhà dành cho những người thu nhập trung bình, với những căn nhà này chắc chắn chúng ta sẽ đi lên trong xu thế của thị trường hiện nay

Nó đưa ra giả thuyết rồi chứng minh một cách thuần thực, hẳn phải chăm chú nhìn theo, bất giác hình ảnh của Bảo Anh lại xuất hiện trong đầu hắn, bây giờ hắn không phân biệt được nó là ai?

-Thôi...được rồi tôi sẽ xem xét lại...

Nó đưa bản thảo cho hắn rồi cúi chào. Nó đi rồi, hắn ngã lưng ra ghế, tay day day thái dương một cách mệt mỏi...

-Anh sao thế? - Phi Nhân bước vào, chỉ có cậu được vào phòng hắn không cần gõ cửa

-Không...anh không sao? Chỉ là...cô gái đó...làm anh có cảm giác như là Bảo Anh đã về

-Haha...làm sao có thể khi mà Bảo Anh cô ấy đã.... - Biết mình quá hớ, Phi Nhân im lặng

-Anh hiểu...thôi cậu xem bản thảo này như thế nào rồi cho anh biết ý kiến

Phi Nhân nhìn sang một lược gạt đầu tỏ vẻ tán thành

-Em thấy bản thảo này rất hợp lý trong khung cảnh thị trường hiện nay, là của ai thế?

-Của Linda, giám đốc mới của chi nhánh B

-Sao? Là cô gái hôm nọ tại đám cưới của anh Nhật Bảo

-Uhm...là cô ấy...nhưng cô ấy là ai?

-Để em tìm hiểu

Nói rồi Phi Nhân bước ra ngoài, hắn ngồi đó tiếp tục xem lại bản thảo....

Cuộc họp kín được đưa ra, lần này nó là người thuyết trình lại toàn bộ bản thảo đưa ra, mọi người đồng ý tán thành...hắn lại cảm thấy có một cảm giác lạ khi nhìn người con gái đó...Cuộc họp kết thúc mọi người đều ra về chỉ còn lại nó và hắn trao đổi một số vấn đề...

-Chủ tịch có thắc mắc gì xin cứ hỏi

-Ah không, bản kế hoạch rất hoàn hảo, chỉ là tôi hỏi một số việc riêng thôi, cô có phiền không?

-Nếu có thể trả lời tôi không phiền đâu, thưa ngài

-Cô là bạn của Hân và Nhật Bảo sao...ah tại hôm lễ cưới của họ tôi có gặp cô nên mới hỏi ấy mà, nếu cô thấy phiền thì không cần trả lời

-Vâng, đúng vậy, tôi là bạn của Hân, qua Hân tôi mới biết anh Bảo

-Vậy cô có biết người tên...Bảo Anh không?

-.....Sững sờ trước câu hỏi của hắn, không ngờ hắn mãi nhớ đến nó

-Linda...cô sao thế?

-Không...không thưa ngài

-Uhm thôi cô về làm việc đi

Nó đi ra, hắn tựa lưng vào ghế

-Không....? Gặp cô ấy mình lại nghĩ về Bảo Anh nhiều hơn...tại sao chứ? Mình nhớ em ấy quá chẳng?

51. Chương 51 : Tìm Về Những Ký Ức Xưa

Buổi chiều êm ả làm cho con người ta cảm thấy cô đơn nhiều hơn, một mình lang thang trên con đường quen thuộc vẫn còn đó hàng cây xanh ngày nào, vẫn còn đó ghế đá thân quen mà sao bây giờ chỉ có một mình nó sãi bước...Công viên vẫn như ngày nào người đông như trẩy hội, ngồi thông dong trên ghế đá, nhìn những gian hàng trò chơi, người bán kem năm nào nay đã thay người mới....khẽ mỉm cười

-Chị, bán cho em hai que kem/Bán cho bọn em hai cây kem

-Hửh? Cô là...Linda? - Phi Nhân

-Chị...hôm lễ cưới anh em chị có đến đúng không? - Bảo Trân

-Uhm hihi...chào hai người, đẹp đôi vậy mà ban đầu...ơ..ah không...

-???? Chị biết bọn em sao?

-Hihi có nghe anh Bảo kể hihi hai người cũng thường đến đây sao?

-Dạ! Chị cũng vậy sao ạ?

-Lúc trước thì đúng còn bây giờ...- Nó nhìn xung quanh

Phi Nhân đứng nhìn hai người họ trò chuyện, cậu có một cảm giác người đứng trước mặt cậu rất quen nhưng không tài nào nhớ ra là ai...

-Thôi hai người đi chơi vui vẻ, tôi về trước...chào hai người nhá!

-Bye bye chị

-“Cô ta là ai sao mình có cảm giác đó là...phải điều tra về cô ta mới được” Ngẫm nghĩ, Phi Nhân gật đầu

Bản kế hoạch được thông qua, chủ tịch cho phép tiến hành ngay đồng thời ngộ ý nó về trụ sở chính làm trợ lý đắc lực cho hắn, Phi Nhân là cánh tay phải thì nó là cánh tay trái....nhưng hắn lại không hiểu tại sao mình lại đưa ra quyết định như thế...

-Liệu mình đưa ra quyết định như thế có thỏa đáng không? Khi chính mình còn chưa hiểu cô ấy ra sao nhưng vì cố gì mình lại quyết định nhanh chóng đến thế? Chỉ thông qua một bản kế hoạch...liệu có thể tin ở cô ấy hay không?

Vò đầu, hắn chán nản với những suy nghĩ thiếu quyết đoán của mình, đây là hắn hay sao? Người luôn lạnh lùng quyết đoán ấy vậy mà bây giờ vì cố gì lại trở nên như thế....?

-Thưa chủ tịch, cô Linda đang chờ bên ngoài

-Cho vào cô ấy vào... - Lấy lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng

-Chào chủ tịch!

-Cô ngồi đi, từ ngày mai cô sẽ qua bên này và làm trợ lý cho tôi

-Nhưng chẳng phải trợ lý của ngài là Phi Nhân sao?

-Đúng. Phi Nhân sẽ là cánh tay phải còn cô sẽ là cánh tay trái của tôi. Cô đồng ý chứ?

-Tôi...ngài tin tưởng tôi vậy sao?

-Cũng có thể...thôi cô về chuẩn bị mọi thứ đi...làm việc với tôi không đơn giản như cô nghĩ đâu...hãy cố gắng chứng tỏ mình....

-Vâng...chào ngài

Ngã lưng ra sau ghế, mắt nhắm nghiền lại...

-Ánh mắt đó....sao mà tha thiết quá...mình phát điên mất....

52. Chương 52 : Mai Mối

Phi Nhân đang cho người điều tra về lai lịch của nó nhưng mọi thông tin cậu tìm được đều chẳng liên quan gì với dấu chấm hỏi cậu đưa ra...

-Cô ta là Linda Trần, quốc tịch Mĩ – Việt Nam, ba mẹ hiện tại sống ở Mĩ, tốt nghiệp chuyên ngành QTKD hạng ưu tại đại học JWM Hoa Kỳ, Linda vừa về Việt Nam cách đây một tháng...Phi Nhân đang thông báo những thông tin vừa tìm được

-Uhm...anh biết rồi...Chán nản hần ngả người ra sau ghế...

-Anh...cũng có cảm giác giống em?

-Uhm...điều đó đang làm anh đau đầu...

- Em hiểu...

Không khí im lặng ngay thời khắc này có lẽ làm cho người khác dễ chịu hơn...

-Chiều này mày ghé nhà tao nhá, lâu rồi không gặp mày... - Hân nói qua điện thoại

-Uhm hihi tao cũng muốn sang nhà mày xem hai người sống sao. Chiều nay tao qua

-Uhm vậy nhé. Tắt điện thoại Hân nở một nụ cười thích thú

Tại phòng làm việc của Nhật Bảo:

-Chiều nay cậu ghé nhà tớ nhé!

-Chiều nay?

-Phải? Nhớ đấy không được nhìn mặt tớ

-Uhm...biết rồi...mà có ai nữa không?

-Chỉ mình cậu...lâu ngày không gặp muốn trò chuyện với cậu ấy mà hehe...Vậy nha...tớ tắt máy đây..

-Uhm

Nụ cười ma mãnh hiện trên khuôn mặt của Nhật Bảo

Chiếc taxi trước tập đoàn họ Vũ lẳng bánh được một đoạn thì chiếc xe BMW màu đen bóng cũng từ hướng tập đoàn chạy ra...hai chiếc đi cùng một hướng, đến cùng một địa điểm

-Hey...mày tới rồi sớm thật... - Hân mở cửa cho nó, ngoái nhìn hai bên

-Gì thế? Còn ai nữa sao?

-Không...hihi...vào trong đi

Nó và Hân đi vào trong, một lúc sau tiếng chuông cửa vang lên

-Để anh mở cửa, em dẫn Bảo Anh vào rửa mặt đi

Nó cùng Hân đi vào trong, lúc này Nhật Bảo đã ra ngoài cổng đón hân

-Đúng giờ...cho cậu 10 điểm haha

-Gọi tớ đến đây làm gì? Xem đúng giờ hay không hả?

-Vào nhà đi...làm gì nóng thế...

Hân cùng Nhật Bảo vào trong, ngồi ghế ở phòng khách, hân nhìn xung quanh nhà...

-Vợ cậu không có nhà sao?

-Ah...cô ấy đang trên lầu....đây cậu uống nước đi...Vợ ơi! Em xong chưa?

-Em xuống rồi đây...

-Ồ...sao anh/cô lại ở đây? - Cả hai đồng thanh

-Ah....hihi...làm gì ngạc nhiên thế...B...Linda em ngồi đi. Hai người chắc cũng biết nhau rồi nên tớ không cần giới thiệu nhá!

-Hihi hai người ngồi đi, em dọn thức ăn ra rồi mình vừa ăn vừa hàn huyên nhé! Lâu rồi mới gặp lại...

-Hai người cứ tự nhiên đi làm gì mà im lặng thế? – Nhật Bảo

Hắn kéo Nhật Bảo ra sân

-Cậu định giờ trò gì thế hả?

-Haha không hổ danh là chủ tịch của tập đoàn họ Vũ...tớ với vợ tớ muốn làm mai Linda cho cậu ấy mà

-Gì chứ? Tớ có cần cậu làm ah? Rồi hơi

-Hehe...dù gì thì...ah...thì cậu cứ thử đi tớ có ép cậu đâu

-Tớ không dư hơi nói chuyện với cậu

Hắn bỏ vào với gương mặt đùng đùng sát khí, nó nhìn Hân như muốn đánh ột phát...

-Mọi người dừng đi...em nấu không ngon lắm hihi

-Cậu ăn đi chứ...bao nhiêu công sức của vợ tớ

-“Cậu nhớ đấy!” Hân giương ánh nhìn ý bảo Nhật Bảo

-Cậu gấp thức ăn cho Linda đi, đãi hộ tớ

-Cậu... - Hân cũng vì nể bạn nên đành gấp, mà biết gấp gì bây giờ, thôi gấp đại con tôm lớn đi thể hiện thành ý mà..

-Ồ...Bảo...ah Linda không ăn được tôm... - Hân nói

-Hả? “Sao nhiều nét giống nhau...còn không ăn được cả tôm ư?” Uhm vậy cậu ăn đi - Hân gấp sang chén của Nhật Bảo

Nó nhìn hân, ngại ngần chết đi được cũng tại con nhỏ bạn mà ra, thở dài nó cố ăn cho xong...rồi tìm cách trốn về

Mọi người dừng xong bữa, nó phụ Hân dọn dẹp mọi thứ đầu vào đấy, nó gọi Hân

-Hân tao về trước nha, tao có chút việc

-Về sớm vậy...uhm mày có việc thì thôi vậy. Để tao gọi anh Bảo đưa mày về

-Thôi được rồi tao đón xe về được mà hihi

-Thôi, mày đợi tao - Hân bỏ nó trong bếp đi ra phòng khách

-Anh Bảo Linda có chút việc, anh đưa nó về giúp em nhá!

-Uhm...mà hay Bằng cậu sẵn tiện đưa Linda về giúp mình nha! - Nhật Bảo nói rồi nháy mắt hân một cái

-Gi..? - Thấy nhỏ đi lên – Uhm...vậy tớ sẽ đưa Linda về

-Ồ...thôi không cần đâu tôi tự đi về được

-Mày phải để anh Bằng đưa về không tao giận bây giờ

-Uhm thôi được rồi, cảm ơn anh trước nha! - Nó nhìn hân nở một nụ cười làm hân thấy xuyên xao

53. Chương 53 : Kỷ Niệm

Chiếc xe BMW từ từ lặn bánh, hai người còn lại nhìn nhau mi้ม cười hài lòng, trên xe hai nhân ảnh ngồi đó không nói với nhau lời nào. Một người chăm chú lái, một người thả hồn vào xa xăm nhưng thực tế trong lòng họ lại đang nghĩ về nhau...

-Anh cho tôi xuống đây được rồi, tôi muốn đi bộ một lát

Chiếc xe dừng lại, một cô gái bước ra cuối chào rồi đi về phía trước, một người con trai trong xe nhìn theo, mở cánh cửa đi nhanh về phía trước..

-Này cô định đi đâu thế?

-Ồ...anh không về, đi theo tôi làm gì?

-Ai bảo tôi đi theo cô...tôi sợ cô buồn nên đi cùng cô cho có bạn thôi... “Sao mình lại nói thế nhỉ?”

-Hihi cảm ơn anh...mình lại công viên phía trước đi

Hắn gật đầu cùng nó đi lại, nó cảm thấy có một niềm vui nào đó len lỏi trong mình, nụ cười lại xuất hiện.

-Cô cũng thích nơi này sao?

-Uhm, anh cũng thế sao?

-Đã từng...

-Còn bây giờ không thích nữa sao?

-Tôi không biết hihi “Sao lại vui thế nhỉ?”

-Lại đây đi, tôi gấp thú giỡn lắm nhá!

Nó quên mất mình đang là ai? Đi bên cạnh hắn nó cứ ngỡ như mọi chuyện mới như ngày hôm qua...Hắn nhìn nó, ánh mắt hắn lại hiện lên nỗi buồn...

-A ha, trúng rồi nè...anh thấy tôi hay chưa? - Nó nhảy lên vì vui sướng, bất giác hắn thấy hình ảnh của Bảo Anh

-Nè... - Quơ quơ tay trước mặt hắn – Làm gì nhìn tôi ghê vậy?

-Ồ...không có gì...cô hay lắm

-Hihi cảm ơn...anh cũng thử đi.

Nó đưa cần câu cho hắn, hắn nhắm ngay con cún con...nó nhìn hắn có một chút bối rối, tìm nó đập nhanh hơn...nhìn hắn mi้ม cười khi câu được con cún...

-“Mình sao vậy chứ...Bảo Anh này phải bình tĩnh...”

-Tặng cô nè – Lại một nụ cười xuất hiện

-Ồ...cảm ơn anh

Nó đón nhận cún con từ tay hắn, vô tình bàn tay nó chạm nhẹ vào tay hắn như có một luồng điện đi ngang bất giác hai trái tim lồi nhịp, tay nó nhanh chóng rút về, nó xoay mặt đi che đi gương mặt ửng hồng của mình

-“Tim mình sao thế nhỉ?” – Hắn lăm bắm

-Tôi...với anh qua kia ngồi đi

Nó nhanh chóng đi trước tránh nhìn mặt hắn, nó sợ nó không kìm chế được cảm xúc của mình mà ôm hắn mất...

-Cô ăn kem không?

-Uhm hihi

Hắn lại quầy bán kem mua 2 que kem socola

-Anh cũng thích ăn kem socola sao? Nó đón nhận que kem từ tay hắn

-Không hẳn...chỉ là có một người...làm tôi phải thích..

Nó nghe thế cũng không hỏi thêm nữa, nó biết người mà hắn nói là ai...nó không biết mình nên vui hay buồn trong lúc này nữa.

Nó cùng hắn ra xe, hắn đưa nó về đến tận nhà...hắn khá bất ngờ trước ngôi nhà quen thuộc...

-Cô ở đây sao?

Nó quên mất, đành kiểm cớ nói dối vậy

-Ah...đúng rồi căn nhà này tôi mua cách đây một năm rồi, nhờ Hân đấy

-Uhm vậy ah....Gương mặt hắn thoáng buồn

-Anh vào nhà chơi, đến đây rồi...vội lại vào đi tôi nấu món gì ăn xem như tôi trả công anh đã cùng tôi đi suốt buổi tối

Không thể từ chối hắn đành vào, nó thấy vui muốn giữ hắn bên cạnh thêm một lúc nữa...Bước vào nhà hắn thật sự ngỡ ngàng, mọi thứ vẫn như cũ, từ cách trang trí, những đồ vật...vẫn còn giữ nguyên vị trí của nó. Nó như hiểu ý liền lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn

-Vì Hân nói bạn của cô ấy rất quý ngôi nhà này nên tôi không thay đổi bất cứ vật gì cả. Anh ngồi đây đợi tôi tí nhá

Nó vào mang nước ra cho hắn, lại đi vào bếp lấy huây một lúc, nồi cháo thịt băm đã chín, nó múc và tô rồi mang ra

-Anh ăn tạm cái này nhá! Tôi nấu không được ngon

-Uhm cảm ơn cô - Hắn nhìn tô cháo trên bàn, bao cảm xúc lại ùa về...

Nó không biết mình làm như vậy có đúng không nhưng trái tim nó bảo nó phải như thế, nó muốn hắn một lần nữa đón nhận con người của nó

-Anh ăn đi, nguội là ăn không ngon đâu

-Uhm...ngon lắm...Hắn vừa ăn vừa tấm tắc khen, nó vui vì điều đó

Ăn uống xong, hai người ngồi đó cũng không biết nói gì với nhau nữa, trời cũng đã khuya hắn đành xin phép ra về. Tiễn hắn ra cổng nó chào rồi quay vào trong một cảm giác tiếc nuối trĩu nặng trong nó.

Xe lăn bánh, hắn nhìn nó qua chiếc kính chiếu hậu, một nỗi niềm xót xa...tại sao hắn lại không muốn về, hắn nín kéo ngôi nhà đó hay hắn không muốn rời xa người con gái đó...

-Mình sao thế chứ? Nhìn cô ấy lại liên tưởng đến Bảo Anh...mình quá ít kỷ

Trở về nhà, đặt mình trên chiếc nệm ấm, hình ảnh người con gái đó lại xuất hiện trong hắn

-Tại sao chứ? Cô ấy không phải Bảo Anh...mày biết làm như thế mày có lỗi với Bảo Anh hay không hả? Tự trách mình, tự gõ vào đầu mình, bỏ qua cái suy nghĩ đó đi hắn dần chìm vào giấc ngủ

Nó vào phòng nhớ về buổi tối hôm nay, nhìn con cún con khê miềm cười... “Ước gì mãi như thế” nó miên man vào giấc ngủ

54. Chương 54 : Lời Bàn Tán

Ánh nắng đã bắt đầu len lỏi vào hàng cây xanh mướt, trên lá còn vương vẩy những giọt sương đêm. Nó bước lên chiếc taxi đi đến nơi làm việc, một ngày ấm áp bình yên theo cảm nhận của nó là thế

-Linda cô đưa xấp tài liệu này vào phòng chủ tịch hộ tôi, tôi đi giải quyết một số việc - Phi Nhân trao cho nó xấp tài liệu rồi vội vàng đi nhanh

Nó nhận lấy, đi thẳng đến phòng hấn, tay giơ lên thì cánh cửa đã mở ra

-Có việc gì cần gấp tôi sao? - Hấn chau mày, vẻ mặt lạnh lùng trở lại

-Ah...Phi Nhân nhờ tôi đưa cái này cho anh

-Uhm...cám ơn cô

Hấn đón nhận, nó chào rồi về phòng, cảm giác của nó nhìn hấn hiện giờ giống như ngày đầu nó gặp hấn: Lạnh lùng, đáng ghét...

Buổi trưa mọi người đã đi ăn chỉ còn có nói ngồi trong phòng với đồng giấy tờ cần giải quyết, hấn đi ngang thấy nó vẫn còn đó...hai chân mày chau lại

-“Định nhịn đói làm việc chắc” - Mở cửa đi vào - Tôi không cho phép công việc trễ nễ nên cô phải đảm bảo sức khỏe mình tốt mới không làm trễ nễ công việc của công ty.

Giật mình với nói tiếng vừa phát ra, nó nhìn lên bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn nó

-Tôi...tôi xem xong chỗ này nữa rồi đi ăn ngay, anh yên tâm không làm trễ nễ công việc của công ty đâu - Nó liếc xéo hấn, lại chăm chú nhìn vào mớ tài liệu

-Đi cùng tôi - Hấn đi lại kéo phăng nó dậy

Nó khó hiểu trước hành động của hấn chẳng phải hấn đang tỏ ra lạnh lùng với nó hay sao tại sao lại quan tâm khi nó chưa ăn uống gì? Hấn lại càng không hiểu nổi hấn đang làm gì...Mọi người đã ăn xong đi vào thấy hình ảnh trên ai cũng phải nhìn, những lời bán tán từ đó bắt đầu, nó cảm thấy ngượng...

-Ngồi đi, cho tôi hai phần ăn. Hấn nhìn người phục vụ gọi

-Anh làm cái gì thế hả? Mọi người đang nhìn tôi và anh đó

-Kệ họ...“Ồ...mình sao thế?”

Nó hậm hực, tức hấn mà không làm gì được mà cũng do nó hấn mới hành động như thế...nó đành im cho qua chuyện, ăn thật nhanh rồi vào tránh mọi người bàn tán

-Cô ăn từ từ thôi mắc nghẹn bây giờ

Vừa dứt lời là nó đã bị nghẹn, hấn vội đưa ly nước cho nó, tay đánh nhẹ vào sau lưng nó

-Cô có sao không, đã bảo ăn từ từ rồi mà...

-Không...không sao rồi cảm ơn anh, tôi sợ mọi người dòm ngó thôi, anh cũng ăn nhanh đi - Nó chu môi, làm hấn một phút bất động

-“Bảo Anh sao?”

-Nè...ăn đi nhìn tôi làm gì?

-Ồ...Uhm

Nó cùng hấn trở lại công ty, mọi người thấy hấn đi đến thì không nói gì nhưng hấn đi khuất rồi thì lời bàn tán lại xôn xao.

-Từ trước tới giờ mới thấy chủ tịch hành động như thế?

-Cô gái đó là gì của chủ tịch thế?

-Cô ta đẹp bằng mình sao?....

Nó nghe mà chán ngán vừa vào đây chưa bao lâu mà nó đã gây ồn ào trong công ty...Cũng từ ngày đó nó cố gắng tránh mặt hấn không muốn mọi người lại bàn tán xôn xao chỉ khi có việc cần mới gặp hấn còn ngoài ra nó không muốn mình là tâm điểm chú ý của mọi người. Nó không muốn như thế nhưng tránh lời bàn

tán nó đành phải làm như vậy vì nó biết hiện giờ với hần nó vẫn không là gì cả...Còn hần biết nó cố tình tránh mặt mình thì có đôi phần nhẹ nhõm vì không phải làm những việc mà hần không thể kiềm chế được bản thân nhưng lại thấy thiếu thiếu một cái gì đó làm hần thấy không vui..????

55. Chương 55 : Vị Khách Đặc Biệt

Hôm nay là ngày nghỉ, Hân cùng Nhật Bảo đến thăm nó, vừa thấy họ nó đã mừng huýnh vì bây giờ đâu phải như trước kia muốn gặp là gặp

-Hey...Hai người qua chơi mà không báo trước

-Muốn ày bất ngờ mà hihi

-Ê...mấy tháng rồi? Sau này phải cho tao làm mẹ đỡ đầu nha!

-Em yên tâm, phần đó anh xí cho em rồi, 3 tháng nữa thôi!

-Hihi, hai người vào nhà đi...ngồi đây...hai người cứ tự nhiên em đi mua ít đồ về đãi hai người. Đi đến mà không báo giờ nhà chẳng còn gì ăn cả

-Thôi không cần đâu - Hân nói

-Đâu được, mày với anh Bảo ngồi đây đợi tao nhanh thôi

Nó bỏ hai người đó trong nhà, phóng nhanh ra chợ cũng may chợ cũng gần đó không xa

-Anh, chị Linda kia - Bảo Trân khiêu tay Phi Nhân – Chị Linda

Nghe ai gọi, nó đảo mắt tìm

-A...Bảo Trân, em đi đâu đây có cả Phi Nhân nữa

-Em với anh Phi Nhân mua ít đồ định sang nhà anh Nhật Bảo

-Vậy hả? Hai vợ chồng họ đang ở nhà chị, em với Phi Nhân sang chơi luôn nha

-Vậy hả chị hihi

Phi Nhân đứng trước ngôi nhà của nó, cũng cùng chung với suy nghĩ của hần...họ bước vào trong

-Anh hai, chị hai...hai người xấu lắm nhá đi chơi không gọi em một tiếng

-Em đi đâu đây? Nhật Bảo hỏi

-Em gặp hai người họ ngoài chợ nên kêu vào đây cho vui

-À ha...vậy đợi anh một chút

Ngật Bảo bước ra ngoài thực hiện một cuộc gọi

-Bằng hả? cậu mau lại nhà của Linda gấp cô ấy...có chuyện rồi.

-Sao? Đùng đùa thế chứ?

-Cậu đến ngay đi...tut..tut..

-Alo...alo...

Hahaha...tắt điện thoại Nhật Bảo cười thoả mãn, đi vào nhà nụ cười vẫn chưa tắt

-Anh cười gì thế? - Hân hỏi

-Hihi không có gì, sắp có kịch hay rồi

-?????

-Mọi thứ trong nhà này đều không có gì thay đổi cả? - Phi Nhân nói

-Uhm...Do mình nói Linda đừng thay đổi chúng - Hân nói khi thấy nó nháy mắt nhìn mình

Phi Nhân tạm chấp nhận với câu trả lời nhưng có một cái gì đó làm cậu khó hiểu

Vừa đến nơi hân đã liên tục nhấn chuông, nó vội chạy ra xem chuyện gì

-Cô...cô không làm sao chứ? Hân nắm lấy hai bắp vai nó lắc mạnh

-Ồ...tôi...làm sao?

Hân khựng lại vì bây giờ trước mặt hân là nó, nó vẫn bình an kia mà, thấy Nhật Bảo bước ra hân xam xam đi lại

-Này...cậu đùa kểu gì thế hả?

-Haha...nhìn mặt cậu kìa...

Nó nhìn hai người khó hiểu, hân lại càng khó hiểu vì sao hân lại mất bình tĩnh đến thế...

-Thôi vào nhà đi, anh cũng đến thật vui đấy. Nó nhìn hân nói, nhưng mọi cảm xúc lúc này trong nó thật hỗn độn

Nó, hân và Nhật Bảo bước vào nhìn thấy Phi Nhân không khỏi ngạc nhiên...

-Anh Bằng/ Anh Khánh Bằng. Phi Nhân và Bảo Trân cùng gọi

-Em cũng ở đây sao? – Hân nói

-Uhm em với Bảo Trân vừa đến thôi

-Chào Anh - Hân được Nhật Bảo đỡ đứng lên

-Chào mọi người, woa bé con của ba sắp chào đời rồi nha!

-Này...ai cho cậu nhận là ba của con tớ thế

-Tớ cho phép ha con ngoan.

-Thôi được rồi, hai cái anh này, mọi người ngồi đây em vào phụ Linda nhé

-Thôi chị hai, để em, chị ngồi đây đi

-Phải đó em đang bụng mang dạ chửa thế không được làm nhiều đầu đấy, để Bảo Trân tập làm cho quen sau này còn lấy chồng nữa hehe - Nhật Bảo trêu

-Em không học cũng có người lấy...đúng không anh Phi Nhân... - Nhỏ chu môi

-Ồ...anh không nói trước à nha

Haha...trận cười vang lên, nhỏ thì mặt bí xị què ơ là què, lại giận dỗi rồi đấy thôi

-Anh đùa mà, em ngốc quá!

Phi Nhân ôm nhỏ vào lòng, nhỏ hết giận lại tủm tỉm cười, Nhật Bảo nhìn Hân cười hạnh phúc, còn hân có một chút gì đó hơi ghen tị...nó từ trong bếp đi lên cũng đứng lại nhìn, bất chợt hân quay xuống hai ánh nhìn chạm nhau...nó bối rối tìm đáp nhanh hơn còn hân cũng không khác gì nó vội quay lên, tay sờ trên ngực

-“Sao tìm mình đập nhanh thế?”

Một bữa ăn thịnh soạn được bày ra, mọi người vui vẻ ngồi vào bàn ăn, Nhật Bảo tỏ ra làm tâm điểm của sự chú ý luôn bắt hân phải gấp thức ăn cho nó, Phi Nhân nhìn theo như hiểu ý Nhật Bảo đang gán ghép nó và hân...nhìn hân trở nên vui vẻ hơn từ lúc vào đây, Phi Nhân cũng tán thành ủng hộ...mặc dù còn có chút suy nghĩ về người con gái kia nhưng thấy Nhật Bảo, Hân và cả Bảo Trân đều có vẻ thích nó, nó cũng hoà đồng với mọi người cậu có phần an tâm hơn.

Mọi người ra về, nó trở lại căn phòng vừa nãy còn tiếng cười nói rôm rã bây giờ lại im lặng hân, nó trở lên phòng...lại cầm con cún con hân tặng hôm đi công viên, nó khẽ cười

-Nếu anh biết em là ai liệu anh có trách em không?

56. Chương 56 : Mình Bị Sao Thế?

Từ ngày ở nhà nó về như có một sợi dây liên kết giữa họ. Bảo Trân càng tiếp xúc càng quý nó hơn. Phi Nhân tự nhiên lại có thêm một người bạn thân thiết giống như giữa cậu và Bảo Anh. Hấn thì có một cảm giác lạ khó tả...

“Tại sao mình lại nghĩ về cô ấy, hình ảnh của Bảo Anh và hình ảnh của cô ấy sao cứ quanh quẩn trong đầu mình, mình cũng không thể xác định được cảm giác khi gặp cô ấy là như thế nào? Vừa muốn ở gần nhưng tự mình không cho phép điều đó xảy ra...Hay mình đang nhầm tưởng cô ấy chính là Bảo Anh?”

-Anh Bằng...anh đang nghĩ gì mà thần người ra thế? Phi Nhân đang nhâm nhi tách cafe

Giật mình, hấn nhanh chóng lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh, lạnh lùng

-Không có gì...ah công việc anh giao em đã giải quyết ổn thoả chứ?

-Anh yên tâm...em đã lo xong tất cả...bên đó hẹn ngày một anh đến đó ký hợp đồng

-Ok tốt lắm, em cùng anh đi chứ?

-Ah...chắc em không đi được...bên chi nhánh A có chút việc em cần qua đó hay anh nhờ Linda nhé! - Thật sự Phi Nhân đang cố tình tạo không gian cho hai người họ

-Uhm...thế cũng được

Hấn nói rồi tiếp tục nhâm nhi tách cafe, một bản nhạc nhẹ được vang lên, hai người họ ngồi đó thưởng thức những âm điệu nhẹ nhàng mặc cho bên ngoài tấp nập người qua lại nhưng tại nơi này mặc ọi thứ xô bồ hấn thấy lòng mình thật sự yên bình...

Bây giờ là 14h, chiếc xe màu đen bóng loáng vừa xuất phát, 1h sau chiếc xe đã dừng lại ngay một nhà hàng sang trọng. Hấn bước xuống xe mở cửa cho nó. Hôm nay có trong bộ váy màu trắng nhẹ nhàng nhưng không kém phần quyến rũ, không hở hang nhưng toát lên vẻ kiêu sa, trong tay cùng hấn đi vào trước ánh nhìn của nhiều người xung quanh

-Chào chủ tịch Vũ – Trương Lập

-Chào giám đốc Trương

Hai lãnh đạo của hai công ty bắt tay nhau, Trương Lập lịch sự nâng tay nó lên hôn khẽ

-Chào cô Linda, hôm nay cô thật quyến rũ

-Cám ơn ngài quá khen

-“Có cần phải làm như thế không?”

Hấn kéo cánh tay nó lại, nó ngỡ ngàng “Sao anh lại làm thế?” nó giương mắt nhìn hấn như muốn hỏi, hấn nhìn nó bằng ánh mắt hơi tức giận “Tôi không thích thế”, Trương Lập hơi què trước hành động của hấn nhưng cố cười trừ

-Ah...chúng ta vào công việc chính đi ha

-Uhm tôi cũng muốn thế, đây là mọi điều khoản về bản hợp đồng, mời ngài

Trương Lập xem qua, tuy có một số điều khoản không hài lòng lắm nhưng đây là vụ làm ăn mang lại nhiều lợi nhuận cho công ty nhà họ Trương và lại còn được thơm lây nhờ làm ăn chung với một tập đoàn bệ thế như nhà họ Vũ, Trương Lập nhanh chóng ký tên vào bản hợp đồng.

Mọi việc đã xong bây giờ hấn đưa nó trở về nhưng trong lòng không mấy vui, hấn đang bức tức vì điều gì? Cho xe chạy với tốc độ thật nhanh

-Anh sao thế? Chạy nhanh vậy nguy hiểm lắm, anh cho xe chạy chậm lại đi

-.....Chiếc xe chạy nhanh hơn

-Này...anh có nghe tôi nói không hả? Mau dừng xe lại, anh muốn chết thì chết một mình thôi

-.....

-Anh mau dừng xe! Tôi muốn đi bộ về, tôi không muốn chết cùng tên đáng ghét như anh

-..... Cảm giác bị mắng, làm hấn nghĩ tới Bảo Anh “Mình đang hành động điên rồ gì thế? Bực tức vì cái gì? Mình bị gì thế này?” Két.....

Chiếc xe dừng lại, nó nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, hấn đập mạnh tay vào vô lăng...

-“Chết tiệt, mày đang làm trò gì thế hả? Mau tỉnh lại đi...”

Nó đi mà trong lòng bực tức vô cùng

“Anh ta bị gì thế? Muốn chết sao? Đồ chết bầm...” vừa đi vừa lẩm bầm vừa tức...Rắc...nó khuy xuống ôm chân, do mang giày cao gót mà lại đi bộ một khoảng khá xa, chân nó bây giờ đã bị trật.... Mưa...mưa lại kéo đến nhanh chóng thế là nó vừa bị ướt, vừa bị đau, vừa tức hấn...lê lét cái chân đau nó cố gắng bước tiếp

Hấn vẫn ở đó, nó đã đi một khoảng khá xa, trời bắt đầu mưa, hấn có linh cảm không tốt...hấn đang lo lắng cho nó sao? Vội khởi động xe lao vào cơn mưa tìm nó

-Đồ chết bầm, anh dám cho tôi đi bộ, không đuổi theo tôi...anh đúng là đồ chết bầm... “Nước mắt tự nhiên rơi...tại sao thế tử thân ư?”. Mày phải cố lên...đúng Bảo Anh mày phải cố lên... - Tự nhủ với bản thân, nó tiếp tục lê lét trong cơn mưa

Hấn đã nhìn thấy cái dáng bé nhỏ đó, mi้ม cười “Cô thật cứng đầu”, dừng xe lại hấn chạy xuống nó, kéo cánh tay nó

-Lên xe!

-Không! Tôi không muốn chết...anh về đi tôi tự đi được

-Nhanh! - Hấn lôi nó đi dù nó đang cố vùng vẫy, chân nó đau

-Buông tôi ra, anh làm gì thế hả? Cái tên chết bầm kia, đồ biến thái mau buông tôi ra

Hấn sững sờ, nó mắng hấn mà hấn cứ ngỡ là Bảo Anh đang trước mặt hấn, hấn vội ôm chầm lấy nó, nó thôi vùng vẫy mà nhìn hấn với nhiều dấu chấm hỏi. Nó ngất đi vì lạnh

-Linda cô sao thế? Hấn hoảng hồn, nhanh chóng bế nó lên xe chạy thẳng về nhà trong phút chốc

Trời cũng đã tối, đến nhà hấn bế nó lên phòng mình, người nó đã ướt cả mà hấn chỉ sống một mình...bây giờ...phải làm sao?

Hấn đành tự mình thay đồ cho nó, nhắm mắt...tay hấn run run...thật là khó khăn quá... Cuối cùng cũng đã xong, bây giờ mặt hấn đỏ như trái gấc....vội lao vào phòng tắm tránh những hình ảnh xấu ỉn hiện trong đầu mình

Nấu một ít nước ấm, hấn lấy khăn lau mặt nó, nhìn nó ngủ một cách say sưa hấn lại mi้ม cười, sao từ khi gặp nó hấn lại cười nhiều đến thế??? Vuốt sợi tóc trên gương mặt nó, hấn cúi xuống hôn lên mái tóc nó, khựng lại

-Mùi hương này??? Mình đang làm gì thế?

Đứng phất dậy, vội chạy sang phòng bên hấn không muốn mình nghĩ nó là Bảo Anh như vậy sẽ làm tổn thương nó...

57. Chương 57 : Vị Cháo Ngày Nào

Nằm một đêm nó đã thức dậy, vươn vai đón chào ngày mới, nó vẫn chưa biết hiện tại mình đang mở đầu. Bước ra khỏi giường như thường ngày, chân vẫn còn đau, nó vào nhà vệ sinh, bước ra nó tìm quần áo để thay đi làm nhưng mở tủ ra....

-Quần áo ai thế này? - Nhìn lại căn phòng - Phòng ai thế này? - Nhìn lại mình - Mình mặc đồ ai thế này? - Bất giác nó đang run sợ điều gì đó... - “Tại sao...mình lại mặc đồ con trai?”Aaaaaaaaaaaaa.... - Nó la lên

Hắn đang mang cháo lên cho nó, nghe tiếng la vội chạy vào

-Cô có chuyện gì thế?

-Sao...anh lại ở đây?

-Đây là nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu? - Hắn đặt tô cháo lên bàn

-Nhưng...tại sao tôi lại ở đây?

-Cô quên rồi à, hôm qua cô ngất nên tôi đã đưa cô về đây

Nghe hắn nói nó vội túm lấy cổ áo mình, run run nói

-Anh...tôi...anh và tôi???? - Nó nhìn bộ đồ mình đang mặc

Hắn nhìn dáng vẻ của nó không khỏi cười

-Haha cô nghĩ tôi và cô đã làm gì nào? - Hắn tiến lại nó, nó thì thực lùi

-Anh...đứng lại, anh định làm gì...tôi...la lên bây giờ - Nó thực lùi tới vách tường thì hết đường lui

Hắn lấy làm thích thú, tiến sát mặt nó làm nó đỏ mặt cúi xuống không dám nhìn ...

-Tôi sợ cô lạnh, chỉ thay áo giúp cô chứ cô nghĩ tôi làm gì cô nào? Haha

-“Vậy mà làm mình một phen chết khiếp, cái tên chết bầm này” Nó ngẩn mặt lên

Hai mắt trân trân nhìn nhau, tim đập loạn xạ...môi nó chạm môi hắn...chết trân một lúc...hắn đứng dậy quay mặt đi...

-Cô...cô...ăn cháo đi - Rồi bước nhanh ra ngoài, đóng cửa lao vào nhà bếp tung cả chai nước

-Tìm mình sao thế này? - Nó lẩm bẩm, nhìn sang tô cháo trên bàn, mi้ม cười thương thức - “Hương vị này...thật lâu...lâu lắm rồi” - Nó mi้ม cười, từ từ cảm nhận

Hắn sau khi đã tung xong chai nước thì nhịp tim đã dần bình thường trở lại, hắn ngồi trên ghế sofa, tay khô khô vào đầu

-Mình bị gì thế nhỉ? Điên....điên thật rồi

Nó ăn xong, nhìn sang chiếc bàn....tấm hình chụp chung nó và hắn...bên cạnh là bé heo con và con búp bê hồng được hắn để cạnh nhau...cầm tấm hình và con búp bê trên tay trên tay, nước mắt nó rơi ra tự hỏi sao nó và hắn lại khổ thế????

Hắn bước vào, nhìn thấy nó khóc trong lòng có một cảm giác gì đó gọi là xót xa

-Đó là người con gái tôi yêu...cô ấy bây giờ đã là một thiên thần...phải cô ấy luôn là một thiên thần...

Nó quay mặt lại, tay vội lau đi hai hàng nước mắt

-Anh rất yêu cô ấy sao?

-Phải, người con gái duy nhất tôi yêu...

-Cô ấy rất đẹp, nhưng tại sao...?

Hắn ngồi chiếc ghế bên cạnh, trả lời mình với nó, hắn cũng không sao hiểu nổi sao mình có thể trả lời với một người con gái vừa quen cách đây không lâu...

Nước mắt nó lại rơi, nó không ngờ trong lòng hần nó có một vị trí quan trọng đến thế, nó muốn ngay trong lúc này, tại thời điểm này thú nhận nó là...Bảo Anh...nó muốn ôm hần, nói ra tất cả nói rằng nó đã có lỗi với hần, nó đã rời xa hần, nói là nó rất yêu hần, nó rất nhớ hần...nhưng sao ghen đáng thế này...???

-Nè...cô sao khóc nữa rồi

-Không...tại tôi nghe anh nói nên xúc động thôi

-Cám ơn cô đã lắng nghe

-Hihi không có gì. Thôi tôi phải về, anh ra cho tôi thay đồ

Hần cười rồi bước ra, trong lòng hần tự nhiên lại nhẹ nhàng thế nhỉ?

Đưa nó về, hần không về nhà mà đi thẳng đến nhà Nhật Bảo

-À ha...hôm nay mưa gió bão bùng gì mà cậu đến nhà tớ thế?

-Mưa cái đầu cậu, mở cửa cho tớ vào

Hần cùng Nhật Bảo vào nhà nhưng không thấy Hân đâu

-Vợ cậu đâu rồi?

-Ah cô ấy cùng mẹ tớ đi mua ít đồ cho baby nhà tớ rồi, tớ đòi đưa đi nhưng họ không chịu - Nhật Bảo nhúng vai “bó tay”, lấy nước cho hần uống

-Cậu hạnh phúc quá làm tớ phải ghen tị mất haha

-Vậy mau nhanh chóng lấy vợ đi, cậu định ở vậy suốt đời sao? Tớ thấy Linda cũng được đấy - Đưa cốc nước cho hần, Nhật Bảo ngồi đối diện

-Đừng nói nữa...tớ không muốn, cả đời này tớ chỉ có thể cưới một người thôi

-Cậu đừng cố chấp quá. Đừng nói với tớ là cậu không có tình cảm với Linda

-Tớ...

-Đó thấy chưa haha. Tớ nói đâu sai

-Giỏi đoán mò

-Nhưng khi bên cạnh cô ấy cậu có thấy vui, có thấy rất muốn được ở bên cô ấy không? Nếu có một tên con trai lại gần cô ấy cậu có thấy khó chịu không?

-Ồ...hình như là có chút chút...

-Haha vậy là rõ rồi nhá! Cậu ghen đấy

-Gi...gì chứ? Cậu đang nói nhảm gì thế?

-Haha nhìn mặt cậu kìa. Tớ không nói sai đâu

-Thôi...tớ về...ngồi đây nghe cậu nói nhảm...

Hần đi về để lại nụ cười thích thú cho Nhật Bảo. Chiếc xe lao đi nhanh như tên...hần ngồi lăm bầm

-Cậu chỉ giỏi đoán mò, tớ làm sao yêu cô ấy được kia chứ? - Cười nữa miệng cho rằng suy nghĩ của mình không sai

58. Chương 58 : Âm Mưu

Tại công ty họ Trương

-Chào ngài, tôi muốn cùng ngài làm một vụ làm ăn lớn chắc chắn sẽ mang lại lợi nhuận to cho công ty ngài

-Cậu là ai?

-Haha tôi xin giới thiệu, tôi là Trịnh Lập Phương

-Cậu có phải là con trai cả của công ty bất động sản họ Trịnh

-Đúng thưa ngài, nhưng gia đình tôi không may...cũng do cái tên Vũ Khánh Bằng gây nên - Lập Phương nói bằng vẻ căm thù

-Vậy cậu gặp tôi...???

-Vâng thưa ngài, tôi sẽ giúp ngài lật đổ tập đoàn họ Vũ và công ty ngài sẽ là một công ty có quyền lực nhất hahaha

-Nghe cũng hấp dẫn đây, tôi cũng không ưa gì tên đó, được cậu nói tôi xem sao

-Tôi được biết hiện tại bên công ty họ đang ráo riết cho cuộc đấu thầu xây dựng khu vui chơi Win nếu thắng họ sẽ thu về được một khoảng lợi lớn...tại sao chúng ta không giành lấy nó? Haha

-Điều đó tôi đã nghĩ qua nhưng vốn công ty không đủ mạnh bằng họ

-Ngài yên tâm, chỉ cần một động tác nhỏ...chúng ta sẽ cho người phá hoại công trình Big House mà công ty họ đang khởi công họ sẽ mất một khoản tiền lớn và khi đó chúng ta sẽ...haha..

-Haha...được tôi đồng ý

Tiếng cười gian xảo vang lên, trong phòng làm việc toát lên một luồng sát khí có thể chết người

-Cậu bảo sao? Thiếu vật tư

-Vâng, bên nhà cung cấp vừa cho hay họ đã bán vật tư ột nhà thầu lớn

-Ai?

-Họ không trả lời. Bây giờ công trình Big House đang bị đình trệ, một ngày ngưng hoạt động thì công ty ta sẽ phải chịu một khoản thiệt hại nếu như nhiều ngày thì số tiền đó sẽ rất lớn

-Cậu mau nhanh chóng điều tra cho tôi việc này, chắc chắn có kẻ đang phá hoại, cậu nhanh giải quyết đi

Phi Nhân nhanh chóng rời đi, nó đang bước vào nhìn thấy cậu, nó cuối chào nhưng về mặt Phi Nhân làm nó linh cảm có một việc gì đó sắp xảy ra

-Thưa chủ tịch, đây là tài liệu về khu vui chơi Win mà ngài cần

-Được rồi, để đó cô có thể ra ngoài

Nó nhìn về mặt mặt mỗi của hần muốn chia sẻ với hần nhưng lấy tư cách gì chứ? Nó đành cuối chào rồi đi ra

Đã một tuần trôi qua mà mọi chuyện vẫn nằm trong nghi vấn, Phi Nhân đã tìm được người đứng sau vụ việc này là ai nhưng không có bằng chứng

-Là ông ta sao?

-Phải, chính là do ông Trương Lập, giám đốc công ty BĐS Trương Thị

-Vì mục đích gì chứ? Chẳng phải công ty của chúng ta và công ty hần đang hợp tác sao?

-Phải, nhưng vì lý do gì thì tôi vẫn đang điều tra

-Tốt, bây giờ cậu nhanh chóng tiến hành điều tra, chúng ta không có nhiều thời gian, cuộc đấu thầu khu vui chơi Win sắp tiến hành mà trong khi đó công trình bên ta còn trì trệ, chúng ta đang mất đi một số tiền khá lớn

-Vâng, tôi đã liên hệ được với một số nhà cung cấp vật liệu đã hợp tác lâu với công ty nhưng vẫn còn thiếu

-Được rồi, tôi sẽ tìm cách, cậu lo việc điều tra đi

Nó đang ngoài cửa đã nghe tất cả mọi việc, nó biết nghe lén là không đúng nhưng do vậy mà nó biết mấy ngày qua hấn lo lắng vì điều gì? Thấy Phi Nhân đi ra nó nhanh chóng nấp vào một bên

-Ông Trương Lập ư? Tại sao ông ta lại làm vậy? - Nó lẩm bẩm rồi bỏ đi

Tại một quán cafe khá san trọng, một gương mặt trung niên đang mi้ม cười nhâm nhi tách cafe

-Xin lỗi ngài, tôi đã để ngài đợi lâu - Nó bước vào

-Không sao...đợi người đẹp là nghĩ vụ của tôi mà - Lão cười, nắm lấy bàn tay nó nhưng nó nhanh chóng giật lại

-Ngài dùng gì ạ?

-Tôi gọi rồi, cô dùng gì?

-Cafe

Lão ta gọi người phục vụ mà mắt luôn nhìn về hướng nó, trong lúc đó hấn và Phi Nhân cũng đang bước vào, thấy nó đi cùng người đàn ông đó hấn bức tức, Phi Nhân cũng nhìn thấy nhưng làm lơ, họ cùng ngồi trong quán gọi nước nhưng cách xa chỗ nó

-Hôm nay cô Linda có nhã hứng mời tôi ra đây không biết là có việc gì không?

-Ngài suy nghĩ quá nhiều rồi, chả là hai công ty đang hợp tác làm ăn nên tôi cũng muốn tạo mối quan hệ tốt cho công ty thôi mà

-Thật vậy sao? Nghe nói bên công ty cô hiện tại đang gặp khó khăn vì thiếu vật liệu cho công trình Big House thì phải

-“Ông ta đúng là đồ cáo già” - Nở một nụ cười thật tươi nó nói: Chuyện này làm ngài phải bận tâm rồi nhưng công ty đã nhanh chóng xử lý mọi việc ổn cả

-“Cô ta lừa ai?” - Haha thật không hổ danh là tập đoàn họ Vũ

-Mà tôi nhớ chuyện này là bí mật của công ty, tại sao ngài đây lại biết rõ thế?

Bị nó tóm được cái đuôi, lão trách mình sao ngu thế không đánh mà khai, hấn cùng Phi Nhân mi้ม cười đi lại

-Chào ngài Trương Lập - Hấn

Nó nhìn lại ngạc nhiên sao hấn và Phi Nhân có mặt ở đây?

-Chào...chào...tôi có việc phải đi trước, cáo từ - Lão nhanh chóng đi ra, va vào người phục vụ làm đổ ly nước vào đầu... - Nó, hấn và Phi Nhân nhìn theo cười

-Cô giỏi thật...- Hấn

-Tôi....

-Chúng tôi biết cả rồi, cảm ơn cậu...nhờ cậu mà mọi chuyện đã được giải quyết – Phi Nhân

Nó nhớ lại cuộc trò chuyện với ba mình

-Ba giúp con chuyện này nha ba!

-Được rồi! ba sẽ nhờ một số đối tác chuyển vật liệu sang công ty trong ngày hôm nay

-Nhưng đừng cho họ biết là con nhé!

-Ừ...ba biết mà

-Dạ, cảm ơn ba...con chào ba

Phi Nhân quơ quơ tay trước mặt nó

-Này, cậu đang nghĩ gì thế?

-Ồ...hihi không có gì...Vậy ông Trương Lập mọi người tính sao?

-Chúng ta sẽ chấm dứt hợp đồng với công ty đó ngay hôm nay. Mọi tổn thất ông ta phải gánh chịu – Hấn nói

Ông Trương Lập vừa về đến công ty thì nhận ngay một biên bản đơn phương chấm dứt hợp đồng do công ty lão đã cố ý giả trò phá hoại, công ty lão lâm vào tình trạng nợ nần chồng chất, mất một khoản tiền lớn... Lão bức tức hất tung bàn làm việc...

-Mày được lắm Vũ Khánh Bằng, tao không để yên chuyện này đâu..

Vậy là mọi vấn đề đã được giải quyết, nó thấy hấn tươi tỉnh trở lại trong lòng không có gì vui như hiện nay...

59. Chương 59 : Ghen

Một ngày làm việc mới lại bắt đầu, hôm nay nó cảm thấy mọi thứ như đã trở lại, vươn vai đón chào ngày mới nó nhanh chóng đi đến công ty.

-Hôm nay em đến sớm thế? – Trưởng phòng nhân sự - Lâm Khiêm

-Uhm hihi anh cũng thế - Nó

-Em đã ăn gì chưa? Mình cùng đi nhé

-Uhm hihi

Nó cùng Lâm Khiêm bước ra ngoài cùng lúc đó hấn cũng vừa đến công ty, nhìn thấy nó đang vui vẻ nói chuyện với Lâm Khiêm trong lòng có chút không vui, chau mày hấn mở cửa bước ra

-Chào chủ tịch – Lâm Khiêm

-Chào anh – Nó

-Cô Linda vào phòng tôi ngay có việc gấp – Hấn

-Nhưng cô ấy chưa.... – Lâm Khiêm

-Tôi bảo vào ngay

Hấn để lại một câu lạnh lùng rồi bước đi, nó liền đi theo sau hấn, Lâm Khiêm hơi sợ trước thái độ của hấn cũng thấy hấn hơi lạ so với trước đây

-Cô Linda và chủ tịch là như thế nào nhỉ? Thái độ đó...chẳng lẽ chủ tịch nghĩ mình và cô ấy là...chủ tịch ghen sao?

Mỉm cười Lâm Khiêm đi ra ngoài. Nó và hấn lúc này đã vào phòng làm việc của hấn

-Anh gọi tôi vào đây có việc gì?

-Cô ngồi đó đi – Hấn lạnh lùng

Nó nghe theo hấn ngồi xuống nhìn theo từng hành động hấn đang làm, hấn lấy ra một hộp cháo...

-Nè cô ăn đi

Nó trân trân nhìn hấn

-“Chẳng phải lúc nãy anh ta còn bực mình bắt mình vào đây...giờ lại đưa mình hộp cháo là ý gì đây?”

-Này...có nghe tôi nói gì không?

-Ồ...tôi... - Nó nhận lấy hộp cháo từ tay hấn – Nhưng anh bảo có việc gấp cần tôi vào đây mà

-Chẳng phải là cô chưa ăn sáng sao, ăn đi đừng nhiều lời – Hấn ngồi đối diện với nó

Nó cảm thấy hấn quan tâm đến nó có chút gì đó vui vui, nó tủm tỉm cười

-Cô ăn nhanh đi rồi làm việc, trễ giờ tôi trừ lương đấy

-Ăn thì ăn...hihi mà anh ăn cùng tôi đi chứ

-Cô ăn đi tôi không đói

-Không đói cũng phải ăn anh nhớ có lần anh đã bị đau bao tử dữ dội đến cỡ nào không?

-???? – Hấn nhìn nó – “Tại sao cô ấy biết?”

-Tôi...anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi nghe Hấn kể thôi – Nó quên mất – Mà anh ăn cùng tôi đi nhá

Nó vừa nói vừa múc muỗng cháo đưa trước mặt hấn, hấn lại không hiểu vì sao hấn lại có thể thức dậy sớm nấu cháo mang đến cho nó và bây giờ lại cùng ăn chung với nó...

Nó mi้ม cười hạnh phúc, hấn thì thấy vui vui trong lòng...là nguyên nhân gì thế?

-Này...giữ im

Hấn lấy khăn lau cháo dính trên miệng nó....thình thịch...thình thịch...tim nó đập liên hồi, trân trân nhìn hấn, ánh mắt hấn bắt gặp ánh mắt nó...cả hai nhìn nhau bất động....khoảng cách càng lúc càng gần hơn...nó nhắm nghiền mắt lại, khuôn mặt hấn đang rất gần...rất gần khuôn mặt của nó..

Cạch, cánh cửa phòng hấn mở ra, Phi Nhân bước vào làm nó và hấn giật mình tỉnh lại

-Em...em...không cố ý...xin lỗi hai người...em ra đây – Phi Nhân gãi đầu ngại ngùng

-Ồ...không đâu...cậu ở đây đi mình phải về phòng rồi – Nhìn hấn – Cám ơn anh vì món cháo

Nó chào hai người rồi nhanh chóng bước ra, nó ngượng, hấn thì lúng túng gật gật đầu, Phi Nhân nhìn hấn mi้ม cười

-Haha...Anh và cô ấy...được được đấy

-Không phải như em nghĩ đâu, đừng có nghĩ lung tung, tìm anh có việc gì? – Hấn né tránh

-Ah...là việc của công ty Trương Lập, công ty mình đã chấm dứt hợp đồng với công ty bên đó nhưng mà lô hàng sắp tới mình cần tìm thêm đối tác nếu không sẽ bị đình trệ

-Uh điều này anh cũng đã nghĩ tới, đây là những đối tác đã làm ăn với công ty khá lâu em kham khảo rồi mình sẽ tiến hành ký kết hợp đồng

Phi Nhân nhận lấy hồ sơ về những công ty đối tác lớn, chào hấn rồi về phòng làm việc

Cốc...cốc...cốc...

-Mời vào – Hấn lạnh lùng

-Dạ chào chủ tịch – Trưởng phòng kinh doanh chi nhánh A – Lê Lâm ẻo lả bước vào với trang phục thiếu vải

-Cô tìm tôi có việc gì? – Hấn nhìn chường mắt

-Dạ, bên em có tập giấy tờ cần chữ ký của ngài – Lê Lâm đi lại bên bàn của hấn, tiến sát vào người hấn làm hấn thấy khó chịu

-Cô để đó tôi xem qua rồi cho người mang sang – Hấn đuổi ả ta đi

-Dạ...á... - Lệ Lâm giả vờ trật chân ngã, hấn đỡ ả ta nhân cơ hội đó ả ta sà vào lòng của hấn ôm hấn

-Thưa chủ tịch, tôi... - Nó bước vào do cửa mở - Tôi...xin phép

-Cô đừng hiểu lầm – Hấn đẩy ả ta ra, ả ta vẫn ngã về bên hấn

Nó chạy đi cùng lúc đó Phi Nhân đi tới nó va vào Phi Nhân

-Ồ...Linda cậu sao thế? Cậu khóc sao?

-Tớ...ah không tại bụi thôi mà cậu nói chủ tịch giúp tớ hôm nay tớ về sớm nhá tớ hơi mệt

-Có cần tớ đưa về không?

-Ah không...không ...thôi tớ đi nhé!

Nó đi nhanh không để Phi Nhân hỏi thêm lời nào cả. Hấn thì không hiểu tại sao lúc nó bỏ đi hấn lại muốn giải thích cho nó hiểu mọi thứ không như nó nghĩ...hấn sợ điều gì?

-Anh, em đem... - Phi Nhân đi vào nhìn thấy hấn đang đỡ Lệ Lâm vào ghế ngồi cũng hiểu Linda tại sao lại như thế

-Ah...cô ấy bị trật chân, em đừng nhìn anh như thế

Ả ta vẫn ẻo lã sà vào lòng hấn, đỡ ả ta lên ghế hấn quay sang Phi Nhân

-Em gặp anh có chuyện gì không?

-Em đã soạn xong hợp đồng cho đối tác mới anh xem qua rồi em sẽ đến gặp họ

-Uhm em để đó đi tí nữa anh xem – Nhìn sang Lệ Lâm – Cô tự về được không?

-Em...anh đưa em về giúp nhé, em chắc là không đi được rồi

Hấn do dự sợ nó lại hiểu lầm hấn, Phi Nhân nhìn ả ta không thích chút nào biết ngay ả ta đang giả vờ

-Anh để em đưa Lệ Lâm về chi nhánh A cho, em cũng định sang bên ấy

-Uhm vậy nhờ em nhá, Lệ Lâm cô cùng đi với Phi Nhân nhé

-Dạ - Lệ Lâm nhìn Phi Nhân tức tối

Tại quây lể tân

-Chị cho em hỏi anh Phi Nhân, trợ lý của chủ tịch làm việc ở phòng nào ạ? – Bảo Trân

-Em là gì của trợ lý Phi Nhân? – Tiếp tân

-Dạ, em là...em là... - Nhỏ ngại ngần không biết nói mình là cái gì của Phi Nhân nữa

-Ồ...Trợ lý Phi Nhân đang đi xuống kia – Tiếp tân chỉ tay về hướng Phi Nhân

Nhỏ vui mừng nhìn theo hướng tiếp tân chỉ, nụ cười vụt tắt khi nhỏ trông thấy Phi Nhân cùng Lệ Lâm đi xuống

-Anh Phi Nhân – Nhỏ gọi to kèm theo sự tức giận

Phi Nhân nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi, nhìn thấy nhỏ tay chân cậu rụng rời, nhỏ bỏ chạy, cậu buông ngay Lệ Lâm mà đuổi theo nhỏ. Hấn xem qua mở giấy tờ mà Lệ Lâm đưa...nghĩ Phi Nhân cũng chưa đi xa nên đi xuống tìm, hấn gặp ngay cảnh ấy...Phi Nhân buông Lệ Lâm đuổi theo Bảo Trân...Hấn mỉm cười, nụ cười nhanh chóng vụt tắt khi ả ta tự đứng dậy bức bối vì bị Phi Nhân bỏ lại...nụ cười nữa miêng, hấn tiến lại Lệ Lâm

-Chân cô không sao rồi nhỉ?

-Chủ...tịch... - ả ta lúng túng

-Đây...cô cầm lấy – Để lại gương mặt lạnh lùng, hấn bỏ đi

À ta sợ khi nhìn thấy gương mặt và ánh mắt đỏ của hắn

Bây giờ nó cần một ai đó lắng nghe nó, một ai đó cho nó mượn bờ vai mà khóc...và người duy nhất nó cần bây giờ chỉ có Hân người bạn thân của nó

-Mày khóc đi, khóc rồi sẽ hết mà... - Hân vỗ nhẹ lên vai nó

-Mày nói xem tao có ngốc không chứ? Tao về đây là vì cái gì? Bây giờ...hức...hức...hết rồi...hết thật rồi...

Bảo Trân cùng lúc đó nước mắt chảy vào

-Chị hai...huhu...

-Bảo Trân em sao thế? - Hân hỏi, Nó lau vội hàng nước mắt, nhìn nhỏ

-Em...hức...hức...anh Phi Nhân anh ấy...gạt em...hức hức...

-Nhưng chuyện gì? - Hân

-Em đến công ty tìm anh ấy muốn cho anh ấy bất ngờ nhưng...em mới thật sự là người bất ngờ anh ấy cùng một người con gái...họ tay trong tay trước mặt em

-Sao? Phi Nhân sao lại là người như vậy? Không thể nào? Nó cùng Hân nói

-Chính mắt em thấy....hức...hức...

Phi Nhân vừa đi vào nghe nhỏ nói cậu cười làm cả ba ánh mắt nhìn về phía cậu

-Anh về đi, anh đến đây là gì? - Bảo Trân tức tối đẩy Phi Nhân ra ngoài

-Nghe anh nói không phải như em nghĩ đâu....nghe anh nói - Phi Nhân ôm lấy nhỏ mặt cho nhỏ vùng vẫy

-Nói...nói gì nữa chứ...tôi không còn gì để nói với anh nữa cả anh về đi

-Đó là Lệ Lâm - Trưởng phòng kinh doanh bên chi nhánh A, cô ấy giả vờ trật chân kiếm cớ đề gần anh Khánh Băng, anh sợ Linda hiểu lầm nên anh mới đưa cô ta về

-Anh biết cô ta giả vờ mà còn ôm xà nẹo thế kia ak? Tôi tin được sao

-Đúng là cô ấy giả vờ vì ba cô ấy là một cổ đông lớn trong công ty nên anh cũng không chấp dứt cô ta - Hắn cùng Nhật Bảo đi vào làm ọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn

-Thật sao? - Bảo Trân nhỏ giọng

-Ngốc, thật đấy... - Phi Nhân ôm nhỏ, nhỏ không đẩy cậu ra nữa mà cuối đầu hối lỗi

-Có thể thôi mà làm phiền đến chị hai đó hả? - Nhật Bảo đi về phía Hân

Nó nhìn hắn, then thừng “Sao mình lại hành động thế nhỉ? Mất mặt quá đi”, hắn nở một nụ cười nhẹ

-Mọi người đông đủ cả vậy hôm nay em vào bếp làm vài món chiêu đãi mọi người nhé - Hân

-Thôi, mày với mọi người ở đây đi để tao với Bảo Trân làm cho - Nó cùng Bảo Trân đi vào, tránh ánh mắt của hắn làm nó lúng túng

60. Chương 60 : Tại Rượu Hay Do Sợ Dây Mang Tên Cảm Xúc

Một ngày làm việc vất vả, trời cũng đã sập tối, mọi người đã tan sở về nhà nhưng trong phòng nó vẫn còn ánh đèn...nó đang chăm chú chuẩn bị cho cuộc đấu thầu vào ngày mai...Phòng bên cạnh, hắn vẫn còn đó, hắn tắt đèn định về thì ánh đèn bên cạnh làm hắn phải đi lại

-Giờ này còn làm việc sao? Cô ngốc hay giả ngốc thế...không quan tâm đến sức khỏe mình ah?

Nó nhìn lên, ngạc nhiên “Sao anh ta vẫn còn ở đây?”

-Anh chưa về sao?

-Cô còn ở đây là gì? Về thôi

-Để làm xong đã mai phải đi rồi....anh về trước đi, tôi gần xong rồi

-Được rồi vậy cô làm đi - Hấn ngồi xuống ghế

-Anh về đi

-Tôi đợi cô cùng về

Nó thấy vui vui trong lòng, không nói với hấn nữa nó chăm chú vào tài liệu...

-A ha...xong rồi - Nói vui mừng ngược lên nhìn hấn

Có cái gì đỏ đỏ từ sống mũi nó chảy ra, hấn chau mày vội lấy khăn lau nhẹ cho nó

-Ngược lên nào, cô thiệt là làm việc đến chảy máu cam...

Nó không nói gì, mi้ม cười trước sự quan tâm của hấn

-Cứ để yên thế nhé, một lát sẽ hết

Im lặng ngồi nhìn nó, một lúc sau thì máu hết ra, hấn cùng nó ra về, chở nó đến nhà thì trời bắt đầu mưa to...ông trời cũng biết mưa đúng lúc thật

-Anh vào nhà đi...mưa to thế này làm sao về được

Hấn đành gật đầu, vào đợi mưa tạnh rồi về dù gì bây giờ chỉ mới 10h

-Anh vào rửa mặt cho tỉnh, tôi nấu một ít gì bỏ bụng hihi

Hấn nhìn theo dáng nó mi้ม cười. Nó vào trong bếp lấy huầy rồi cũng bày ra bàn mấy món ăn.

-Nè anh ăn đi

Hấn không nói gì lại cười, sao cười nhiều thế nhỉ? Gắp thức ăn...nó đi lại mở một bản nhạc nhẹ, âm nhạc du dương trầm ấm làm cho người ta cảm giác muốn dùng một thứ chất kích thích

-Nhà cô có rượu không?

Nó gật đầu, lấy chai rượu mà theo nó là rượu nặng

-Anh có chuyện gì sao? Tự nhiên đòi uống rượu

-Không...chỉ là muốn uống thôi

-Vậy tôi uống cùng anh

Hấn nhìn nó cười rồi rót ra hai ly rượu, cùng nâng ly...Một vị đắng chát theo nó là vậy nhưng cảm thấy kích thích....Hai người nói những chuyện trên trời dưới đất rồi cười lên, hấn lại cười nhiều thế sao?

Chai rượu đã hết, nó vào lấy thêm một chai nữa, lúc này nó đã đi loạn choạ, hấn chạy lại đỡ nó

-Tôi..ực..không sao...anh ngồi...đi...tôi lấy thêm rượu....hôm nay phải cho anh say haha

Nó đi vào, hấn trở lại bàn ngồi...hấn lại mi้ม cười về cái điệu bộ lúc say của nó

-Rượu tới rồi đây...haha

Hấn lấy chai rượu nhưng không rót ra nữa

-Cô say rồi, không uống nữa

-Không...tôi chưa say...nào uống nào. Nó giật lấy chai rượu rót ra ly

Hấn đành uống cùng nó

-Anh có biết là em nhớ anh nhiều lắm không? - Nó lè nhè, ngã sang người hấn, hấn đỡ nó ngồi dậy những nó lại ngã sang tiếp hấn đành cho nó dựa vào mình

-Cô say rồi

-Không...em không có say...anh Bằng anh có yêu em không? - Nó nhìn mặt hấn

Hấn chỉ cười khẩy rồi uống nốt ly rượu

-Em biết anh yêu em mà...em là Bảo...ừc...

-Sao?

-Ah không không...uống tiếp nào

Hấn cùng nó cạn ly, tửu lượng của nó không bằng hấn nhưng bây giờ hấn cũng ngà ngà say rồi

-Ôm em đi, anh Bằng

Hấn ôm nó, không biết tại sao?

-Anh có yêu em không?

-Anh...

Nó ngẩng lên nhìn hấn, hấn nhìn nó...ánh mắt yêu thương, ánh mắt đó làm cho trái tim hấn đập nhanh nhanh hơn, hấn dần cúi xuống hôn lên đôi môi nó, nó cũng ôm hấn đáp trả nụ hôn mãnh liệt đó...

-Anh yêu em

Hấn thì thầm bên tai nó, rồi lại đặt nụ hôn nóng bỏng hơn lên bờ môi nhỏ nhắn của nó, hấn bế nó vào phòng...hôn lên khuôn mặt nó, hôn lên vàng trán nó, hôn lên mái tóc nó...từ từ xuống cổ nó...tay hấn thả nó trên chiếc nệm...từng mảnh vải vung vãi xuống nền nhà...hai cơ thể họ hoà vào nhau và không có bất cứ thứ gì, không có bất cứ thế lực nào có thể xen vào tách rời họ...Mưa bên ngoài vẫn rả rích, ánh đèn trong phòng dần tắt đi...âm thanh chỉ còn nghe được là tiếng mưa...và tiếng mưa....

61. Chương 61 : Đó Là Cảm Xúc Thật Sự

Cựa quậy, nó cảm giác cái gối ôm của mình hôm nay sao ấm thế...

-Đầu mình sao nhức quá vậy nè...

Mở mắt ra

-Aaaaaaaaaaaaa...nó bật dậy kéo cái chăn quấn quanh người

Hấn nghe tiếng la cũng bị đánh thức

-Aaaaaaaaa...tôi...cô...

Hấn vội kéo cái chăn về phía mình, nó kéo hai bên vắn co cái chăn bị kéo rách làm hai. Cả hai nhanh chóng quấn quanh người...lúng túng không biết nói gì bây giờ...một lúc sau

-Tôi và cô...hai chúng ta...??? - Hấn vò đầu làm nó bật cười

-Haha...chắc là không có chuyện gì xảy ra đâu, hôm qua chúng ta đều say mà

-Uhm...

Hấn gật đầu, hấn cùng nó nhìn sang chiếc nệm trắng một vệt máu đỏ đã đánh tan mọi hy vọng, nó và hấn gương mặt đanh lại

-Tôi...sẽ chịu trách nhiệm

-Haha anh yêu tôi sao?

-Tôi....

-Không cần đâu...tôi và anh có yêu nhau đâu...haha

-Nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm

-Bây giờ là thời buổi nào rồi, cứ xem như chuyện tình một đêm đi haha - Nó nói nhưng lòng lại nhói đau
Hắn im lặng biết nói gì bây giờ, tại hắn mà ra cả...

-Thôi anh về đi, chiều nay sang đón tôi rồi mình đi

-Ah...uhm...hắn đi vào nhà tắm, rồi bước ra chào nó...

Cánh cửa phòng dần khép lại, lúc này đây nó đã òa khóc lên nhưng nó đâu biết có một người vẫn còn đứng ngoài đó nghe nó khóc mà tim hắn cũng đau lắm chứ

Hắn bước nhanh ra ngoài, lấy xe lao đi như tia chớp

-Tại sao mình lại gây ra chuyện như thế kia chứ? Có bao giờ mình mất kiểm soát thế đâu?

“Anh có biết là em nhớ anh nhiều lắm không?”

“Ôm em đi, anh Băng”

“Anh có yêu em không?”

“Anh yêu em”

Hắn nhớ lại những chuyện ngày hôm qua, bây giờ hắn thật sự rất bối rối

-Mình yêu cô ấy sao? Hay mình chỉ lầm tưởng cô ấy là Bảo Anh? Nhưng cảm giác của mình lúc đó đúng là dành cho cô ấy...mình phải làm sao đây?

Chiều hôm ấy hắn đến nhà đón nó đến buổi đấu thầu khu vui chơi Win, nó nhìn hắn tỏ vẻ như không có chuyện gì để hắn yên tâm đừng bận tâm về nó, nó sẽ không như hắn nghĩ “Yếu đuối” đến mức phải cần sự thương hại trong khi hắn hoàn toàn không yêu nó.

Buổi đấu thầu kết thúc trong vui mừng của cả hai khi mà tập đoàn nhà họ Vũ dành được quyền thi công khu vui chơi này. Trong khi đó, Trương Lập tức tối đi về

-Ngài đứng nóng, tôi sẽ tìm cách hạ gục tên đó – Lập Phương

-Anh có cách sao? Cách của anh giỏi quá làm cho công ty của tôi bị tổn thất một khoản tiền lớn đấy anh Lập Phương - Lão mỉa mai, Lập Phương tỏ ra bình tĩnh

-Đó là lỗi do ngài...chứ nào phải tôi

Lão nhìn Lập Phương, đúng là do lão quá sơ xuất

-Được vậy cậu có cách gì?

-Từ từ đừng nóng vội, tôi sẽ cho người thăm dò tình hình bên đấy trước đã, chúng ta sẽ phá họ từ bên trong, khi mà nội bộ có vấn đề...đĩ nhiên chúng ta sẽ được lợi...hahaha

Lão ta hài lòng với câu nói của Lập Phương liền nở một nụ cười thỏa mãn

Hắn đưa nó về nhà, trên xe không khí trở nên ngột ngạt hơn, không ai nói với ai lời nào

-“Mày đúng là tên ngốc, tình cảm của mình như thế nào cũng không xác định được??? Mày phải làm gì đây hả Vũ Khánh Băng?”

-“Hãy nói cho cô ấy biết tình cảm của anh đi”

-“Không được, làm như thế anh sẽ có lỗi với Bảo Anh”

-“Nhưng anh yêu cô ấy kia mà và Bảo Anh cô ấy mãi có một vị trí trong trái tim anh”

-“Anh có chắc là mình yêu cô ấy không? Hay đó chỉ là ngộ nhận? Nếu vậy anh sẽ làm khổ cô ấy, anh làm được sao?”

Mặt trái và mặt phải của hắn đang đánh lộn nhau, hắn rối lại càng rối hơn

-Thôi im hết đi - Hắn hét lên làm nó giật mình

-Anh sao thế? Nãy giờ tôi có nói gì đâu

Biết mình hơi quá, hắn nhẹ giọng

-Không, tôi xin lỗi, không có gì...mà cô đói chưa tôi đưa cô đi ăn

-Uhm cũng được

Lại một ngày trôi qua, cũng như thường ngày nó ra đón taxi đến nơi làm việc nhưng buổi sáng hôm nay làm nó thật ngạc nhiên

-Cô lên xe đi

-Anh đang làm trò gì thế?

-Cô lên nhanh đi trễ giờ bây giờ. Hắn kéo nó vào trong

Nó vui vì hắn đến đón nó nhưng vì cái gì chứ? Vì hắn thấy cần phải chịu trách nhiệm với nó sao? Nó không cần...không cần hắn thương hại

-Anh thương hại tôi đấy ah

-Sao cô lại nói thế?

-Khi không tại sao anh lại đón tôi, chẳng phải tôi đã nói rồi sao...tôi không cần anh chịu trách nhiệm...

Về mặt hắn đành lại, thoáng buồn khi nó nghĩ hắn như thế, thật ra hắn đã thức cả đêm để suy nghĩ...và hắn đã có câu trả lời ỉn...nhưng làm sao để hắn có thể nói ra khi nó nghĩ hắn là con người như thế?

Bước xuống xe nó không đợi hắn mà nhanh chóng đi trước, nó sợ phải đối diện với hắn, sợ hắn nghĩ nó cần hắn phải chịu trách nhiệm...không..không...cái nó cần là tình yêu của hắn...chỉ thế thôi.

-Anh đi làm cùng Linda sao? Phi Nhân hỏi hắn

-Uhm...có gì sao?

-Dạo gần đây em thấy anh thay đổi nhiều quá - Phi Nhân nhìn hắn đắm chìm thờ dãi, cậu cũng biết hắn trở nên như thế là vì Linda, cậu cũng muốn hắn và Linda trở thành một đôi

-Anh thay đổi gì chứ...anh vẫn vậy - Hắn bỏ tài liệu trên tay xuống bàn, nhìn Phi Nhân

Phi Nhân nhoèn miệng cười

-Anh đã yêu Linda? Em nói không sai chứ

-.....Hắn chau mày nhìn Phi Nhân “Sao cậu ta lại biết?”

-Haha không cần nhìn em như thế đâu...hành động của anh đã nói lên tất cả...anh Bằng ah - Phi Nhân dí sát vào mặt hắn nói rồi cậu đi ra ngoài để lại cho hắn một nỗi niềm biết hỏi ai

62. Chương 62 : Sợ Hải

Một tháng, công trình mà công ty hân trúng thầu đã được khởi công một tháng. Bên phía công ty hân mọi người đang ráo riết cho cuộc chạy đua với thời gian nhưng không quên phần chất lượng của công trình, phải chạy đua với thời gian vì nếu khu vui chơi hoàn thành sớm sẽ nhanh chóng đi vào hoạt động từ đó thu về những khoản lợi nhuận lớn cho công ty nhưng bên cạnh đó hân luôn phải cân nhắc những người chịu trách nhiệm về việc thi công công trình này phải luôn đảm bảo an toàn và nhất là phải đảm bảo chất lượng của công trình.

Bên phía công ty họ Trương, Lập Phương đã cho người theo dõi nhất cử nhất động của hân và bây giờ họ đã bắt đầu...

-Tốt, bây giờ cậu cần bao nhiêu người để phá tan cái công trình đó – Trương Lập

-Không cần nhiều, chỉ cần một người thật sự trung thành cùng một quả “Boom” hahaha

-Hahaha cậu làm tốt lắm, tôi sẽ đưa cậu đi gặp người cậu cần

Họ nói chuyện nhưng vô tình để một người bên ngoài nghe được – đó chính là nó, trong lúc nó cùng Hân hẹn nhau đi ăn

Mặt nó tái mét khi nghe được, nó liền nhanh chóng đi ra không may va vào người phục vụ đang bưng đồ ăn vào phòng của lão ta, nghe tiếng động lão cùng Lập Phương đi ra thì nó hốt hải chạy đi

-Cô ta là ai? – Lập Phương

-Hình như là Linda, là trợ lý của Vũ Khánh Bằng – Trương Lập

-Chết rồi, có lẽ cô ta đã nghe được những gì chúng ta nói

-Bây..bây giờ phải làm sao?

-Phải bắt cô ta lại...

Lập Phương gọi điện cho người theo dõi nó khi có thời cơ thì phải tóm nó ngay. Nó trở lại phòng của Hân, mặt mày tái mét

-Mày sao thế?

-Không...không có gì, thôi về thôi...

-Nhưng đã ăn gì đâu

-Về...nhà ăn - Nó vội kéo Hân ra, lên chiếc taxi đi về nhà Hân

Một chiếc xe phía sau đuổi theo nó, nó lo cho Hân không muốn Hân gặp nguy hiểm liền gọi điện cho Nhật Bảo

-Anh mau đến đường zzz đón Hân đi, có một chiếc xe đang đuổi theo bọn em

Hân hoảng sợ, Nhật Bảo đang nói chuyện với đối tác liền xin lỗi lao vào xe phóng như bay

-Em đang ở đâu, anh đang trên đường zzz đây!

-Anh chạy đến gần khách sạn Life em và Hân gần tới đó rồi, anh đến đó đợi bọn em

Tất máy, Nhật Bảo phóng xe thật nhanh, đứng trước khách sạn Life không thấy nó và Hân đâu, cậu muốn phát điên lên...Chiếc taxi dừng lại, nó cùng Hân bước ra, Nhật Bảo vui mừng ôm chầm lấy Hân...cậu sợ mất một thứ gì đó rất quý...Chiếc xe đuổi theo cũng biến mất dạng vì họ biết ngay lúc này không thể hành động được

-Có chuyện gì vậy Bảo Anh? – Nhật Bảo

-Em...thôi về nhà đi em kể ọi người cùng nghe

Lên xe, Nhật Bảo đưa nó về nhà mình đồng thời gọi điện cho hân cùng Phi Nhân đến

-Có chuyện gì mà cậu gọi tới đến gấp vậy?

-Linda nói cô ấy vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Trương Lập và một người nào đó, hai người đó đang toan dùng boom phá cái công trình gì đó của cậu. Lúc này bọn chúng còn cho người đuổi theo Linda và vợ tớ

-Gì chứ? Có thật không Linda – Hấn lo lắng, nó gật đầu

-Vậy bây giờ Linda, cậu đang gặp nguy hiểm... - Phi Nhân nói làm hấn thêm lo lắng

-Phi Nhân cậu nhanh chóng giúp anh điều tra ra chuyện này, không thể để mọi chuyện như vậy được

Phi Nhân gật đầu, đi ra ngoài thì Bảo Trân đi vào, kéo cậu trở lại

-Woa mọi người đông đủ quá ta...em vừa nấu món gà hầm, canh cá ngon lắm nè mọi người cùng dùng nha...
Không muốn cho Bảo Trân biết, hấn đành nháy mắt cho Phi Nhân ở lại dù gì nó cũng đang trước mặt hấn an toàn...

Phi Nhân ngồi xuống, nó cùng Bảo Trân vào bếp hâm đồ lại, mùi cá tanh làm nó khó chịu...

-Ọe...ọe... - Nó chạy vào nhà vệ sinh

-Chị Linda sao thế?

-Không sao...lúc này chị hay bị như thế chắc là do ăn uống không hợp lý hihi - Nó bước ra

-Thôi chị vào kia ngồi đi, em làm được mà

Nó đi vào trong, mọi người đang rất căng thẳng dù Phi Nhân đã gọi điện báo cho người theo sát công trình, tránh rủi ro xảy ra

-Mọi người đừng như thế, có lẽ em quá đa nghi thôi, lúc đó em đã nhanh chóng đi mất bọn họ không thấy em đâu

-Uhm nhưng dù sao em cũng phải cẩn thận – Hấn nhìn nó, lo lắng

Nó gật đầu, hấn đang quan tâm nó sao? Nó thấy vui vui...không khí trở nên nhẹ nhàng hơn

-Tối rồi đây, mời mọi người thử tài của đầu bếp Bảo Trân

-Trong này có độc không đấy, anh chưa muốn die sớm đâu – Nhật Bảo

-Anh...không ăn thì thôi...mọi người dùng đi

-Haha cậu cứ trêu Bảo Trân thế...cho nó nhịn nha em – Hấn

-Anh nói hợp lý, cho anh nè - Bảo Trân múc một ít gà hầm cho hấn

-Em gái gì vậy...anh hai chưa có mà đã múc cho người ngoài – Nhật Bảo

-Đây này...anh thiệt là... – Hấn

-Của anh Phi Nhân nè – Bảo Trân

-Mày ăn đi Linda, canh cá này bổ lắm tao thấy dạo này mày xanh xao quá đó – Hấn

Bây giờ hấn mới để ý đúng là dạo này nó ốm hơn, xanh xao hơn....

-Uhm cảm ơn hihi, mày cũng ăn đi tốt ẹ lẩn con hihi

Nó vừa nói vừa múc một ít canh cá lên miệng

-Ọe..ọe... - Nó lại chạy vào nhà vệ sinh, Hấn liền theo nó

-Mày sao vậy?

-Tao..ọe...ọe...tao không biết, dạo gần đây tao hay bị thế, ngửi mùi cá là tao muốn ói..

-Mày...không lẽ...mày có thai sao?

-Hả? Không đâu...làm sao có thể...???

-Mày với anh Băng...hai người???

-Không...không đâu đừng suy nghĩ lung tung chắc do tao ăn uống thất thường nên dạ dày có vấn đề thôi

-Vậy mày đi khám thử xem để lâu không tốt đâu

-Uhm mai tao đi, thôi ra đi mọi người đợi

Nó cùng Hân bước ra, hân nhìn nó đầy vẻ lo lắng

-Cô sao thế?

-Ah...không có gì

-Chị Linda, sao nghĩ mùi cá là muốn ói thế? Sao giống chị hai em lúc mới mang thai ấy

Bảo Trân vừa dứt lời nó đã toát mồ hôi lạnh, hân cũng thế, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về nó

-Linda chỉ bị đau dạ dày thôi - Hân nhìn thấy vẻ lúng túng của nó cũng sinh nghi ngờ nhưng tránh làm nó thêm bối rối

-Hihi em chỉ đoán vậy mà. Thôi mọi người dùng đi. Chị Linda không ăn được canh cá thì dùng gà hầm nha!

63. Chương 63 : Mang Thai – Vui Buồn Lẫn Lộn

Tại ngôi nhà họ Trương

-Bây giờ cậu định xử lý chuyện này như thế nào? Con nhóc đó đã chạy thoát và bây giờ có lẽ Vũ Khánh Băng hân ta đã biết

-Tôi thành thật xin lỗi nhưng ông yên tâm tôi đã điều tra ra tên đó rất yêu con nhóc ấy. Chúng ta sẽ bắt nó và đòi một khoảng tiền chuộc lớn haha

-Haha có lẽ như thế rồi chúng ta sẽ đi khỏi nơi đây tìm một cuộc sống sung sướng haha

Ngày hôm sau nó cùng Hân đến bệnh viện kiểm tra, cầm tờ kết quả trên tay mặt nó tái mét, tay run run

-Kết quả sao rồi?

-Tao...tao...

Hân giật lấy tờ giấy trên tay nó, nó giật lại nhưng không kịp

-Mày...mày có thai 4 tuần? Là của anh Băng?

-Tao...

-Hihi để tao báo tin cho anh Băng mừng

-Đừng...tao không muốn

-Sao? Tại sao không cho anh Băng hay

-Tao không muốn...anh ấy đến với tao vì trách nhiệm mày hiểu không? - Nó khóc

-Thôi mày đừng khóc, tao hiểu...thôi mình về thôi, mày cố gắng chăm sóc bản thân. Bây giờ mày không chỉ lo ỉn mày nữa biết chưa hả? - Hân cho nó một tràn

-Hihi tao biết rồi - Nó xoa xoa cái bụng, miễn cười với hạnh phúc “Dù anh ấy không thương mình nhưng có nó mình đã hạnh phúc rồi”

Cùng Hân về đến nhà, nó chào tạm biệt Hân rồi quay ra chiếc taxi, Hân muốn nói với nó điều gì đó nên quay lại thì nhìn thấy nó đang bị một nhóm người vây quanh, người tài xế lấy taxi cũng biến đâu mất

-Mấy người là ai mau thả cô ấy ra, Hân đi lại nhưng không thể bước tiếp nữa, bụng cô đau dữ dội, máu...

-Hân mày sao thế? Nó hét lên

-Tao...đau...bụng...quá...

-Mau gọi Nhật Bảo...Nó hét lớn lên, bọn chúng đẩy nó lên xe

Hân lấy điện thoại ra bấm số Nhật Bảo nhưng chỉ kịp bấm số gọi rồi nhỏ ngất đi

-Vợ gọi anh gì thế? Nhớ anh sao?

-....

-Alo sao không trả lời anh

-....

-Alo em...sao thế...trả lời anh đi...

Mất bình tĩnh, Nhật Bảo lấy xe chạy một mạch về nhà

-Hân em sao vậy? Nghe anh gọi không?

Vội bé Hân đến ngay bệnh viện, đi qua đi lại chờ đợi trong nỗi lo lắng thật sự Nhật Bảo điên lên mất...không hiểu chuyện gì đã xảy ra...Hai giờ đồng hồ trôi qua mà bác sĩ vẫn chưa ra, nỗi lo lắng dồn nén khiến cậu muốn đập phá cái bệnh viện chết tiệt này

Bảo Trân, Phi Nhân cùng lúc đó chạy vào

-Chị hai sao rồi anh? - Nhỏ lo lắng không kém

-Cậu ấy sao rồi? - Phi Nhân

-Vẫn chưa có kết quả... - Nhật Bảo ngồi ôm đầu

-Không sao đâu...anh đừng quá lo lắng

Cạch, cánh cửa phòng mở ra, tiếng em bé khóc làm cho lòng ai đó hạnh phúc

-Vợ tôi, cô ấy sao rồi?

-Chúc mừng anh, chị nhà đã sinh một bé trai khá khỏe. Nhưng do sinh thiếu tháng nên chúng tôi cần đưa bé qua phòng nuôi dưỡng đặc biệt. Bây giờ cô ấy cần nghỉ ngơi mọi người đừng làm ồn

-Cám ơn bác sĩ - Nhật Bảo vui mừng đi vào bên cạnh giường nhỏ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn thì thầm

-Cám ơn em đã cho anh niềm vui lớn như thế!

Phi Nhân và Bảo Trân vào nhìn Hân một chút rồi ra về

64. Chương 64 : Cô Ấy Là Bảo Anh

Từ sáng đến giờ hân gọi điện cho nó nhưng chỉ nghe từ “Thuê bao...” hân bực bội không biết nó đang làm gì mà lại tắt máy...Phi Nhân bước vào phòng nói chuyện của Hân cho hân nghe, hân vui mừng đi ngay đến bệnh viện để chúc mừng cậu bạn mình,...

-Em thấy sao rồi? - Nhật Bảo ân cần

-Bảo Anh? Bảo Anh đâu rồi?

-Bảo Anh? Anh đâu có thấy cô ấy

-Mau...mau cứu Bảo Anh cô ấy bị bọn người kia bắt đi rồi - Hân òa khóc

-Sao? Em...bình tĩnh lại anh đi ngay đây...em đừng khóc...ảnh hưởng tới sức khỏe...

Ầm...Cánh cửa bị hấn đẩy mạnh vào

-Cậu vừa nói gì - Hấn xong lại tóm lấy cổ áo Nhật Bảo

-Cậu làm gì thế hả? Vợ tớ cần nghỉ ngơi

Hấn kìm chế bản thân, buông Nhật Bảo ra

-Tớ xin lỗi, anh xin lỗi em. Nhưng chuyện vừa xảy ra tớ nghe được...cậu giải thích thế nào?

-Tớ...

-Anh để em nói. Thật sự Linda chính là Bảo Anh

-Sao?

-Năm đó trong vụ hỏa hoạn, toàn bộ khuôn mặt cô ấy bị hủy hoàn toàn, cô ấy không muốn anh nhìn cô ấy với gương mặt như thế...nên cô ấy đã quyết định ra đi

-Nhưng anh đâu phải yêu cô ấy chỉ vì gương mặt - Hấn đau đớn khi biết được sự thật, hấn đang rất giận nó

-Nên khi về nó không dám dùng thân phận Bảo Anh mà tiếp xúc với anh, nó sợ anh hận nó. Anh mau đi cứu Bảo Anh bọn chúng đã bắt cô ấy đi rồi!! - Hân sức nhớ lại, hét lên

Hấn bàng hoàng chạy ra ngoài lao đi...

-Alo

-Cậu nhận ra tôi không?

-Anh là ai?

-Haha cố nhận mà không nhận ra sao? Lập Phương đây

-Anh ra tù rồi sao? Hấn khựng lại

-Haha nhà tù làm sao nhốt được tao. Vào vấn đề chính tao muốn mày ngay ngày mai chuẩn bị cho tao 50.000USD nếu không tao sẽ cho Linda cùng công trình đang xây dựng biến thành tro haha. Tut..tut...tut...

-Alo...alo...

Tắt máy hấn gọi ngay cho Phi Nhân

-Phi Nhân em đang ở đâu

-Em đang ở công ty

-Uhm...em ở đó đợi anh, anh đến ngay. Tut..tut..tut..

-Mà có chuyện gì thế? Alo...alo...

Chiếc xe lao nhanh như cơn lốc chẳng mấy chốc đã đến công ty, hấn với gương mặt đờ đờ sát khí chạy vào làm mọi người khiếp sợ

-Bảo Anh bị bọn người kia bắt đi rồi

-Anh nói sao? Bảo Anh? Cô ấy không phải đã...

-Không, Bảo Anh chính là Linda, chuyện dài lắm...

-Bọn chúng bắt cô ấy vì trả thù chúng ta ư?

-Bọn chúng đòi 50.000USD ngay ngày mai

-Sao? Em không nghĩ bọn chúng chỉ muốn như thế

-Chết tiệt, Bảo Anh mà có chuyện gì tao thề không để bọn mày được yên. Hấn hất tung mọi thứ trên bàn làm việc

Tit..tit...tit...tiếng chuông điện thoại hấn vang lên

-Alo

-Chào nhóc? Tiền tao cần mày mau mau mà chuẩn bị đi

-Lập Phương mau thả cô ấy ra, cô ấy mà có mệnh hệ nào tao không tha ày

-Ấy ấy...đừng nóng chứ...tao đã làm gì nó đâu nào? Haha chuẩn bị tiền đi tao sẽ gọi lại sau .Tut...tut...tut

-Alo...alo..

Rầm, cái bàn bị hấn đập mạnh

-Cậu mau kêu người tìm ra nơi hấn giữ Bảo anh, nhanh lên! - Hấn gầm lên như một con mãnh hổ

65. Chương 65 : Em Lại Gây Rắc Rối Cho Anh

Tại một nơi hoang vu, xung quanh là rừng cây rậm rạp, nó bị trói đứng dựa vào một cây sắt lớn, nó đã bất tỉnh từ khi bị bắt...lờ mờ mở mắt ra, bóng tối vây quanh nó, tiếng côn trùng kêu nghe rợn cả người...nó dần dần thích ứng được với bóng tối...đảo mắt xung quanh nó chỉ thấy chuột và dấn đang bò dưới chân nó, hoảng sợ nó la lên. Cánh cửa được bật ra

-Haha cô tỉnh rồi sao? - Lập Phương cùng Trương Lập bước vào

-Anh là...Lập Phương?

-Cậu và cô ấy quen nhau sao? – Trương Lập

-Không!

-Haha anh thật sự không biết tôi sao? Chính anh đã làm cho khuôn mặt của tôi thay đổi...anh không nhận ra tôi sao Trịnh Lập Phương

-Cô là...Bảo Anh

-Đúng....tôi chính là Bảo Anh, tôi thề sẽ không để anh sống yên

-Haha vậy càng tốt, tôi sẽ bắt Vũ Khánh Băng phải trả cả vốn lẫn lãi

-Anh định làm gì? Không được làm hại anh ấy

-Haha cô biết sợ rồi sao? Tôi sẽ cho hấn cùng chết chung với cô

-Sao...anh định giết người sao? Không phải chỉ nói là đòi tiền chuộc thôi sao? – Trương Lập

-Đúng, ban đầu là thế nhưng giờ tôi không cần tiền chuộc nữa mà tôi muốn mạng của cả hai đứa nó

-Tôi không cho phép, anh mau dừng lại – Trương Lập

-Muộn rồi, bây giờ quyết định là ở tôi không phải ông - Lập Phương chìa súng vào đầu lão ta

-Cậu...cậu định làm gì?

-Nếu ông biết điều thì im ngay còn không tôi sẽ cho ông theo bọn chúng

-Tôi..tôi...biết rồi anh bỏ súng xuống đi

-Tốt...haha...từ giờ ông hãy ở đây, chịu khó nhá

Lập Phương ra lệnh cho bọn đàn em trời lão ta lại, đi ra ngoài cầm chiếc điện thoại cười to

-Đã có tin tức của Bảo Anh chưa anh? – Hân

-Vẫn chưa - Bằng đang cho người đi tìm khắp nơi

-Em lo cho nó quá

-Không sao đâu, em đừng nghĩ nhiều quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe...em vừa mới sinh phải giữ gìn sức khỏe chứ. Nhật Bảo ôm Hân dịu dàng nói

-“Sinh con” À đúng rồi Bảo Anh nó...nó đang mang thai phải làm sao đây? – Hân hoảng sợ

-Sao? Bảo Anh cô ấy có thai?

-Dạ, hôm đó em với nó đến bệnh viện kiểm tra...cái thai đã 4 tuần rồi...

-Bây giờ em đừng cho Bằng hay cậu ấy lại lo thêm.

Hân gật đầu, Nhật Bảo đỡ nhỏ nằm xuống nghỉ ngơi

Đã một ngày trôi qua mà tin tức về nó vẫn biệt tăm, hân và Phi Nhân chạy khắp nơi dò hỏi, cũng cho người điều tra nhưng một chút hy vọng vẫn không có

-Con nhỏ này mày có ăn không hả? Mày muốn chết không dễ như vậy đâu

Lập Phương nắm tóc nó giật ngược, nó vẫn không chịu ăn không phải nó muốn chết nó vẫn muốn ăn để có sức mà chạy trốn nhưng nó không ăn được

-Tụi bây nhét cơm vào miệng nó, tao không tin mày có thể chống đối tao

Bọn đàn em nhét cơm vào miệng nó nhưng nó cứ buồn nôn không tài nào ăn được

-Oẹ...oẹ...

-Con nhỏ này sao thế nhỉ? Ăn cơm mà cứ ói là sao?...À há...hahaha tin tốt đây

Lập Phương cười đắc ý, giơ chiếc điện thoại lên

-Alo...mày chuẩn bị tiền chưa?

-BẢO ANH ĐÂU?

-Ấy...ấy đã bảo rồi mà bình tĩnh, tao có tin vui ày đây...Bảo Anh của mày đang mang thai đó haha

-Sao? Mày vừa nói gì?

-Bây giờ mày nhanh chóng mang tiền đến khu rừng cách thành phố 200km, nên nhớ chỉ một mình mày nếu không tao sẽ cho cả mẹ lẫn con đi xuống địa ngục

Tắt điện thoại, hân bàng hoàng không biết nên vui hay nên buồn lúc này

-Cô ấy có thai sao? Là con của mình...đáng lý ra mình phải vui chứ tại sao lại lo lắng thế này? Hân đổ gục xuống bàn

-Anh nói sao? Bảo Anh có thai? Vậy bọn chúng...?

Hân nhanh chóng đứng dậy, xách vali tiền đi đến nơi bọn chúng cần dù hân biết đây chỉ là một cái bẫy

-Em cùng đi với anh

-Không. Anh đi một mình

Hân bỏ đi, Phi Nhân sau đó nhanh chóng cũng gọi người bám theo hân, cả Nhật Bảo cũng cùng đi với Phi Nhân

-Tao đến rồi...bọn mày ở đâu mau ra đây?

-Haha nhanh lắm nhóc – Lập Phương bước ra

-Bảo Anh đâu?

-Nhìn đằng sau mày đi

Nó đang bị treo trên một cành cây không vững chắc, phía dưới là vách núi gần vực thẳm

-Tiền bọn mày cần tao đã mang đến mau thả cô ấy ra

-Tiền tao cần nhưng mạng mày tao cũng phải lấy – Lập Phương giơ súng về phía hắn

-Tao biết, mày không dễ dàng chỉ lấy tiền

-Haha mày thông minh đấy

-Anh về đi tôi không cần anh đến!!! - Nó hét lên

-Em đừng như thế nữa có được không? Em yên tâm anh sẽ không bỏ em và con đâu

-Haha tình cảm quá nhỉ? Bây giờ mày chịu chết đi trả lại những gì mày đã lấy của tao

-Lập Phương anh bỏ súng xuống, tất cả mọi chuyện là do tôi không liên quan đến anh ấy...mau bỏ súng xuống

-Cả cô và hắn đều phải chết.

Lập Phương chĩa súng về phía nó, hắn chạy tới giật lấy khẩu súng, hai người vằn co, nó thì oà khóc...Đoàng...phát súng trúng ngay bả vai của hắn

-Không...Khánh Băng anh mau đi đi, tôi không phải là Bảo Anh cũng không phải là người anh thương, đứa con này càng không phải của anh, anh mau đi đi

-Anh sẽ không buông tay em một lần nữa đâu, Bảo Anh đợi anh, anh sẽ cứu em và con. Dù gương mặt em có thay đổi nhưng trái tim anh chỉ có thể rung động vì em, em có biết không? Can đảm lên Bảo Anh, anh sẽ cứu em và con

-Mày nghĩ mày có thể sao? - Đoàng...bả vai hắn lại chịu thêm một viên đạn, hắn ngã xuống đất

-Bây giờ đến lượt cô - Lập Phương chỉ súng về hướng nó, hắn dùng hết sức của mình đứng dậy chạy về đầu súng đỡ viên đạn

Đoàng...hắn ngã xuống...tiếng hét chói tai của nó vang lên và nó ngất đi

Đoàng...một phát súng ngay tim, Lập Phương ngã xuống tại chỗ, phát súng đó là của Phi Nhân. Cậu cùng Nhật Bảo và nhóm người của mình đi theo hắn khi vào thì đánh nhau với bọn đàn em của Lập Phương, nghe tiếng súng Phi Nhân cùng Nhật Bảo chạy nhanh về phía sau nhưng do bị chặn đường hai người đã trễ một bước, hắn đã nằm đó bất tỉnh.

66. Chương 66 : Em Phải Ra Đi...vì Anh

-Không...không Khánh Băng anh mau chạy đi...Khônggggg!!! - Nó tỉnh dậy

-Mày tỉnh rồi sao...tao lo ày quá huhu - Hắn ôm nó khóc

-Anh Băng...anh Băng đâu rồi?

-Anh ấy....

-Anh Băng đâu...???? - Nó khóc, hét lên

-Băng đang nằm bên phòng chăm sóc đặc biệt, cũng may viên đạn không trúng nơi hiểm - Nhật Bảo nói

-Em muốn qua anh ấy

-Nhưng mày chưa khoẻ, bác sĩ nói mày phải nghỉ ngơi tránh kích động nếu không sẽ ảnh hưởng đến cái thai, mày phải nghỉ tới con mày chứ?

-Con tao... - Nó xoa xoa bụng mình - Phải! đây là đứa con của tao và anh Bằng, là kết tinh tình yêu của tao và anh ấy...

-Uhm...nên em hãy nghỉ ngơi đi, mai rồi hãy sang thăm nó, cũng tối rồi anh đưa Hân về phòng nghỉ, cô ấy cần nghỉ ngơi

-Dạ, anh đưa Hân về phòng nghỉ đi, em cảm ơn hai người nhiều lắm

-Con nhỏ này, cảm ơn gì chứ tao với mày mà còn cảm ơn sao. Thôi tao về nghỉ nha.

Nhật Bảo đưa Hân về phòng, bây giờ mọi người đã có thể nghỉ ngơi ...

-Chị Linda...ah không chị Bảo Anh chị không sao chứ? Em vừa hay tin....em lo cho chị quá - Bảo Trân

-Cảm ơn em chị khoẻ rồi, em giúp chị qua phòng anh Khánh Bằng nhá!

Bảo Anh đưa nó sang phòng hân

-Cậu khoẻ chưa mà sang đây? - Phi Nhân

-Tớ khoẻ rồi, anh ấy tỉnh dậy chưa? - Nó đi lại nắm lấy tay hân rưng rưng nước mắt

-Vẫn chưa nhưng bác sĩ bảo anh ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi

-Tại mình, tại mình tất cả...chỉ vì mình mà anh ấy mới ra như thế này... - Nó khóc nức nở, Bảo Trân cũng khóc theo nó

-Chị...chị đừng quá xúc động

-Bảo Trân nói đúng đấy, cậu đang mang thai không nên xúc động quá như thế không tốt - Phi Nhân

-Cảm ơn hai người. Nó đứng dậy nhìn Phi Nhân

-Không có gì đâu mà cậu phải cảm ơn

-Phi Nhân, cậu giúp tớ chăm sóc anh ấy nhé! Khi nào anh ấy tỉnh lại, anh ấy có hỏi tớ đâu thì cậu cứ nói tớ không còn ở đây nữa...

-Cậu...cậu định bỏ anh ấy lại lần nữa sao?

-Chị...

-Mình đã quyết định rồi, mình đâu muốn rời xa anh ấy, mình rất muốn rất muốn được ở cạnh anh ấy, được chăm sóc anh ấy nhưng...cậu thấy đó mình ở cạnh anh ấy chỉ đem tai hoạ đến cho anh ấy...mình...- Nó khóc

-Nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi Lập Phương đã chết, lão Trương Lập cũng đã ngồi tù bây giờ cậu còn lo lắng chuyện gì nữa

-Phải đấy, Phi Nhân nói đúng đó mày còn lo lắng gì nữa chứ - Hân cùng Nhật Bảo bước vào

-Tao...mình xin cậu, xin mọi người hãy để ỉnh ra đi...xin mọi người đấy, nhìn anh ấy như thế mình đau lắm rất đau... - Nó quỳ xuống trước Phi Nhân

-Cậu làm gì thế, đứng lên đi...tớ đồng ý mà, cậu mau đứng lên

-Cảm ơn cậu

Nó trở về phòng, Hân cùng Nhật Bảo đi cùng nó

-Mày đã suy nghĩ kĩ chưa?

-Uhm tao quyết định rồi

-Vậy khi nào mày đi?

-2 ngày nữa, 9h sáng chuyến bay sẽ cất cánh

-Em...anh thật sự không hiểu em như thế nào nữa, nhưng anh tôn trọng quyết định của em - Nhật Bảo nói

-Tao cũng thế

-Cám ơn...cám ơn hai người

67. Chương 67 : Em Muốn Trái Tim Anh Một Lần Nữa Vì Em Mà Rỉ Máu, Đúng Không?

Nhật Bảo đưa nó đến sân bay, Còn 20p nữa thôi nó sẽ xa nơi này mãi mãi, nó sẽ mang theo đứa con của Băng đi thật xa

-Mày đi rồi nhớ thường xuyên liên lạc về cho tao đó biết chưa – Hân ôm nó nghẹn ngào

-Tao biết mà

-Chị...phải nhớ giữ gìn sức khỏe đó – Bảo Anh ôm nó

-Cám ơn em, chị nhớ mà

-Bây giờ em suy nghĩ lại vẫn còn kịp – Nhật Bảo

-Cám ơn anh nhưng em không thay đổi đâu, nó quệt hàng nước mắt miễm cười

Phi Nhân ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn hân vẫn nằm đó...một ngón tay động đây, hân mở mắt ra

-Anh tỉnh rồi sao? Phi Nhân mừng rỡ

-Bảo Anh cô ấy có sao không? Cô ấy đâu rồi? - Hân hốt hoảng

-Bảo Anh...cô ấy...

-Cô ấy đâu...??? - Hân nhảy xuống giường, đầu còn choáng váng

-Anh có sao không? - Phi Nhân đỡ hân

-Tôi hỏi Bảo Anh cô ấy đâu rồi??? - Hân gất lên

-Cô ấy đi rồi

-Đi đâu...khi nào cô ấy về?

-Cô ấy đã đến sân bay, có lẽ mãi mãi cô ấy sẽ không về đây nữa

-Cậu nói sao? Tại sao cô ấy lại bỏ tôi mà đi? Cậu nói đi - Hân giật mạnh hai bả vai của Phi Nhân – Tôi phải tìm cô ấy - Hân chạy ra cửa

-Còn 10p nữa chuyến bay sẽ cất cánh, anh không đến kịp đâu

-10p tôi cũng phải đi, 1p tôi cũng phải đi - Nói rồi hân bỏ chạy thật nhanh, Phi Nhân vội đuổi theo hân

-Em sẽ đưa anh đi

Tại sân bay, chuyến bay sẽ tạm dừng trong 10p xin lỗi vì sự cố này....mọi người đành ngồi chờ

-Mọi người ở đây anh chạy đi mua nước – Nhật Bảo chạy đi

Nó ngồi đó nhưng trong lòng đang mong ngóng một hình ảnh ai đó, sao quyết định ra đi mà vẫn còn lưu luyến

-Mày đi thật sao?

-Uhm, tao không thay đổi đâu hihi - Cười đau khổ

“Còn 5p chuyển bay sẽ cất cánh xin mọi người vào trong...” tiếng thông báo vang lên cũng là lúc chiếc xe màu đen vừa chạy đến. Một người trong quần áo của bệnh nhân bước ra, đầu vẫn còn quấn băng trắng chạy khắp nơi tìm kiếm ai đó, một người vội chạy theo sau trong sự chú ý của mọi ngườiChạy hết khu này, chạy qua khu khác, ánh mắt luôn tìm kiếm một dáng người quen thuộc

Nó đứng lên chào mọi người lần cuối rồi kéo chiếc vali đi vào trong, hần chạy đến mồ hôi đã thấm áo....đứng lại nhìn xung quanh....bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đập vào mắt hần...

-EM MUỐN TRÁI TIM ANH ĐAU ĐẾN BAO GIỜ EM MỚI DỪNG LẠI!

Hần hét thật to làm mọi người xung quanh phải nhìn lại, trái tim nó thổn thức...tiếng nói quen thuộc làm nó đứng yên

-EM MUỐN TRÁI TIM ANH MỘT LẦN NỮA VÌ EM MÀ RỈ MÁU, ĐÚNG KHÔNG?

Hần hét lên lần nữa, từ từ đi lại gần nó

-Em đừng làm trái tim anh rỉ máu. Anh không thể chịu thêm một lần nào nữa đâu. Bảo Anh!!!

Hần ôm nó từ phía sau, nó đã khóc, mọi người vẫn đứng đó nhìn nó và hần

-Hãy ở lại với anh, anh cần em, con cần em, con chúng ta cần cả ba lẫn mẹ...em muốn con mình sau này không có ba sao?

-Em...

-Em còn nhớ lời anh nói không? Trái tim anh chỉ có thể rung động vì em, duy nhất một mình em. Dù gương mặt em có thay đổi nhưng đây chính là em, là Su Su của Bi, là Bảo Anh của Khánh Băng và là người duy nhất anh yêu!!! Hãy ở lại cùng anh nha em! Anh yêu em, Bảo Anh!!!

-Em... - Nó khóc, xoay người ôm chầm lấy hần – Em sẽ không rời xa anh, mãi mãi sẽ không rời xa anh....

Hần mỉm cười đặt lên môi nó một nụ hôn mà đã bao ngày hần chờ đợi, nó đáp trả nụ hôn mãnh liệt của hần bằng tất cả tình yêu của mình

-Sao đằng kia mọi người đông thế? Mình lại đó xem đi

Bốn người lớn, một bé gái 1.5 tuổi và một bé trai 6 tháng tuổi đang đi đến

-A ha...mọi người đến đây đông đủ cả sao? Sao biết tớ về mà ra đây thế?

Bảo Nam đang bế một cô công chúa nhỏ lên tiếng, mọi người nhìn sang, hần thôi không hôn nó nữa, ôm nó vào lòng, nhìn sang tên vừa phá đám

-Ê Băng đầu cậu bị sao thế?

Bịch, bùm, bùm, bịch....là Bảo Nam bị hần, Phi Nhân, Nhật Bảo đánh túi bụi nhưng nhẹ tránh cô công chúa ra

-Mấy cậu bị điên sao vừa gặp đã đánh tớ

Haha...mọi người cười ầm lên, mặt của Bảo Nam thì xị đơ

-Chào mừng mọi người trở lại – Nhật Bảo nói

-Vừa đánh xong giờ chào đón – Bảo Nam

-Tại anh phá đám bọn họ chi – Bảo Trân lên tiếng

Giờ Bảo Nam mới nhìn sang người đứng cạnh hần

-Đây là...Linda đúng không? Hehe hai người...đẹp đẹp đôi...- Bảo Nam

-Cô ấy là Bảo Anh, vợ tớ - Hần

-Sao? Chẳng phải...

-Rồi cậu sẽ biết - Hấn nói rồi quay sang ôm nó, nó mi้ม cười trong niềm vui bất tận

Mọi người cùng về trong niềm vui, bây giờ mỗi người đã có cuộc sống riêng của mình đầy tiếng cười và hạnh phúc...

Một lễ cưới được diễn ra ngay sau khi hấn bình phục. Ba mẹ hai bên đều vui mừng cho nó và hấn. Có lẽ người hạnh phúc nhất chính là mẹ của hấn đã lâu rồi bà mới thấy được nụ cười trước kia của hấn

Một năm sau đó, Phi Nhân và Bảo Trân cũng đã kết hôn...Mọi người đã quyết định xây dựng một ngôi nhà chung, khi nào có dịp là họ lại trở về ngôi nhà chung ấy trò chuyện, ăn uống...và những nụ cười lại tiếp nối nhau...

68. Chương Ngoại Truyện

Bảo Anh mang thai 5 tháng:

-Vợ uống sữa nè! Con đói rồi

-Thôi...em ngán lắm rồi...không uống đâu. Nó không nhèo

-Uống ngoan nào. Hấn ôm nó dỗ dành

Nó mi้ม cười, uống hết ly sữa...

Từ lúc mang thai, hấn không cho nó động vào việc nhà, muốn gì cần gì thì cứ nói hấn...riết rồi nó cũng chán...nó cùng Hấn trốn hấn một ngày

-Vợ ơi anh về rồi nè! - Hấn hôm nay về sớm

-Vợ ơi!

Không nghe nó trả lời, hấn đi tìm xung quanh nhà vẫn không thấy nó đâu, hoảng loạn hấn gọi điện cho Phi Nhân - Phi Nhân cũng không biết, gọi cho Bảo Trân - Bảo Trân cũng không hay, gọi cho Hấn thì Hấn tắt máy, gọi cho Nhật Bảo thì cũng như hấn Nhật Bảo đang tìm vợ cậu...

-Sao rồi có tin gì về hai người đó chưa? - Nhật Bảo lại nhà hấn

-Chưa, không biết họ đi đâu sáng giờ nữa - Hấn ôm đầu

Cánh cổng được mở ra, một người mang bầu, một người bế cậu nhóc được 5 tháng cười nói vui vẻ đi vào...nhưng họ đâu biết trong nhà đang có hai gương mặt như ác quỷ nhìn về phía họ

-Em đi đâu thế? Hấn gầm lên

-Em... - Nó nhìn mặt hấn hoảng sợ

-Còn em với con đi đâu thế? - Nhật Bảo nhẹ nhàng hơn

Hấn nhìn mặt nó tái xanh mà tức cười, không giận nó mà hấn chỉ muốn nó đi đâu cũng nên cho hấn hay

-Bọn em đi mua ít đồ, ở nhà riết chán quá - Hấn nhẹ nhàng

-Em... - Nó luống cuống vì biết mình đã sai

-Ngốc quá! Em biết anh lo lắng không hả? Sao này đi đâu phải nói anh một tiếng chứ? Anh sợ em sẽ bỏ anh mà đi, em biết không? - Hấn ôm nó, dịu dàng nói

-Em xin lỗi, em hứa... không như thế nữa!!

Nhật Bảo cũng ôm Hấn vào lòng, hôn lên má đứa con trai kháu khỉnh...đứa bé mi้ม cười

Hai tuần nữa là nó và hân sẽ chào đón cô công chúa ra đời nhưng hân phải sang Mỹ vì công ty bên ấy có một vài trục trặc không thể không có hân. Hân lo lắng không muốn để nó ở nhà trong lúc này nhưng nó một mực bắt hân đi

-Anh đi chỉ một tuần thôi mà, em còn 2 tuần nữa mới sinh, anh yên tâm đi nhé!

-Nhưng...

-Anh không đi em buồn đấy, em không muốn vì em mà công ty có chuyện không hay

-Uhm...nhưng anh sẽ nhanh chóng về với mẹ con em

Tiến hân ra sân bay, Phi Nhân đưa nó về nhà, Phi Nhân đã nhận lời chăm sóc nó hộ hân trước lúc hân lên chuyến bay. Mỗi ngày Phi Nhân cùng Bảo Trân đều sang nhà nó xem nó ăn uống như thế nào, trò chuyện cho nó đỡ buồn

Hôm nay cũng thế, nhưng vào trong thì hai người họ hoảng hốt, nó đang dao bụng quảng quại nằm trên nền nhà, còn 1 tuần nữa nó mới sinh nhưng...Họ nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện

Phi Nhân báo tin cho hân hay, hân lập tức đi ngay chuyến bay sớm nhất có thể.

Hai giờ đồng hồ trôi qua mà vẫn chưa có động tĩnh gì, Phi Nhân, Bảo Anh, Hân, Nhật Bảo và mọi người đang bên ngoài chờ đợi trong lo lắng

Bác sĩ đang giúp nó nhưng đứa bé sinh khó, nhịp tim của nó đang chậm dần...một cuộc điện thoại được đưa đến bên tai nó

-Vợ nghe anh nói không? Anh biết em sẽ làm được, cố gắng hít thật sâu...em sẽ làm được mà...Anh đang trên đường đến với mẹ con em đây, anh biết vợ anh sẽ làm được mà

Tiếng nói ấm áp văng vẳng bên tai nó, vô thức nó làm theo những gì nghe được...Oe...oe...tiếng khóc của đứa trẻ, nó nghe được tiếng khóc của đứa trẻ, mỉm cười rồi tiếp đi

Cách, tiếng mở cửa của bác sĩ, tiếng khóc trẻ con vang ra, hân đã đến....

-Chúc mừng anh, một tiểu công chúa đáng yêu

-Cám ơn...Hân vui mừng nhìn đứa bé – Còn vợ tôi, cô ấy sao rồi?

-Cô ấy cần nghỉ ngơi, mọi người vào thăm sau nhé!

Hân vui mừng nhìn qua khe cửa, nó nằm đó gương mặt thể hiện một niềm hạnh phúc lớn...Hân nhìn tiểu thiên thần của mình...mỉm cười hạnh phúc. Bảo Trân cùng Phi Nhân cùng mọi người ra về trong niềm hạnh phúc vì họ cũng sắp có một thiên thần. Hân nhìn nó thốn thức

-Cám ơn em đã đến trong cuộc đời anh và đã cho anh một tiểu thiên thần đáng yêu như thế! Anh yêu em, vợ à!

Ngôi nhà chung hôm nay đông đủ tất cả mọi người, nụ cười không lúc nào thiếu vắng trong ngôi nhà này

-Băng Anh, con nghịch quá, ba đánh đòn bây giờ - Hân đuổi theo con bé 5 tuổi (con của hân và nó)

-Lêu lêu ba không bắt được con đâu - Băng Anh

-Thấy chưa, tiểu công chúa của cậu nghịch quá sau này ai dám lấy chứ? – Nhật Bảo

-Cậu vừa nói gì hả? Hehe vậy sao này Gia Bảo nhà cậu có phước rồi đấy – Hân nhìn thẳng bé 7 tuổi nói

-Dạ ba Băng yêu tâm sau này con nhất định sẽ cưới Băng Anh – Gia Bảo (con của Nhật Bảo – Gia Hân)

-Haha cậu nghe rồi đấy – Hân nhìn Nhật Bảo đang nhắm mắt nhìn cô công chúa nhỏ của mình mà cười phá lên

-Haha bọn mình làm chứng nhá! - Bảo Nam nói, Vân Kỳ và Thiên Ân gật đầu

-Mọi người đang nói chuyện gì vui thế? Cao Kỳ cùng nó, Bảo Trân, Hân dưới bếp đi lên

-Mọi người đang nói sau này Băng với Bảo sẽ làm suôi ấy mà haha – Bảo Nam nói

-Vậy hả? Vậy sau này mình cùng làm suôi với nhau nhá, Bảo Anh! – Cao Kỳ

-Uhm hihi vậy còn gì vui cho bằng - Nó

-Hả? Không không được đâu...em nhìn cái thằng con nó xem mặt lạnh lùng như ba nó ấy, tội nghiệp con mình

Bảo Nam nhìn Thiên Vũ (con trai 3 tuổi của nó và hấn) vẻ mặt nhăng nhố nói, hấn chau mày nhìn Bảo Nam như muốn giết người làm cậu toát mồ hôi

-Thôi được rồi...nhưng mà sau này nó mà ăn hiếp Lina nhà tớ, tớ sẽ không tha đâu...Mặt Bảo Nam nhăng nhố “Biết thế đã không nhiều chuyện”

Hahaha mọi người cùng cười ầm lên nhìn hai đứa trẻ, thằng con trai Thiên Vũ khoanh tay trước ngực chau mày giống hệt như ba nó, đứa con gái Băng Anh thì chạy lăng xăng chọc phá mấy đứa nhỏ khóc la...Nhật Bảo và Bảo Nam nhìn theo rồi nhìn nhau....nhăn mặt lắc đầu.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-trai-tim-anh-mot-lan-nua-vi-em-ma-ri-mau-dung-khong>